

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

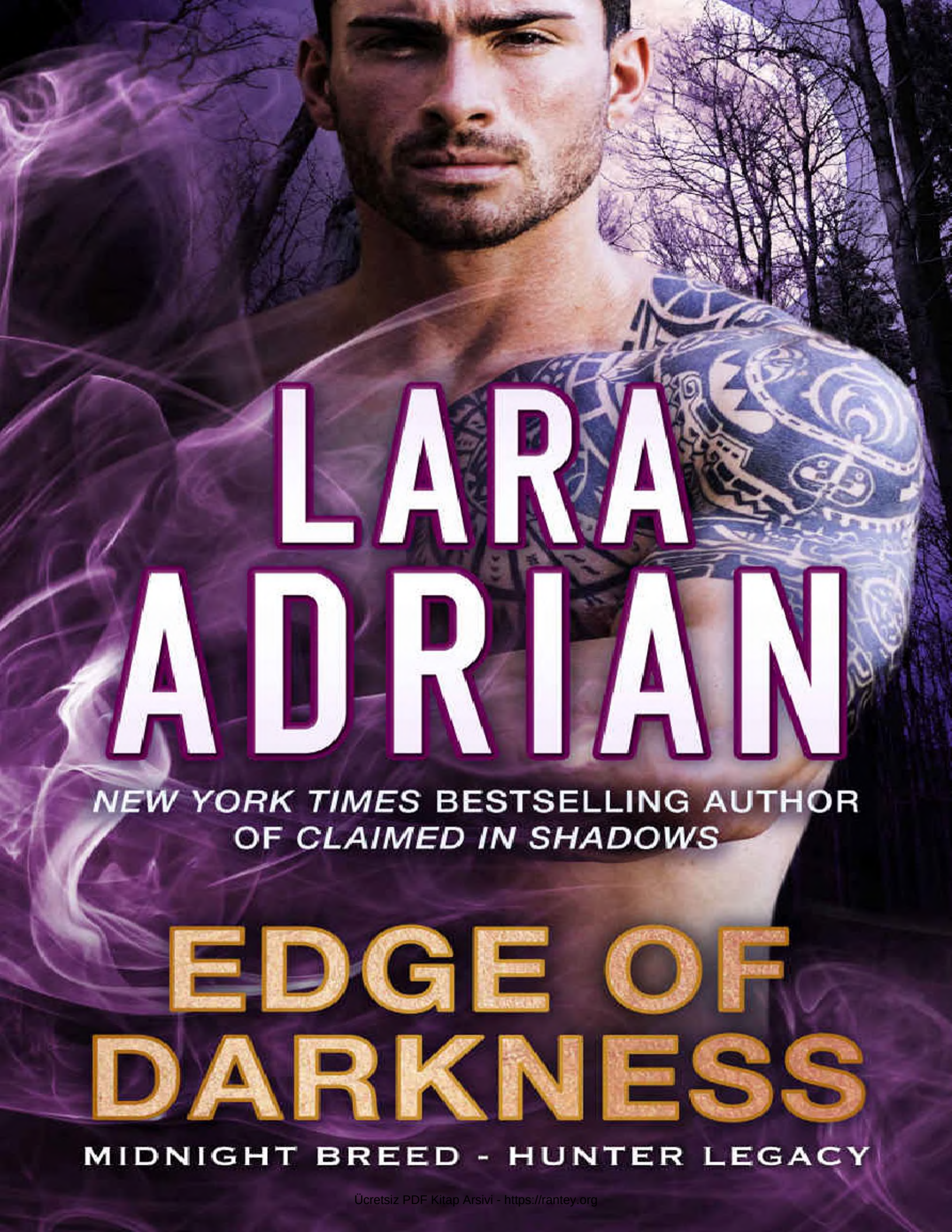
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *CLAIMED IN SHADOWS*

EDGE OF DARKNESS

MIDNIGHT BREED - HUNTER LEGACY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>EDGE OF DARKNESS</u>	
<u>BÖLÜM 1 BÖLÜM 2</u>	
<u>BÖLÜM 3 BÖLÜM 4</u>	
<u>BÖLÜM 5 BÖLÜM 6</u>	
<u>BÖLÜM 7 BÖLÜM 8</u>	
<u>BÖLÜM 9 BÖLÜM 10</u>	
<u>BÖLÜM 11 BÖLÜM</u>	
<u>12 BÖLÜM 13</u>	
<u>BÖLÜM 14 BÖLÜM</u>	
<u>15 BÖLÜM 16</u>	
<u>BÖLÜM 17 BÖLÜM</u>	
<u>18 BÖLÜM 19</u>	
<u>BÖLÜM 20 BÖLÜM</u>	
<u>21 BÖLÜM 22</u>	
<u>BÖLÜM 23 BÖLÜM</u>	
<u>24 BÖLÜM 25</u>	
<u>BÖLÜM 26 BÖLÜM</u>	
<u>27 BÖLÜM 28</u>	
<u>BÖLÜM 29 BÖLÜM</u>	
<u>30</u>	
<u>EPILOG</u>	

TELİF HAKKI

KARANLIĞIN KENARI

Bir Avcı Mirası Romanı 3.
Kitap

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

LARA ADRIAN

© 2019 Lara Adrian, LLC
TÜM HAKLARI SAKLIDIR. (v1)

* * * * *

VIP Okuyucu musunuz?

[KAYIT OL](#)

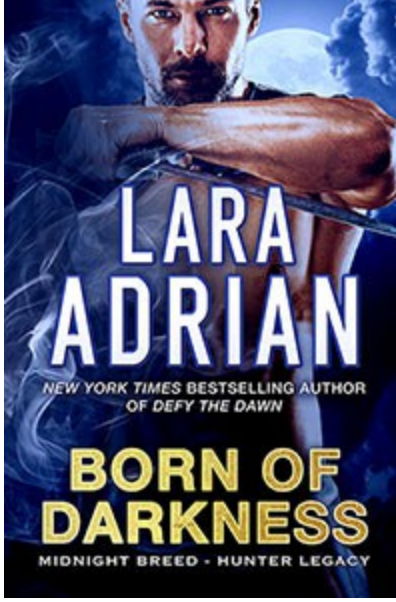
Lara'nın VIP Okuyucu Listesine katılın ve gelecek kitaplardan ilk siz haberdar olun, ARTI abonelere özel çekilişler, özel teklifler, ücretsiz okumalar ve özel içerikler için uygun olun!

Kaçırmayın-şimdi kaydolun!

* * * * *

99¢ USD'ye Satışta
Avcı Mirası serisinin 1. Kitabı!

[KARANLIĞIN DOĞUŞU](#)

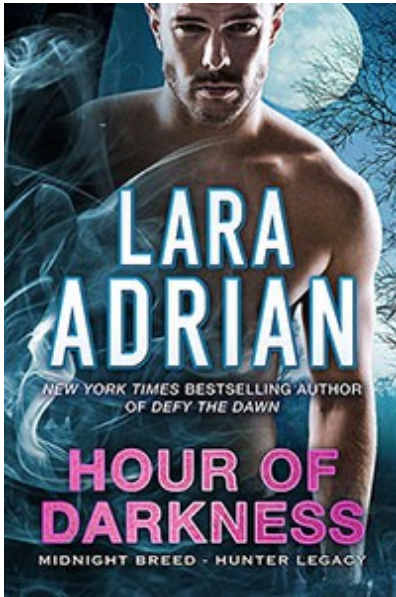

[Sipariş vermek veya daha fazla bilgi edinmek için tıklayın](#)

* * * * *

Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ okuyun
Avcı Mirası serisinin 2. kitabı!

KARANLIĞIN SAATI

[KU'da sipariş vermek veya ödünç almak için tıklayın](#)

* * * * *

*** * Kindle Unlimited üyeleri * ***

Aboneliğinizle Lara Adrian'ın daha fazla kitabını okumak isterseniz, şu anda mevcut olan bu kitaplara göz atmayı unutmayın:

[100 Gün İçin](#)

[100 Gece İçin](#)

[100 Sebep İçin](#)

[100 Serisi Kutulu Set Run To](#)

[You](#)

[İntikam Lordu Beyaz](#)

[Aslan'ın Leydisi .](#)

[Siyah Aslan'ın Gelini](#)

[Yiğitlik Leydisi](#)

[Savaşçı Üçlemesi Kutulu Set](#)

KARANLIĞIN KENARI

Bir Avcı Mirası Romanı

New York Times çoksatın yazarı Lara Adrian, karanlık ve baştan çıkarıcı **Midnight Breed** paranormal hikâye dünyasında geçen vampir romanları serisi **Hunter Legacy**'nin son cızırtılı, büyüleyici romanı **Edge of Darkness** ile geri döndü.

Korkunç Avcı programından sağ kurtulan Breed vampiri ve eski suikastçı Knox, aşk ve kayıp acısına kapalı, yalnız bir adamdır. Kendi tercihiyle yalnız kalan Knox, karşılığında hiçbir şey beklemeden ölüm ve karanlık adaletle uğraşır. Ta ki karlı bir gecede Maine'in kuzeyindeki ücra bir kasabaya sürüklenene ve burada kararlı bir güzelin ölümcül yardımını isteyerek sadece açlığını değil, yaralı kalbini de baştan çıkarana kadar.

Lenora Calhoun hayatı boyunca küçük Parrish Falls'ta yaşamıştır. Nesillerdir ailesine ait olan yerel lokantanın sahibi olan Leni, etrafını saran uzun çamlar kadar dayanıklı ve inatçıdır. Bu sarsılmaz kararlılık herkesin, en azından ağaç kesen kasabanın en güçlü ailesinin hoşuna gitmez. Leni yıllardır onların düşmanlıklarının hedefi olmuştur, ancak artan tehditleri artık masum bir çocuğun güvenliğini riske attığından, tehlikeli bir yabancıya umutsuz bir şans verir - insandan daha fazlası olan bir adama. Knox'un ölümcül yetenekleri ve çalkantılı bakışları Leni'nin kalbini koruması için yeterince uyarıcı olmalıdır, ancak kanında uyandırdığı özlemi inkar edemez. Çünkü acımasız Breed erkeği, sırlarla dolu bir kasabada güvenebileceği tek erkektir ve bir duruş sergilemek, değer verdiği her şeyi elinden alabilir.

Serinin yeni kitaplarından haberdar olmak için
www.LaraAdrian.com adresini ziyaret edin ve **VIP Okuyucu**
e-posta listesine kaydolun!

BÖLÜM 1

Lokantanın ön kapısının üzerindeki küçük zil, dışarıda kükreyen kar fırtınasından kaçan biri içeri girerken şingirdadı. Geç gelenle birlikte bir soğuk hava dalgası da içeri girdi. Küçük buz kristalleri Leni Calhoun'un ensesine çarparak, gecenin son müşterisi olduğunu düşündüğü kişinin boşalttığı tabaklarla mutfağa yöneldi.

Yavaşlamadan ya da arkasını dönmeden, "İstediğin yere otur," dedi.

Aslında Kuzey Maine Ormanı'nın kenarındaki küçük lokantasının otur-kalk tarzı bir işletme olduğunu düzenli müşterilerine söylemesine gerek yoktu.

Bu geceki büyük fırtına, işlerin normalden daha yavaş ama istikrarlı olduğu anlamına geliyordu. Eyaletlerarası yolun yakınındaki Millinocket ile batıdaki Kanada sınırı arasında doksan küsur kilometre boyunca uzanan özel, çoğunlukla asfaltsız, iki şeritli yolda trafiğin büyük kısmını oluşturan kereste kamyoncuları ve avcılar Çarşamba gününün lokantada rosto günü olduğunu biliyordu. Şiddetli bir Şubat poyrazı bile birçoğunu yavaş pişirilmiş sığır eti ve sosa bulanmış sebze tabağından uzak tutamazdı.

Leni, büyükannesinin yadigârı tarifi son kalanını yoldan yeni gelenler için hazırlayacağını düşündü. Ocaktan kahve sürahisini ve bulaşık makinesinden yeni çıkmış ağır beyaz seramik fincanlardan birini alarak yemek alanına doğru yürüdü.

Birkaç yerli adam tezgâhtaki taburelerinden kalkıp kapıya doğru ilerlerken ona iyi geceler diledi. Uzun barda pek çok boş yer vardı ama yeni gelen, içerideki yarım düzine müşteriden en uzaktaki kabini almak için hepsini atlamıştı.

Leni onu tanı mıyordu. Girişe doğru oturmuş, başını hafifçe eğmiş ve kardan kapüşonunun derin örtüsüyle örtmüştü.

ıslak, siyah parka. Sahte kürkle süslenmiş açıklığın içinden, sakalının kare şeklindeki kenarını, pürüzlü çenesini ve sert, gülümsemeyen ağzını seçebiliyordu.

İri bir adamdı. Otururken bile uzun boylu ve kaslı olduğunu anlayabiliyordu. Ağır kışlık paltosunun altında omuzları bir defans oyuncusununkinden daha geniş ve hantaldı. Muhtemelen hafta bitmeden kereste fabrikalarından birine kereste teslimatı yapmak için şansını zorlayan yeni bir adamdı. Sadece tecrübeli yerel sürücüler ve uzaklardan gelen bilgisiz acemiler bu geceki havada bakımsız yolda olmayı düşünürdü.

"Görünüşe bakılırsa yüzyılın fırtınalarından biri daha geliyor," dedi, fincanı bırakıp koyu siyah kahveyi doldurmaya başlarken sohbet ediyordu. "Yine de her yıl böyle bir fırtına oluyor gibi görünüyor, o yüzden-"

"Kahve yok." Derin sesi kısık ve tınısızdı ama bariton gümbürtüsü doğrudan iliklerine kadar titreşiyordu.

"Tamam, sorun değil." Doldurmayı bıraktı ve sürahiyi geri çekti. "Size başka ne içirebilirim? Buralarda kahve her zaman içilir ama su ya da gazoz da var. Sıcak çay isterseniz, yeni bir demlik su hazırlamam birkaç dakika sürer."

Başını salladı ve eriyen karın bir kısmı yağmur suyu gibi kapüşonundan aktı. "İçecek bir şeye ihtiyacım yok. Teşekkürler."

Samimiyetsiz olmasa da onaylama sesi paslı geliyordu. Siyah deri eldivenli iri bir eliyle parkanın kapüşonunu başından sıyırdı. Leni ağzı açık bakacak biri değildi ama lanet olsun, bakmamak çok zordu. Ona bakan yüz muhteşemden başka bir şey değildi.

Kendisinininkinden birkaç ton daha koyu olan kalın kahverengi saçlarının altından, delici mavi-gri gözler bakışlarıyla buluştu. Sakallarının gölgelediği kare şeklindeki çenesi, masanın üzerinde asılı duran sarkıt lambanın soluk sarı ışığının altında daha da güçlü görünüyordu. Jilet gibi keskin elmacık kemiklerinin yüzünü sert göstermesi gerekirdi ama bunun yerine tüm o

Affetmeyen açılar, kalbinin biraz daha hızlı çarpmasına neden olan düpedüz günahkâr görünümlü bir ağızla karşı karşıyaydı.

O fırtınalı gözlerin arasında sıkışıp kalmak da yardımcı olmadı.

Kahverengi saçları ve çillerle kaplı yanaklarıyla Leni hiçbir zaman sarışın, mavi gözlü ablası Shannon kadar güzel olmasa da, hem buranın yerlisi hem de oradan geçen erkeklerin ikinci bakışlarından payına düşeni alıyordu. Ama bu adam onu, beceriksiz teklifleri ya da sıradan bakışları aşan bir yoğunlukla inceliyordu.

Sanki bir bakışıyla içini görebilecekmiş gibi ona baktı. Bakışları, ela gözlerinden ve hafifçe kalkık burnundan, aniden pamuk kadar kuru hissettiren ağzına kadar yüzünün her özelliğinde yavaşça gezindi. Sonra bakışları daha aşağılara kayd, boğazına yerleşti ve zaten dört nala atan nabzını hızlandırdı.

Adamın karanlık bir güç ve elle tutulur ama dile getirilmemiş bir emir yayması onu tedirgin etmeliydi. Bilincinin bir köşesinde biraz sarsılmıştı, çünkü lokantaya her yakışıklı adam geldiğinde sağduyusunu donuna kadar kontrol etmek kesinlikle onun doğasında yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bu o kadar da sık olmazdı. Asla. Ve bu adam olağanüstü yakışıklıydı.

Tanrım, onun nesi vardı?

Leni onun kullanmayacağı yarısı dolu kupayı aldı ve dikkatini topladı. "Tamam o zaman. İçecek bir şey yok. Sana başka ne getirebilirim? Büyükanne'nin meşhur rostosundan bir porsiyon kaldı ve garanti ederim daha önce hiç böyle bir şey tatmamışsındır."

Kaşlarının koyu renk çizgileri, rahatsız edici derecede yoğun gözlerinin üzerinde biraz çatılırken, ağzının köşesi alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı. "Bana rosto yok."

"Emin misiniz? Jackman yakınlarındaki değirmenlerden birine ya da Quebec sınırındaki St. Zacharie'ye gitmeyi düşünüyorsanız, kaburgalarınıza yapışacak bir şeye ihtiyacınız olacak. Aradığınız

önünüzde yüz mil boyunca riskli bir sürüş var." Çenesiyle pencereye doğru uğuldayan kar fırtınasını işaret etti. "İyi bir havada dört saatten fazla sürecek bir yolculuk bu gece iki ya da üç katına çıkacak. Tabii başarabilirsiniz."

Yanıt olarak homurdandı. "Bunu dikkate alacağım."

Başını eğdi, şimdi onu inceliyordu. O iki yere de gitmiyordu. Aslında, onun bir keresteci ya da kamyoncu olduğunu da düşünmüyordu.

Yirmi yedi yılının yarısında lokantada çalışan Leni, önce annesi ve büyükannesinin yanında, sonra ikisi de öldükten sonra kendi başına, başka bir yere giderken Parrish Falls'tan geçen yabancılar söz konusu olduğunda altıncı his gibi bir şey geliştirmişti. Ama bu adam hakkındaki ilk izlenimi tamamen yanlıştı.

Daha önce karşılaştığı hiç kimseye benzemiyordu ve bunun tek nedeni ruhunu arayan gözleri ve inanılmaz yakışıklı yüzü değildi.

Onunla ilgili bir şey, içinde kabul etmek istemediği birkaçı da dahil olmak üzere pek çok düğmeyi tetiklemişti. Eldivenlerini çıkardığında ve güçlü ellerinin arkasındaki alışılmadık işaretleri gördüğünde nedenini anladı.

Vay anasını. O Breed'di.

Altın teninden bir ya da iki ton daha koyu olan bu karışık kıvrımlar ve girdaplar insanlarda görülmezdi. Onlar başka dünyalara ait işaretlerdi. Sadece yirmi yıl öncesine kadar insanoğluyla birlikte gizlice yaşamış olan bu gezegenin kan içen sakinlerinde görülen dermaglifler.

Leni daha önce onun türünden birini hiç görmemişti ama Irk hakkında bir şeyler biliyordu. Adamın büyüklüğü ve iri elleri ve bilekleri üzerinde iz bırakan gliflerin yoğunluğu ve karmaşıklığının, geri kalanının da bunlarla kaplı olduğu anlamına geldiğini anlayacak kadar biliyordu.

Bu da bu erkeğin neredeyse safkan, ırkının en güçlü, en ölümcüllerinden biri olması gerektiği anlamına geliyordu.

Parkasının iç cebinden katlanmış bir miktar para çıkardı ve bir yirmilik çıkardı. "Fazla kalmayacağım," dedi ve banknotu metal çerçeveli laminat masanın kenarına itti. "Sadece bir süreliğine soğuktan uzaklaşmam gerekiyordu."

Leni şaşkınlıkla o çalkantılı mavi gözlere baktı. Sadece lokantasında bir vampirle sohbet ettiği için değil, istediği her şeyi istediği kişiden alabileceği gerçeği bir yana -hayatları da dahil olmak üzere- orada oturmuş, birkaç dakikalık nezaket ve düşüncenin bedelini ödemeyi teklif ediyordu.

Başını iki yana salladı. "Paran sende kalsın. İsteddiğin kadar kalabilirsin."

O konuşurken, restoranın dışında yaklaşmakta olan ağır hizmet tipi bir kamyonetin dizel homurtusu giderek yükseliyordu. Siyah kamyon bu gece büyük bir kar küreme bıçağıyla donatılmıştı ve ışıkları parlaktı. Şoför öndeki iki açık alanın ortasına yanaştığında ikiz ışınlar sağanak yağmuru yararak Leni'yi pencereden neredeyse kör ediyordu.

Lanet olsun. Tam da ihtiyacı olmayan şey.

Kaşlarını çatarak bir iniltiyi bastırdı. Bütün günü kamyonlardan inen iki adamı görmeden geçirmişti. Hayatının geri kalanını Dwight Parrish ya da klanının geri kalanıyla uğraşmadan geçirirse, bu onun hoşuna gitmeyecek kadar erken olurdu.

Parrish ailesi, eyaletin Birliğin bir parçası olmasından çok daha uzun bir süredir, kuzeydeki bu ağaçlık araziye nesillerdir işletiyordu. Zaman içinde, ilk Parrish'lerin tomrukçuluk ve kürk ticaretinden kazandıkları servetle birlikte soyları da azalmıştı. Ancak bu isim köyde ve civar ilçelerde hala büyük bir ağırlık taşıyordu ve yaşlı Enoch Parrish'in ya da oğulları Dwight, Jeb ve Travis'in kötü tarafına geçmeye cesaret edebilecek çok az kişi vardı.

Ne yazık ki Leni de o birkaç kişiden biriydi, ancak bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Dwight ve Frank Garland adlı bir başka yerli adam içeri girip karlı botlarını lokantanın içinde tepinirken ön kapı ardına kadar açıldı. Pislikler.

Leni'nin kızgınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı. Kabinde oturan Breed erkeğine tekrar baktığında, erkek onu izliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Her zamanki gibi." Dudaklarını hoş bir gülümsemeye zorladı. "Dediğim gibi, acele etme. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

Ona belli belirsiz bir baş selamı verdikten sonra, şahin bakışları şu anda tezgâhta oturan bir avuç müşteriyle birlikte yağ çiğnemek için tezgâha doğru yürüyen bir çift adama kaydı.

Dwight Parrish avucunu tezgâha vurdu, sonra sigaradan pürüzlenmiş sesi lokantanın geri kalanı üzerinde gürledi. "Bir insan burada bir fincan kahve içmek için ne yapmalı?"

BÖLÜM 2

Knox bu uzak ve küçük köye kendi isteğiyle gelmemiştir. Muhtemelen pek çok insan da gelmemiştir. Kasabaya gelesi sadece birkaç dakika olmuştu ama bu süre, buranın pek fazla yabancıyla -en azından kendisi gibi dişleri ve glifleri olanlarla- karşılaşan bir yer olmadığını anlamasına yetmişti.

Şiddetli kar fırtınası ve mesanesi zayıf bir uzun yol kamyoncusu olmasaydı, Knox hala kuzeye doğru giden bir yarı römork kabininin sıcaklığında oturuyor olabilirdi.

95. Ancak New Hampshire'dan bindiği araç onu Maine'e birkaç saat kala Medway'deki bir kamyon durağında indirdiğinde, seçenekleri ya fırtınanın en kötüsüne ve gün ışığına sığınmak ya da yola devam etmektir. Florida'da bildiği tek ev görünümünü terk ettiğinden beri beş ay boyunca gezdikten ve ara sıra iş bulduktan sonra, Knox yerinde kalmakta iyi değildi.

Uzun zamandır gitmemiştir.

Sekiz yıl ve devam ediyor.

Abbie'den beri değil.

Onun söz konusu olduğu durumlarda zayıflamasına izin vermişti ama artık vermeyecekti. Bir daha asla. Artık hayatını basit tutuyor ve her türlü duygusal karmaşadan uzak duruyordu.

Kimseye ya da hiçbir şeye karşı yükümlülüğü yok.

Hareket etmeye devam ettiği sürece, kendi disiplininin ve onu türünün en ölümcül üyelerinden biri olan bir Avcı yapan eğitiminin sınırları içinde kaldığı sürece, kaybettiklerini düşünecek zamanı yoktu. Acı ya da ıstıraba yer yoktu. Ya da suçluluk duygusuna.

Bu yüzden seçim, eyaletler arası otoyolun yakınında birkaç saat serinlemek ya da şehrin dışındaki iki şeritli yol boyunca kuzey kırsalının derinliklerine inmek olduğunda, ikincisini seçmişti. Otuz mil sonra, pitoresk ama zorlu yürüyüş

eski çiftlik evleri ve seyyar evler dışında büyük ölçüde ıssız hale gelmişti. Parrish Falls'a girdiğini bildiren yıpranmış ahşap yol tabelasının bir düzine metre ötesindeki lokantadan gelen loş ışık parıltısını görmeden önce bu mesafenin yaklaşık iki katını gittiğini tahmin etti.

Dışarı çıktığında aynı asfaltsız iki şeritli yol boyunca dolaşmaya devam edeceğini, muhtemelen Kanada'ya gireceğini ve yolun onu oradan nereye götüreceğine bakacağını düşündü.

Ne olduğunu anlamadan önce ona kahve ve sıcak bir yemek ikram eden güzel esmer, sınırın -ve medeniyet vaadinin- araçla yaklaşık yüz mil uzakta olduğundan bahsetmişti. Breed olduğu için bu mesafeyi yürüyerek çok daha hızlı kat edebilirdi. Özellikle de bu geceki gibi bir havada.

İtiraf etmeliydi ki, kar fırtınasında neredeyse taşaklarını dondurduktan sonra, yumuşak bir yatak ve dişlerinin ve anatomisinin eşit derecede talepkar diğer kısmının kaşıntısını gidermek için sıcak, istekli bir kan Ev Sahibi bulma fikri cazipti. Birbiriyle yarışan bu açlıklar bakışlarını uzun olana doğru çekti,

Kot pantolonlu bacaklar şu anda onun standından uzaklaşıyordu. Haftalardır gördüğü en güzel, en dürüst yüze sahip olmasının yanı sıra, esmerin kendinden emin, doğrudan bir tavrı ve hislerini kadife gibi okşayan pürüzsüz, hafif boğuk bir sesi vardı. Ve güzellikler listesi bununla da bitmiyordu. Uzun boylu ve kıvrımlıydı, geniş kalçaları ve bol ekose flanel gömleğinin bile gizleyemediği küçük bir beli vardı. Knox'un muhtemelen sırtının yarısına kadar ineceğini tahmin ettiği kalın siyah saçları ensesinden kazınmış, başının üstünde gevşek bir düğüm halindeydi.

Masasında onunla konuşurken boğazının açık sütununa bakarken dişlerini tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Beslenmeden geçirdiği bir ya da üç gün çok uzun sürmüştü ama bu sadece onun taze olduğu düşüncesi değildi.

Dilindeki kırmızı hücreler damarlarının gerilmesine neden olurken, şimdi onu izlemeye devam ediyordu.

Bir elinde reddedilen kupa, diğesinde cam cezve ile uzun tezgâha döndü, kar küreme aracıyla gelen iki adam şimdi eski moda kasanın yanındaki birkaç boş tabureye çökmüşlerdi.

Geldiklerinde onları gördüğüne hiç sevinmemiştir. Onların yanından geçip mutfağın açılır kapanır kapısına doğru yürürken hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Bir çift taze fincanla geri döndü ve adamların her biri için kahve doldurdu.

"Başka bir şey var mı?"

Soruyu ikiliden daha iri olana yöneltti. Hantal, yuvarlak omuzlu, kışlık bir montun ve birkaç kat her türlü hava koşuluna uygun yünün altında gri bir örgü şapka takıyordu ve kırmızımsı kahverengi bir oduncu sakalıyla kaplı kırmızı bir yüzü vardı.

Sıcak kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini kadının üzerinden ayırmadı. "Bana Travis'i sormayacak mısın Lenora?"

"Hayır. Neden yapayım ki?"

Jambon büyüklüğündeki omuzlarından biri alaycı bir ifadeyle kalktı. "Bu hafta sonu eve geliyor."

"Farkındayım." Ve sesinin düz tonuna bakılırsa, bu hoş bir haber değildi.

"Çocuğu görmek isteyecektir, Leni."

Sanki bu açıklamayı yapan adamla arasına mesafe koyması gerekiyormuş gibi bir adım geri çekildi. Kollarını önünde kavuşturarak başını salladı. "Riley onu tanımıyor bile. Henüz hiçbir şey bilmiyor. Ve anlamak için çok genç."

"Bu kararı vermek kardeşime düşer, size değil."

"Onun kararı mı? Hem de nasıl!" diye karşılık verdi, kaşlarını çatarak. "Travis'in o çocuğun yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Ona böyle dediğimi söyleyebilirsin."

İri adam elindeki bardağı yere bıraktı. "Bizi从小tutan uzak tutamazsın, artık değil. Travis'in buna izin vermeyeceğini biliyorsun."

eve döndüğünde. Belki döndüğünde eve uğrar ve merhaba der. Ya da belki gelecek hafta ilkokula gidip oğluna küçük bir aile buluşması sürprizi yapmak ister."

Çatışmadan birkaç tabure aşağıda oturan yaşlı bir çift belli ki gitme vaktinin geldiğine karar vermişti. Yarısı boş tabaklarının yanına birkaç dolar bahşiş bırakarak lokantadan çıktılar, neşeli zil de arkalarından şingirdiyordu.

Geriye bir çift kamyoncu ve kamuflaj avcı ceketini giymiş, hafif kel, orta yaşlı bir adam kalmıştı. Kamyoncular artık rostolarından başlarını kaldırıp bakmıyorlardı bile. Avcı ceketli adam birkaç dakika önce elmalı turtasının son kısmını da bitirmişti ve birkaç tabure ötesinde yaşanan dramı görmezden gelmeye niyetli görünüyordu.

Ve sonra arka kabinde Knox vardı, elleri masanın altında esnekleşiyor ve yumruklaşıyordu, savaş içgüdüleri her saniye daha da gerginleşiyordu, içeri sadece üzüntü yaratmak amacıyla girmiş gibi görünen zorba pisliğe bakarken.

Lenora, ya da adamın ona taktığı isimle Leni, ellerini tezgâhın kenarına dayayıp küstah devle karşı karşıya geldiğinde keskin bir nefes verdi. "Lanet olsun, Dwight.

Değil mi? senin AİLE bitti yeterli benimkine zarar verir mi?" Sesini gergin ve alçak tuttu ama Knox'un keskin kulakları öfkесinin her hecesini ve nüansını yakaladı. "Riley'yi bu işe karıştıрма. O benim malım değil."

"Bu doğru, Lenora. O etten ve kemikten. Bizim."

Çenesi yukarı kalktı. "Gerçekten mi? Bunu bana kanıtlayamazsın."

Alay etti. "Sadece teste izin vermeyi reddettiğiniz için."

Hiç irkilmedi bile. "Kahveler için adam başı iki elli."

"Benimkini paket servis bardağında alabilir miyim, Leni?" İçeri girdiklerinden beri göt herifin arkadaşının söylediği ilk şey buydu. Kazdı

Cüzdanını almak için ceketinin cebini karıştırdı ama arkadaşı ona sert bir bakış fırlatınca hareketinin ortasında dondu kaldı.

"Biz de yiyecek bir şeyler istiyoruz," dedi büyük adam Dwight. "O rostodan bir porsiyon alacağım."

Leni dilini şaklattı. "Çok geç kaldınız. Hepsi gitti."

Dwight'ın bakışları bu yalan karşısında daraldı. "O zaman bana köfte ver. Bol soslu olsun."

Omuz silkti ve yavaşça başını salladı. "Mutfak şu anda kapalı. Hava yüzünden."

"Saçmalık." Ayağa kalkarken hırlamaya yakın, tehditkâr bir ses çıkardı. "O zaman yolumdan çekil Lenora. Kendi lanet yemeğimi yapmak için oraya geri dönüyorum."

Knox bunun olmasına izin vermeyecekti. "Hey. Paul Bunyan. Bayanı duydunuz, mutfak kapalı."

Mekândaki her kafa ona doğru döndü. Leni'ninki de dahil. Leni'nin güzel ela gözleri şaşkınlık ve belirsizlikle irileşirken, lokantanın diğer ucundan gelen bakışlarla karşılaştı.

İri insan erkeğin kalın kaşları çatıldı. "Sen de kimsin lan?"

Knox kabindeki koltuğundan düz bir şekilde ona baktı ve talebi görmezden geldi. "İkiniz de iki elliliğinizi tezgâhın üzerine koyun, sonra gidin."

Dwight bir kahkaha atarak başını gergin görünen arkadaşına doğru çevirdi. "Bu adama inanabiliyor musun?" Yaklaşmaya başladı. "Gidecek olan tek kişi-"

Knox kabinden çıktı ve ayağa kalktı. Otururken cüssesi biraz küçülmüştü. Şimdi, bir buçuk metre boyu ve iki yüz altmış kiloluk kas ve kemik yapısı açıkça görülüyordu. Şüphesiz, gözlerindeki soğuk şiddet daveti de öyleydi.

Leni'nin saldırganı kısa bir süre durdu, aralarında yarım düzine adım vardı. Tezgâhtaki avcı ceketli adam aniden durumla ilgili kasıtlı cehaletinden sıyrıldı. Taburesinden sıçrayarak kendini

Knox ve diğ er adam arasında mekik dokurken, tezgâhta yemek yiyen iki kamyoncu paralarını ödeyip aceleyle  ıktılar.

"Pekâlâ millet, sakinle elim." Adam sanki hatalı olan kendisiymi  gibi Knox'la y zle ti. Ormanlık kamuflaj ceketinin fermuarı açıktı ama kalçasında kılıfında duran tabancayı ve kemerine takılı  erif rozetini göstermek için daha geniş bir şekilde açmaya  zen gösterdi. "Sizi daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum, Bayım..."

Knox adının sorulmasını yanıtsız bıraktı, gözleri hâlâ Dwight'taydı, kanun onu kurtarmaya geldiğ  için çok rahatlamı tı. Korkak amcık.

Leni sözlü tacize uğrarken, görevde olmadığı anlaşılan ilçe  erifinin müdahale etme zahmetine girmemesi Knox'u olması gerekenden daha fazla kızdırdı. Leni onu ilgilendirmiyordu. Yerel polisin arkasındaki kibirli adama karşı beslediğ  bariz koruyucu önyargı da  yle. Yine de içinde bir kuşku vardı.

Memur boğazını temizledi ve başka bir yol denedi. "Dışarıda müthiş bir fırtına var. Sizi Parrish Falls'a getiren nedir?"

"Sadece geçiyordum."

Bu kaçış ona bir ba  sallama ve kısık bir bakış kazandırdı. "Nerelisin evlat?"

"Burada ve orada."

Knox, elli küsur yaşındaki bu insanın henüz kendisinin Breed olduğ  gerçeğinin farkına varmamı  olmasını belli belirsiz eğlenceli buluyordu. Knox'un bundan daha ölümcül olduğ unun da farkında değil gibiydi.

 ocukluğ unun tamamını, doğumundan ergenlik çağına kadar bir delinin laboratuvarında ge irmı , tıpkı Avcı programındaki diğ erleri gibi en ufak bir duygu kısıntısı olmadan öldürmeye  artlandırılmı tı. Bu cehennemi ba langı lar, aynı sadist delinin tasma ı altında ge ireceğ  yıllar için bir eğitimdi ve laboratuvarda yetiştirilen çok sayıda suikast ıdan biri olarak onun ölümcül emirlerini yerine getiriyordu.

Knox ve diğer bazı şanslı Avcıların programdaki hapisliklerinden kurtulmalarının üzerinden yirmi yıl geçmişti. Bu onun yeteneklerini geride bıraktığı anlamına gelmiyordu.

Hiç de değil.

O hâlâ doğma büyüme bir katildi ve Maine ormanlarının kuzeyindeki bu ıssız köşede gizlenen en ölümcül yaratıktı. Bir yanı şerifin arkasına saklanan ödleğin bunu kanıtlamak için ona bir bahane vereceğini umuyordu.

"Bu gece bir araçla geldiğinizi fark etmedim," dedi rozetli ve silahlı adam. "Sizi biri mi bıraktı?"

"Yürüdüm."

Adam ona şüpheli bir bakış attı. "Böyle bir havada nereye gidiyorsun?"

Knox omuz silkti. "Henüz karar vermedim." "Pek konuşmuyorsun, değil mi?" "Parrish Falls'ta bu bir suç mu?"

Şerif homurdandı. Dwight onun arkasında, kendisini Knox'tan ayıran daha küçük, daha yaşlı adamın etrafına bakarken alay edecek kadar küçük bir cesaret topladı.

"Saygısızlık sizi tutuklatmayabilir ama aylak aylak dolaşmak tutuklatabilir. Halkın başına bela olmak da öyle."

"Aylak aylak dolaşmıyor," dedi Leni. Bakışları Knox'unkilerle buluştu ve uzun bir süre öyle kaldı. "Ona lokantada istediği kadar kalabileceğini söyledim. Şimdiye kadar kimseyi geri çevirmedim ve çevirmeye de niyetim yok. Bu gece burada sadece tek bir kamu rahatsızlığı var ve o da o değil."

Dwight alay etti. "Şerif Barstow, neden bu serseriyi serserilikten tutuklamıyorsunuz? Belki de kar fırtınasını ilçe hapishanesinde beklemeyi tercih eder."

"Sence beni tutabilecek kadar güçlü bir hücre var mıdır?" Knox polis memurunun yanından geçip doğrudan Dwight'a bakarak konuştu. İyi bir önlem olarak, ona dişlerini kısa bir süre gösterdi.

"Vay anasını!"

İri bir adam için bu kadar hızlı geri sıçrayabilmesi inanılmazdı. Şerif de bir adım geri çekildi. Elinde bir

Elleri, hakkını yemeyelim, sadece biraz titriyordu.

"Tamam, şimdi. Hepimiz bir dakikalığına rahatlayalım." Yavaş ve sakin bir şekilde konuştu, tıpkı bir rehine pazarlığının içine itilmiş olsaydı yapacağı gibi. Ya da bir bomba korkusu. "Kimse tutuklanmayacak. Ve kimse bu gece burada sorun istemiyor."

"Olmak zorunda değil," dedi Knox. "Eğer özür dilerse."

Şerif omzunun üzerinden dikkatle baktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı lokantanın diğer ucundan gelen samimiyetsiz cevap.

"Benim için değil." Knox adama baktı, sonra Leni'ye doğru başını salladı. "Ondan özür dile."

"Ne sikim için?"

Şerif sabırsızca nefes verdi. "Tanrı aşkına, Dwight, yap şunu."

"Peki. Özür dilerim, tamam mı?"

Knox ona soğuk bir bakış fırlattı. "Şimdi kahvelerin parasını öde ve defol git buradan."

Dwight ters ters baktı ama kot pantolonunun cebini karıştırıp bir avuç dolusu buruşuk banknot ve bozuk para çıkardı. Arkadaşı da aceleyle kendi parasını çıkardı.

"Adam başı iki elli," diye hatırlattı Leni

onlara. "Artı bahşiş," diye ekledi Knox.

Adamlar parayı ödedikten sonra ayrıldılar, Dwight kızgın bir ayı gibi kapıdan dışarı çıktı. Şerif onları dışarı kadar takip etti ve adamlarla birlikte dışarıdaki kamyonetin yanında durdu.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim." Knox, Leni'ye doğru baktığında, onun anlamlı ağzında küçük bir gülümsemeyle karşılaştı. "Daha önce kimsenin ona karşı çıktığını sanmıyorum."

"Senden başkasını mı kastediyorsun?"

Omzunu kaldırdı. "Dwight Parrish beni korkutmuyor."

Knox ismi duyunca kaşlarını çatı. Parrish. Kibirli ahmağın kasabanın sahibiymiş gibi davranmasına şaşmamalı. "Peki ya kardeşi? Travis. Seni korkutuyor mu?"

Bir süre ona baktı, sonra bakışlarını indirdi ve başını salladı. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Emin misin?"

Başını salladı. Başını tekrar kaldırdığında yüzünde saf bir kararlılık ifadesi vardı. "Evet. Eminim."

Bu konuda şüpheleri vardı. Sormak istediği sorular vardı. Kelimelere dökmek şöyle dursun, merak bile etmemesi gereken sorular. Ve boş lokantada onunla yalnız kaldıkça, pürüzsüz boğazının dibindeki nabız noktasının çılgınca tik taklarını görmezden gelmek daha da zorlaşıyordu. Ya da ağzının altında onun diğer kısımlarını da hissetme arzusunu.

Lanet olsun. Medeniyete ulaşır ulaşmaz yapacağı ilk iş beslenmek ve sert bir sikiş olsa iyi olurdu. Çünkü bu ilgi çekici, fazlasıyla baştan çıkarıcı dişiye duyduğu özlem onu bir orman yangını gibi yalayıp geçiyordu.

"Artık gitmeliyim."

"Tamam. Tekrar teşekkür ederim."

Başını öne eğdi. "Kendine iyi bak."

Sıcak gülümsemesi doğrudan adamın kan dolaşımına karıştı. "Sen de

. . ah, üzgünüm, adınızı bile bilmiyorum." "Knox."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Knox. Ben Lenora Calhoun. Çoğu insan bana Leni der."

Elini ona doğru uzattı. Adam isteksizce elini tuttu ve kendini bağlantıya hazırladı.

Sadece zaten içinde kabaran arzu yüzünden değil, aynı zamanda ona dokunmak bilmeye hakkı olmayan şeyleri de ona söyleyeceği için.

Kadının tüm günahları, eşsiz duyu ötesi yeteneğinin gücüyle ona fısıldandı.

Ama bir tiksinti sarsıntısı olmadı. Siyah, kokuşmuş bir yağ tabakası gibi üzerine akan bir iğrençlik yoktu.

Ona bakarken sadece Leni'nin gülümsemesinin sıcaklığı ve dürüstlüğü vardı.

Sadece zeki ela gözlerinin nezaketi. "Dışarıda güvende kal, Knox."

Onun endişesiyle eğlenerek sıırttı.

Dışarıda, Dwight Parrish gaz pedalına basıp karla dolu yola geri geri çıkarken kamyonetin motorunun gürültüsü daha da arttı.

Knox, Leni'nin elini bıraktı ve parkasının kapüşonunu başının üzerine çekti.

Sonra da adam lokantaya dönerken şerifi atlayarak soğuk karanlığa doğru yola koyuldu.

Knox ile Kanada sınırı arasında aşağı yukarı yüz mil vardı.

Belki de yürüyüşü planladığından daha yavaş yapacaktı.

Kar fırtınasında birkaç saat yürümek, şu anda kanında kaynayan istenmeyen ateşi soğutmanın tek yolu olabilirdi.

BÖLÜM 3

Şerif Barstow içeri girerken tezgâhın arkasında duran Leni, kar ve karanlığın Knox'u yutmasını izledi.

Adam tamamen gözden kaybolana kadar bakışlarını ayıramadı, göğsündeki sızidan tek bir nefes bile alamadı.

Ve o gittikten sonra bile, onun peşinden koşmak ve kalmasını istemek için garip bir dürtü duydu.

Ya da nereye giderse gitsin onu da yanında götürmesi için yalvarırdı.

Bunu düşünmesi bile onu şok etmişti.

Tanrım, gerçekten de yakışıklı bir serseriyle geçireceği birkaç dakika onu titreyen bir su birikintisine dönüştürecek kadar zor durumda ve yalnız mıydı?

Muhtemelen cevabı bilmek istemiyordu. Bir erkekle yatağa girdiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini hesaplamaya da gerek yoktu. Ya da hoşlandığı biriyle öpüşme mesafesine bile girmediğinden beri.

Kendi kendine uyguladığı perhizin süresini hatırlamak için altı yaşındaki Riley'ye bakması yeterliydi. Tatlı erkek çocuğu hayatına girmeden ve birincil odak noktası haline gelmeden önce çok fazla deneyimi olduğundan değil.

Onu Leni doğurmamıştı ama Riley her açıdan onun çocuğuydu. Ayrıca, büyük ve sorunlu üvey kız kardeşinin, oğlu doğduktan sadece birkaç ay sonra kimseye tek kelime etmeden şehri terk etmesinden sonra sahip olduğu tek aileydi.

Leni ne değerli yeğeninin varlığından ne de ona güvenli, istikrarlı ve mutlu bir yaşam sağlama sorumluluğundan bir an bile pişmanlık duymuyordu. Onu asla kaybetmek istemezdi ama bazen daha fazlasını arzuladığı da oluyordu.

Arada sırada kendini kadın gibi ve seksi hissetmek istemesi onu kötü bir insan mı yapıyordu? Knox'un fırtınalı mavi gözlerinin tedirgin edici, nüfuz edici yoğunluğu altında hissettiği gibi canlı hissetmek istiyordu.

Böyle bir şey olmayacak. Milyon yıl geçse de olmaz. Kalbini ya da bedenini Parrish Falls'taki ya da yüz mil yarıçapındaki herhangi bir erkeğe emanet edebileceğini düşünmekten daha kötü olan tek şey, sadece oradan geçmekte olan biriyle ilişkiye girmek olurdu. Özellikle de bu kişi aynı zamanda Breed ise.

Knox arzulayabileceği en tehlikeli erkekti ve bunun tek nedeni ondaki soğuk ölümcüllüğü hissetmesi değildi. Onunla sadece bir kez çıplak kalması, kendisinin tamamen ölümlü olmadığını anlaması için yeterliydi.

Muhtemelen bundan çok daha kısa sürerdi. Çünkü karnında taşıdığı küçük kırmızı gözyaşı damlası ve hilal-ay izi bu gece pazen gömleğinin ve bir kat termal iç çamaşırının altında gizlenmiş olsa da, Knox gibi birine onu çok geçmeden ele verecek başka şeyler de vardı.

Onun eşsiz kan kokusu. Fiziksel zarara veya yaralanmaya karşı geçirimsizliği, bir Irk arkadaşı olarak eşsiz yeteneğiydi.

Yani, gitmesi iyi oldu.

Tanrı biliyordu ki zaten uğraşması gereken yeterince sorunu vardı.

Şerif Barstow, Dwight Parrish ve Knox arasındaki çatışmadan önce oturduğu tezgâhtan anahtarlarını ve eldivenlerini aldı. Orta yaşlı adam kasaya yaklaşırken başını hüznle iki yana salladı.

"Biliyorsun Lenora, kendin ve o çocuk için yapabileceğin en iyi şey Parrish'lerle barışmanın bir yolunu bulmak."

"Barışmak mı?" Bir bez ve bir şişe sprey temizleyici alıp tezgahı silmeye başlarken kısa bir nefes verdi. "Hatırlarsanız, bu savaşı başlatan ben değilim."

"Olmayabilir. Ama bunu tırmandıran kişi olmayı gerçekten istiyor musun?" Barstow bir elini kırışmış saçlarının incelmış telleri üzerinde gezdirdi. "Travis'in Cumartesi günü eve gelmesinden memnun olmadığının farkındayım."

"En hafif tabirle," diye mırıldandı laminantı ovarken. "Yedi yıl önce kız kardeşime şiddet uyguladığı için hapse giren adamın sözde iyi halden erken çıkmasına sevinmeli miyim?"

"O cezasını çekti, Lenora. Shannon'a olanlardan dolayı kendini çok kötü hissediyor ama başından beri aralarındaki ilişkinin istikrarsız olduğunu söyledi. Kusura bakmayın ama kız kardeşiniz de melek değildi. Asi ve sorunlu bir kızdı."

"Sadece Travis'le ilişkiye girdikten sonra."

"O yılın çoğunda rehabilitasyona girip çıkmıştı, Leni."

"Gerçekten Travis'in yaptıklarını haklı çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Shannon mı? Sanki bir önemi varmış gibi, ona saldırdığı gece aylardır ayık olduğunu biliyorum."

Şerif Barstow ellerini kaldırdı. "Her ne olursa olsun, Travis'in ifadesine göre ona ilk Shannon vurmuş. Bunu kanıtlayacak morlukları ve çizikleri vardı."

Leni alay etti. "Çürükleri ve çizikleri vardı, Amos. Shannon'ın kafatası üç yerden kırılmış. Ona o kadar sert vurmuş ki neredeyse ön dişleri kırılacaktı."

Ve tüm bunlara rağmen kız kardeşi suç duyurusunda bulunmak istememişti. Muhtemelen istemezdi de ama beyin sarsıntısı geçirdiği için ilçe acil servisine gittiğinde sekiz haftalık hamile olduğu ortaya çıkınca Shannon, Travis'ten ya da ailesinden misilleme görme korkusunu bir kenara itmişti. Hepsi doğmamış çocuğunun güvenliği içindi.

Şimdi bu sorumluluk Leni'nin üzerindeydi.

"Ben Riley'nin yasal vasisiyim," diye şerife hatırlattı. "Kız kardeşim eve dönene kadar oğlu için en iyisinin ne olduğuna ben karar vereceğim. O adamın Riley'nin yanına bile yaklaşmamasını sağlamak için sana güvenebileceğimi sanmıyorum."

Şerifin çatık kaşları ve mahcup bakışları yeterli bir cevaptı. "Travis Parrish evine özgür bir adam olarak dönecek, Leni. Yasaların doğru tarafında kaldığı sürece, istediği yere gitmesine engel olamam."

"Yani yapmayacaksın."

Amos Barstow'un Parrish ailesine olan bağlılığının çok eskilere dayandığı bilinen bir gerçektir. Babası, yaşlı Barstow yaklaşık on yıl önce ölmeden önce Enoch Parrish'in en yakın arkadaşlarından biriydi. Amos, yaşlı adam ve üç oğlu söz konusu olduğunda pek çok şeyi görmezden gelmeye fazlasıyla istekliyd.

Şimdi onu düşünürken bakışları yumuşadı. "Kız kardeşinin başına gelenler için üzgünüm Lenora. Gerçekten üzgünüm. Çocuğunu terk edip bir daha arkasına bakmadığında tüm bu yükü senin üzerine bıraktığı için üzgünüm. Bu pisliği temizlemek sana düşmemeliydi."

"Bu karmaşa mı?" Leni'nin sesi öfkesiyle birlikte yükseldi. "Riley temizlediğim bir pislik değil. O bir yük değil. Kız kardeşime gelince, o çocuğunu terk etmedi. Bunu asla yapmaz. Nerede olduğunu ya da onu neyin terk ettiğini bilmiyorum ama bu kendi seçimi değildi. Bir gün eve dönecek. Döneceğini biliyorum."

Tecrübeli polis memurunun yüzündeki sempatik ifade, bunun bir aile üyesinin onuru için yalvaran birini ilk kez duymadığını gösteriyordu. Onun şüphesini görebiliyordu. Shannon'ın sonsuza dek gittiğini ya da muhtemelen hayatta bile olmadığını düşündüğünü söylemesine gerek yoktu. Uzun süren sessizliği bunu yeterince açık bir şekilde ifade ediyordu.

Leni bir saniye daha dayanamadı.

"Çıkarken kapıdaki tabelayı ters çevirir misiniz, şerif? Şimdi kapatacağım."

Üstelik Riley en yakın arkadaşının evinde onu almasını bekliyordu. Leni, Shannon'la birlikte büyüdükleri lokantanın arkasındaki evde yaşıyor olsalar da, arkadaşı Carla Hansen hafta içi Riley'nin gittiği ilkokulda öğretmenlik yaptıktan sonra onu eve getiriyordu.

Dwight Parrish'le yüzleşmesinden ve Travis'in yarın geri döneceği gerçeğinden sonra, küçük yeğeninin tatlı yüzünü görmeye ve onun ait olduğu yerde, evinde güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Şerif Barstow ceketinin fermuarını çekti, sonra eldivenlerini giydi. "Bu gece yolda dikkatli ol, tamam mı?"

Leni başını eğdi. "İyi geceler, şerif."

Temizliğine devam etti ve adamın gidişini izledi. Cipi lokantanın otoparkından sola dönerek yaşadığı komşu kasabaya doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra Leni kapıyı kilitledi, ağır yün ceketinin düğmelerini iliklemeden silkindi ve eski kırmızı Bronco'suna doğru yürüdü. Vardiyası sırasında sekiz saat boyunca yağan karı temizledikten sonra arabaya atladı ve hem ısıtıcıyı hem de silecekleri sonuna kadar çalıştırdı.

Araç ısınırken cep telefonundan Carla'nın numarasını tuşladı. Arkadaşını selamladıktan sonra, "Az önce kapattım ve sana doğru gelmek üzereyim," dedi. "Bugün nasıldı?"

"Her zamanki gibi harika," dedi Carla, sesinde bir gülümsemeyle. "Okuldan sonra bahçede kardan melekler yaptık ve sonra birkaç saatimizi internetteki hava durumu haritalarında kar fırtınasına bakarak ve en büyük kar fırtınaları hakkında her şeyi öğrenerek geçirdik. Yirmi dört saat içinde en fazla kar yağışı rekorunun on dokuz-yirmi bir yılında Colorado'da kırıldığını biliyor muydun?"

Leni güldü. "Huh. Hayır, bunu bildiğimi söyleyemem."

"Merak ediyorsan söyleyeyim, yetmiş beş nokta sekiz inç. Riley iki tanesini üst üste gömmek için yeterli olduğuna inanmadı, ben de ona göstermek için mezurayı çıkardım. Sanırım artık evimdeki her şeyi ölçüyor."

"En sevdiği öğretmeni olmanıza şaşmamalı," dedi Leni, kuzeybatıya, arkadaşının okulun yakınındaki evine bir düzine kadar mil götürecek olan iki şeritli yolda sağa dönerek. "Gelip onu almak için daha erken ayrılamadığım için üzgünüm."

"Merak etmeyin. O uyuyor. Yarın okul kapalı, istersen bu gece kalabilir. Bu gece

Dışarıda kar hala şiddetle yağıyor. Bir yere ayrılmamalısın."

"Ben zaten yoldayım. Yolculuk da umurumda değil." Leni silecek lastiklerinin ritmik gümbürtüsü arasında konuşmaya çalışırken telefonu hoparlöre verdi. "Ben sadece Riley'nin bu gece bana yakın ve onu görebileceğim bir yerde olmasına gerçekten ihtiyacım var."

"Ne oldu?" Carla onu çok iyi tanıyordu ve Leni'nin sesindeki endişeyi fark etmemişti. "Sesin sarsılmışı benziyor, oysa sen hiç sarsılmazsın. Yarın için gergin misin?"

"Öyle olduğumu düşünmüyordum ama bu akşam Dwight Parrish beni lokantada ziyaret etti."

"Kardeşinin erken tahliyesine sevinmekten kendini alamayacağını tahmin etmeliydim."

"Dwight, Riley'yi Travis'ten korumak söz konusu olduğunda bir savaşın içinde olacağımı açıkça belirtti. Onu benden almaya çalışacaklarından gerçekten korkuyorum."

"O zaman mücadeleyi mahkemeye taşıyacaksınız. Bangor'da aile davalarında, özellikle de çocukların korunması söz konusu olduğunda, çok sayıda ücretsiz iş yapan harika bir avukat tanıyorum. Eminim ihtiyacınız olursa size yardım etmeye istekli olacaktır."

Leni iç çekti. "Teşekkürler Carla. Ama ikimiz de Parrish'lerin mahkemeye çıkarılacak türden insanlar olmadığınızı biliyoruz."

"Shannon yaptı. Onun tanıklığı Travis'i son yedi yıldır hapiste tutuyor."

"Ve bakın ona ne oldu."

Leni hiçbir şey kanıtlayamıyordu ama içinden bir ses kız kardeşinin hayatından ve hayatındaki herkesten öylece çekip gitmediğini söylüyordu. Shannon tek bir kelime etmeden ya da iz bırakmadan ortadan kaybolduğunda duruşma daha yeni başlamıştı. Sorunlu geçmişi ve gençliğinde evden kaçmış olması nedeniyle, kayıp vakası yerel kolluk kuvvetleri ve toplumun geri kalanı tarafından büyük ölçüde göz ardı edilmişti.

Leni, Shannon'ı çocuğundan ya da saldırganın davasını sonuna kadar izlemekten alıkoyan şeyin ne olabileceğini düşünmek istemiyordu. Bunca yıl sonra,

Leni, Parrish Falls'taki diğer herkesin kız kardeşi hakkında düşündüğü şeyi kabul etmeye hazır değildi - her ne olursa, bir daha asla geri gelmeyecekti.

Leni buna inanmayı reddetti.

Duygu, gözlerinin arkasını diken diken ederek aracın önünde savrulan karın ağır eğiminde görmeyi daha da zorlaştırdı. Bronco'nun sarı farları, kavşağın ve otuz beş mil karelik alandaki tek benzin istasyonunun yanından geçerken durmak bilmeyen kar tanelerini zar zor deliyordu.

"Kapatmalıyım," dedi, kar küreme aracı geçtiğinden beri yolu dolduran yeni karda tekerlekleri kayıyordu. "Bu karmaşanın içinde muhtemelen on beş yirmi dakikalık mesafedeyim. Ben oraya varmadan Riley'i uyandırma. Eve gittiğimizde onu doğruca yatağına yatıracağım."

"Pekâlâ. Dikkatli sür. Geldiğinde görüşürüz."

Leni aramayı sonlandırdı ve direksiyona doğru eğilerek önüne baktı. Fırtına yüzünden ayın görünmez olduğu asfaltsız yol, ilerledikçe tehlikeli ve karanlık bir hal alıyordu.

Sürüklenen kar iki şeritli yolun kenarlarını kaplayarak yolu yaklaşık bir buçuk şeride indirdi.

Artık yolu aydınlatacak bir medeniyet işareti yok. İki tarafta da artık ev yoktu. Yalnızca kalın sert ağaç ormanı ve virajlı yola paralel uzanan donmuş nehri takip eden dik bir vadi vardı.

Önündeki farlar karanlığı yarmadan önce bir avuç mil boyunca ilerledi. Araç hızla hareket ediyor, ona doğru geliyordu. Büyük bir kamyonet. Hemen tanıdığı bir kamyonet.

Ön tarafına takılı keskin bıçak, büyük kar yığınlarını yolun onun tarafına doğru itti. Dwight Parrish'in kamyonu yavaşlamak yerine, sanki onu görmemiş gibi hızlandı. Ya da ona meydan okumaya niyetliymiş gibi.

Vay anasını.

Parlak farlar ön camı doldurunca Leni direksiyonu kırdı. Tutunacak bir omuz yoktu, sadece vadinin üstündeki çıkıntıda yumuşak kar vardı.

Ve sıfır çekiş gücü.

Dış lastiği, düzeltilemeyecek kadar keskin bir şekilde biçimsiz bankete kaydı. Ağır Bronco kontrolden çıkarak yoluna devam etti. Frenleri pompaladı ama altındaki kar, onları işe yaramaz hale getirerek yol verdi. Lastiklerinin dişlerinde tutunacak hiçbir şey yoktu.

Oh, Tanrım.

Aracın ön yolcu tarafı dik inişin kenarında yalpaladı.

Sonra öne doğru eğildi ve onu uçurumun kenarına götürdü.

Aşağı, aşağı ve aşağı.

Yolun yukarısında, Dwight Parrish'in pikabı durmadan kükreyerek uzaklaşıyordu.

BÖLÜM 4

Küçük benzin istasyonunun marketinde Knox, aslında ihtiyacı olmayan bir paket hava ile çalışan el ısıtıcısı için tezgâha birkaç dolar koydu.

Kasanın arkasındaki görevliye "Bunlar için arkaya baktığınız için teşekkürler," dedi.

Kızıl renkli rastalı, cılız, dövmele yirmi yaşlarındaki adam başını salladı, donuk bakışlarında hafif bir ilgisizlik vardı. "Sorun değil, dostum."

Knox'un az önce depoda kendisinden çektiği kandan sonra insanın yetilerinin tamamen devreye girmesi birkaç dakika alacaktı. Daha sonra ona verdiği zihin fırçalama işlemi, yerel gencin Knox'un orada olduğunu hatırlamamasını bile sağlamıştı.

Bu önlem her şeyden çok alışkanlıktı. Genel olarak, Irk besleme yasaları veya sokağa çıkma yasaklarıyla uğraşmazdı ama Avcı eğitimi onu medeniyetin sınırlarında var olmaya şartlandırmıştı. Dünyasında hız ve gizlilikle gezinmeyi ve arkasında hiçbir iz bırakmamayı tercih ediyordu.

Satın aldığı şeyi parkasının cebine koyan Knox dışarı çıktı. Dişlerini çocuğun bileğine geçirdiği birkaç dakika boyunca kar fırtınası hiç dinmemişti. Gerçi bu konuda pek umut yoktu.

Bu plansız dolambaçlı yol daha çok, çok farklı bir kan sahibine duyduğu açlığın kıpırtılarını yatıştırmak içindi.

Görevlinin bileğini ağzına götürürken Leni'nin kaymak gibi boğazını ve narin tenini düşünüyordu. Bu çok kötü bir ikameydi. Kan inceydi ve yakın zamanda aldığı opioid dozunun burukluğuyla lekelenmişti ama uyuşturucunun Knox üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Genç aynı zamanda bir dizi günahı da saklıyordu; küçük çaplı hırsızlıklardan bir avuç dolusu

Şiddetli saldırılar. Bu suçlardan duyduğu suçluluk Knox'a çocuğun bağımlılığı kadar acı gelmişti.

Kırmızı hücrelere gelince, amaçlarına hizmet etmişlerdi. Yine de, beslenmeye doymuş ve Kanada sınırına kadar olan yolculuğu bitirmek için can atarken, hâlâ kadını düşünüyor olması hiç de azımsanacak bir şey değildi. Hâlâ, gecenin geri kalanında Parrish Falls'ta kalmaya cesaret edebilseydi, onu yatağına kabul edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Ama yapmadı.

Geceyi geçirmek demek, tekrar dışarı çıkmasının güvenli olacağı bir sonraki gün batımına kadar kalmak demekti. O zamana kadar Quebec'e varmış olmayı umuyordu.

Ve asla unutamayacağını düşündüğü bir kadının tatlı, çilli burnundan ve keskin, dobra ela bakışlarından kilometrelerce uzakta.

Kahretsin, belki de bir zihin temizliğine ihtiyacı vardı. Kendisine yapamaması çok kötüydü.

Karanlıkta bir yerde bir dizel motor gürleyerek yaklaşıyordu. Knox'un botlarının tabanları bu alçak sesle ve iki şeritli dar yolda ilerleyen bir kar küreme aracının bıçağının metalik sesiyle titredi.

Dwight Parrish'in ağır hizmet kamyonu benzin istasyonunun yanından hızla geçerken arkasından kar ve buz kümeleri uçuşuyordu. Takside yalnızdı, görünüşe göre arkadaşını yol üzerinde bir yerde lokantadan bırakmıştı.

Knox, kamyonun kükreyerek yola çıkışını izlerken ceketinin derin kapüşonunun içinden kaşlarını çattı. Onu takip etmeyi şiddetle arzuluyordu. Bir serseriye böyle hırpalamak ona büyük bir tatmin verecekti ve bunun tek nedeni Parrish kardeşlerden birden fazlasının alçakgönüllülük konusunda bir derse ihtiyacı varmış gibi görünmesi değildi. Kendi ölümlülükleriyle yüzleşmekten bahsetmiyorum bile.

Ama onlar onun sorunu değildi.

Parrish Falls, kendini beğenmiş pisliklerin istediği herkesi ezip geçtiği tek kasaba değildi. Sonuncusu da olmayacaktı.

Lenora Calhoun'a gelince, Knox'un ülke çapındaki köksüz yolculuğu sırasında başını döndüren tek güzel kadın o değildi. Onunla geçirdiği birkaç dakikadan sonra neden içinde bir şeyler uyandığını bilmek istemiyordu.

Onu düşünmeyi de bitirmişti.

Kahretsin, öyle olmalıydı.

Fırtınanın soğuk itişine karşı başını eğerek lokantanın aksi yönüne doğru yola koyuldu ve bir süre yürüdü. Eğimli, karlı yolun her iki yanında sık çam ve ladin ağaçlarından oluşan bir orman uzanıyordu. Sağ tarafındaki eğim daha da belirginleşerek, aşağıdaki donmuş nehrin kıvrımlı hatlarını takip eden derin bir vadiye dönüştü.

Ve daha ileride, şu anda bulunduğu yerden yaklaşık bir mil uzakta, aynı vadinin dibine yakın bir yerde, soluk turuncu bir parıltı gördü. Araç arka lambaları.

Çalışan bir motorun boğuk sesi aynı anda keskin duyularına çarptı. Soğuk gece rüzgârında dumanı tüten, koyu gri egzoz bulutlarının pis kokusu. Birisi sürücü tarafından sürünerek çıkarken kapı menteşesinden gelen sert bir gıcırta, çalılıkların karışık karmaşasında tökezleyerek ve kayarak.

Bir kadın.

Lanet olsun, oydu.

Knox kaçmadı. Breed çevikliği ve hızının her zerresi, vadiden aşağı doğru hızla inerken yüksek vites geçti.

O kısa süre içinde başka bir kazanın hızlı anıları onu hırpaladı. Sekiz yıl önce Everglades'te meydana gelen bir kaza. Durdurmak için çaresiz kaldığı bir kaza. Bugün hala onu pençeleyen bir ölüm.

Hatıralar, şu anda içinden geçtiği dikenli dallardan bile daha keskin pençelerle onu parçaladı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde, vadinin dibine yakın ağaçların çevrelediği eski kırmızı Bronco'ya ve içinden sendeleyerek çıkan kadına ulaştı.

Leni, genç bir çam ağacının kırık gövdesine tutunurken, adam kayarak onun yanında durdu. Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Kn-Knox?"

Sesi titrek ve kısıktı. Koyu renk saçları dağınıktı ve çoğu yüzünü gizliyordu. Ama konuşabiliyordu. Hareket edebiliyordu.

Tanrı'ya şükür, genel olarak iyi görünüyordu.

Kendisine yapışan paslı anıları silkeleyerek şimdi ve buraya odaklandı. Leni'ye.

"İyi misin?" Dağınık saçlarını yanağından uzaklaştırmak için uzanıp onu kontrol etmekten kendini alamadı. Yüzünde ya da alnında çürük yoktu. Kesik ya da çürük de yoktu.

Mucizevi bir şekilde hiçbir hasar görmedi, küçük bir çizik bile yoktu. Sadece lekesiz, saten gibi bir cilt ve şaşkınlık ve şok içinde ona bakan o güzel, uzun kirpikli gözler.

"Burada ne yapıyorsun? Şehirden ayrıldığını sanıyordum. Beni nasıl buldun?"

"Fark etmez," dedi, kızın durumunu hızlıca gözden geçirirken sesi sertleşmişti. "Yaralandın mı?"

Başını hafifçe salladı. "Ben iyiyim. Emniyet kemerimi takmıştım."

Nefesinin altında küfretti. "Araban bu yokuşta biraz daha aşağı gitseydi emniyet kemeri seni nehirden kurtaramazdı. Tanrım, ölebilirdin."

"Ben iyiyim." Ağaca tutunmuş olan eli şimdi ön koluna dayanmıştı. "Gerçekten. Bir şey olmadı. Ben iyiyim."

Kolundaki kalın tabakaya rağmen dokunuşu ona sıcak geliyordu. Karanlıkta etraflarındaki kar fırtınası çalkalanırken ona sabitlenmiş bakışları daha da sıcaktı. O anda, lokantada ona karşı hissettiği çekim daha da artmıştı. Arzu, evet, ama aynı zamanda endişeliydi. Ve Leni'nin tek parça halinde, zarar görmemiş bir şekilde karşısında durması onu gereğinden fazla rahatlatmıştı.

Önce gözlerini kaçırdı. Zihninin gücünü kullanarak Bronco'nun çalışan motorunu susturdu. Sonra geriye, aracın uçuşunun kenarından yuvarlandığı çukurlu sete doğru baktı.

"Ne oldu?"

"Karşı şeritten bir kamyon bana doğru geliyordu. Kenara çekilemedim ve o da yavaşlamadı. Direksiyonu çok sert çevirmiş olmalıyım. Lastiklerim banketten kayd ve bir de baktım ki uçuşuma yuvarlanmışım."

"Senin için yavaşlamayan kamyon," dedi Knox, kaşlarını çatarak ona bakarken. "Dwight Parrish'ti, değil mi?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Nasıl olur da-"

"Onu sabanını iterken gördüm, diğer yöne doğru gidiyordu." Knox'un endişesi derinleşti. "Seni yoldan çıkardığını biliyor muydu? Orospu çocuğu. Bunu kasten mi yaptı?"

Leni sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Sanki böyle bir şey her an olabilirmiş gibi. "Sadece beni taciz etmeyi seviyor. Beni korkutabileceğini sanıyor."

"Korkmuş görünmüyorsun. Belki de korkmalısın."

Ağzı kararlı bir eğim aldı. "Dwight Parrish hayatı boyunca bir zorba oldu. Aslında o sadece bir korkak. Tüm Parrishler öyle."

Knox kaşlarını kaldırdı. "Çok sert bir kadınsın."

"İhtiyacım olduğunda öyleyim." Karın serpiştirdiği kahverengi saçlarının bir kısmını kulağının arkasına attı ve Bronco'suna dehşetle baktı. "Kahretsin. Bu havada asla bir çekici bulamayacağım. Bir telefon etmem gerek."

"Bunu ilçe şerifine bildirmekten mi bahsediyorsunuz?"

Alay etti. "Bunu rapor etmenin bir anlamı yok. Parrish'ler Şerif Barstow ile iyi arkadaşlar. Dwight bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia edecek ve Şerif de bana kız kardeşim adına kavga çıkarmayı bırakmamı söyleyecek."

Knox sessizce düşündü. Şerifin Leni'ye karşı takındığı gevşek tavrı bir an için fark etmişti.

Bu akşamki işkenceci. "Demek kız kardeşinin de bu aileyle sorunları var?"

"O yaptı," dedi Leni. Konuşurken gözlerinde hüznü vardı. Sessiz bir kayıp duygusu. Knox bunu nerede görse tanırdı. "Travis Parrish'in son yedi yıldır hapiste olmasının nedeni Shannon. Ona saldırdı. Onu neredeyse bayıltana kadar dövdü. Shannon da doğmamış çocuğunu korumak için onu tutuklattı."

Knox çirkin ayrıntılar karşısında çenesini sıktı. Lokantadaki olaydan sonra bir araya getirmeye çalıştığı bazı parçalar şimdi yerine oturmuştu. "Parrish'in bahsettiği çocuk, kardeşinin oğlu olduğunu söylediği çocuk. Annesi sen değil misin?"

"Hayır. Riley benim yeğenim. Shannon o doğduktan birkaç ay sonra ortadan kaybolduğundan beri ona ben bakıyorum."

"Kayboldu." Knox ona baktı. "Ona ne oldu?"

"Kimse kesin olarak bilmiyor." Leni'nin donuk bakışları onun da şüpheleri olduğunu gösteriyordu. "Şu anda bunları konuşacak vaktim yok. Arkadaşım Carla'yı arayıp bu gece Riley'i alamayacağımı söylemem gerekiyor."

"Çocuk şimdi arkadaşınla birlikte mi?"

"Evet. O ve ben ailemin lokantanın arkasındaki eski evinde yaşıyoruz ama Carla hafta içi okuldan sonra onu kendi evine getiriyor, böylece ben de çalışabiliyorum. Onun birinci sınıf öğretmeni. Bu olay olduğunda onu almaya gidiyordum," dedi ve eliyle dik uçurumu işaret etti.

Knox'un iç çekişi dudaklarının arasından yuvarlandı, nefesinin buharı soğuk gece esintisinde sürüklendi.

Leni'yi dikenli bir yokuşun dibinde, karlar içinde bırakamazdı; bunu yapmasının her ikisi için de en iyisi olduğuna kendini ne kadar inandırmak istese de.

Telefonunu çıkarmak için ceketinin cebine uzanışını izledi.

"Arkadaşını aramana gerek yok."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben-" Knox onu kollarının arasına aldığında Leni'nin tartışması bir solukta kesildi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Seni bu fırtınadan kurtaracağım," dedi. "Sonra da kamyonetini vadiden çıkaracağım, böylece gidip çocuğu alabiliriz."

BÖLÜM 5

Knox Bronco'yu uçurumdan çıkaracağını söylediğinde, Leni bunu çıplak elleriyle yapacağını kastettiğini anlamamıştı.

Onu bir tür Süpermen hareketiyle yola kadar taşıdıktan sonra, Breed erkeğinin de muazzam, insanlık dışı bir güce sahip olduğunu fark etmek onu şaşırtmamalıydı.

Muhtemelen bu da onu tahrik etmemeliydi ama ondan etkilenmemek ve biraz da dehşete düşmemek mümkün değildi. Knox ona o kadar nazik davranmıştı ki, aynı güçlü eller ve kaslı kollar birkaç tondan fazla metal ve makineyi hareket ettirebiliyordu

Sanki bir çocuk oyuncağını itiyormuş gibi.

Yokuş yukarı.

Şiddetli bir kar fırtınasının ortasında.

Tüm bunları ona sormadan ve karşılığında hiçbir şey beklemiyor gibi görünmeden yapmıştı.

En azından şu ana kadar.

Leni bakışlarının, direksiyonun arkasında acımasızca oturmuş, sürüklenmelerle dolu yolda ilerleyen adama kaymasını engelleyemiyordu. Carla'nın evinin yoldan çıktığı yerden bir düzine milden daha az bir mesafede olduğunu iddia etmesine rağmen Riley'i almak için ona eşlik etmekte ısrar etmişti.

"Bunu yapmana gerçekten gerek yok, biliyorsun. Bronco'nun daha iyi geceleri oldu ama ben kendi başıma sürebilecek durumdayım."

Cevap vermedi, sadece kamyonu karda ve karanlıkta sürmeye devam etti, gitmesi gerektiğini söylediği yöne doğru ilerledi. Fırtınada ona şoförlük yapmaktan pek de heyecan duymadığını hissetti ama onu yolun kenarında bırakmaya da razı değildi.

Kendi başına iyi olabilirdi. Kaza olduğundan daha kötü görünüyordu ve bir şey olmadan uzaklaştı.

Gizli yeteneğinin kalkanı sayesinde çizik bile almamıştı. Araçtan tökezleyerek çıkarken pazen gömleğinin bir kısmını yırtan sivri dallar bile vücudunda bir iz bırakmamıştı.

Knox lokantada fazla konuşkan değildi. Şimdi onda görmezden gelemeyeceği bir sertlik -taş gibi bir sertlik- vardı. Kazadan uzaklaşmasına yardım ettikten hemen sonra ortaya çıkmıştı. Sanki akli başka bir yerdeydi, düşünceleri Parrish Falls'tan binlerce mil uzaktaydı.

Leni bunun, uçuruma atlarken bağırıldığı isimle bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Abbie.

İrk arkadaşının adı bu muydu? Bırakın ebedi bir kan bağı, biriyle bütün bir geceyi paylaşacak kadar sakin görünmüyordu. Aslında, Leni'nin onu tanımlamak için kullanacağı son kelime yerleşikti. Yalnız. Huzursuz. Okunamaz. Uzak.

Ama gösterge panelinin loş ışığında onun soğukkanlı profilini incelerken, zihninde listeye bir kelime daha ekledi. Boş.

Abbie yüzünden mi, her kimse?

Leni bunu sormanın kendi haddine olmadığını düşündü. Konuyu açsa bile ona söyleyeceğini de sanmıyordu.

Gözleri lazer gibi önündeki kaygan yola odaklanmıştı. Ağzı, granitten oyulmuş gibi görünen kare çenesinin üzerinde sert bir çizgiydi. Normalde biraz sessizlik ona iyi gelirdi ama bu gece normal olan pek bir şey yoktu.

"Biliyor musun, eğer biri bana bir gece poyrazın ortasında bir Breed vampiri tarafından araçla kurtarılacağımı söyleseydi, ona deli olduğunu söyledim. Her zaman başı dertte olan genç kızları mı kurtarırsın?"

Ona sert bir bakış fırlattı, gözlerinde acımasız ve karanlık bir şey vardı. "Asla."

"Sadece benim şanslı gecem, ha?"

Homurdandı, bir Terminatör kadar konuşkandı. Adam bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce kaşlarını çatmasını bir saniye bile kaçırmadı.

"Beni orada nasıl bulabildiğini hâlâ anlatmadın. Lokantadan ayrıldıktan sonra Parrish Falls'tan çoktan gittiğini düşünmüştüm."

"Ben de öyle. Çıkarken bir yerde durmam gerekti. Beslenmek için."

Leni ona bakakaldı. "Yani kana ihtiyacın vardı. Yaşayan, nefes alan bir insandan."

Başını salladı ve içerken birinin boynuna kilitlenmiş ağzının görüntüsü bir anda zihnine doldu.

Herhangi birinin boynu değil. Onun boynu. Yine de bunu neden hayal etmesi gerektiğini ve bunun fikrini neden kendi damarlarında bir akım gibi hissetmesi gerektiğini bilmek istemiyordu.

Leni sinir bozucu hissi yutkunarak geçiştirdi ama zar zor.

"Orası birdenbire çok sessizleşti." Ona bakarken sesi belli belirsiz eğleniyor gibiydi. "Kolay kolay korkmadığını sanıyordum."

"Korkmuyorum." Buna yakın bir şey değildi. Korkuyu anlayabilirdi. Karanlık ve boş bir yolda tuhaf ve tehlikeli bir adamla yalnız olduğu düşünülürse, korkmak son derece makul olurdu. Az önce ona var olan en ölümcül yırtıcılardan biri olduğunu açık bir şekilde hatırlatan bir adam.

Bunun yerine, hissettiği şey açığa çıkan bir merakı. Sadece Knox'un bir Irk erkeği -ilk kez tanıştığı bir erkek- olmasıyla ilgili değil, aynı zamanda onun nasıl bir adam olduğuyla da ilgiliydi.

"Ee, beslendin mi? . um,
beslendin mi?" "Evet."

"Kimden? Lokanta ile vadiye girdiğim yer arasında hiç ev yok ve kesinlikle dışarıda dolaşan kimse olamaz. Geriye sadece benzin istasyonundaki Milo Cobb kalıyor."

"Siska adamile sorgulanabilir saç seçimler ve reçeteli ilaç alışkanlığı mı?"

"Bu o." Leni oturduğu yerde döndü. "Bağımlı olduğunu söyleyebilir misin?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Başka şeyler derken ne demek istiyorsun? Nereden biliyorsun?"

"Herkes günahlarını kalbinde taşır. Milo da dahil." "Ne gibi?"

"Yıllardır büyükannesinden çalışırmış. Önce kanser ameliyatından sonra ihtiyacı olan ağrı kesici hapları çalmış. Şimdi de nakit para ve sosyal güvenlik çeklerini alıyor."

Leni usulca küfretti. "Onunla birlikte yaşıyor. Sarah Cobb tanışabileceğiniz en iyi insanlardan biri. Milo'ya bebekliğinden beri o bakıyor."

Knox'un soğukkanlı omuz silkişi sadece gerçekleri aktardığını gösteriyordu.

"Ve tüm bunları sadece onun kanını içerek mi biliyorsun?"

"Hayır. Ben kan okuyucu değilim. Bu benim yeteneğim değil. Birine dokunduğumda günahlarını görürüm. Küçük şeylerden bahsetmiyorum. Bir ruhu yakıp kavuranlardan bahsediyorum. Asla geçmeyen en derin utançlarını hissediyorum."

Tanrım, kulağa sahip olunması gereken korkunç bir hediye gibi geliyordu. Knox için tüm varlığını bu tür bir bilgiyle geçirmiş olmak nasıl bir yük olmalıydı? Ya da her dokunuşun görmekten başka çaresi olmadığı korkunç gerçeklere bir kapı açabileceğinin farkında olmak?

"Sanırım bu yeteneğe sahip olsaydım, kimseye dokunmak istemezdim."

Adam cevap vermedi. Ve onun sessizliğinde, lokantada onun da kendisine dokunduğunu hatırlamadan edemedi. Kısa temaslarının içinde yarattığı elektrik uğultusunu hâlâ hissedebiliyordu.

"Bu gece erken saatlerde el sıkıştık. Sen de benim tüm günahlarımı hissettin mi?"

Neredeyse sormaya korkuyordu. Özellikle de kendisinin de alışılmadık, eşsiz bir yeteneğe sahip olduğu gerçeğini gizlerken.

Bu sır ve bir Melez olarak doğduğu gerçeği bir yana, Leni yirmi yedi yıl boyunca yüzlerce küçük günah işlediğine inanmak zorundaydı.

Knox söz konusu olduğunda bu gece birkaç ahlaksız düşünceden daha fazlası da dahil.

Başını ona doğru çevirdi ve uzun bir süre onu inceledi. "Eline dokunduğumda tek hissettiğim sendin."

Kadın rahatlamış olsa da, adamın sesi hiç de mutlu gelmiyordu. Aracın yarı karanlığında, buz gibi mavi-gri gözleri yanan korlarla parlıyordu. Bir lanetle dikkatini tekrar yola verdi. Arabayı yine sessizce sürdü, yanaklarını gölgeleyen kara bıyıklarının altında bir tendon titreşiyordu.

Direksiyonu çıplak bir şekilde kavıyordu, eldivenleri gösterge panelinin üzerine katlanmıştı. Güçlü ellerinin arkasındaki dermaglifler Leni'nin gözüne ilk kez lokantada çarpmıştı. Şimdi bakışlarını tekrar üzerlerine çektiler. Değişken Breed deri işaretlerinin duygusal barometreler olarak işlev gördüğünü biliyordu. Şu anda Knox'un glifleri koyu renklerin izleriyle doluyor, iç içe geçmiş girdaplar ve süslemeler canlanıyormuş gibi görünüyordu.

Her ne kadar soğukkanlı ve kontrollü görünse de, hareketsizliğinde bile alttan alta bir şiddet akımı vardı. Saldırmak için bekleyen bir engerek yılanı gibi.

Hatırladığı kadarıyla Parrish Falls'ta esen en tehlikeli şey oydu ve yine de bu gece onun en büyük müttefiki olduğunu kanıtlamıştı. Her geçen dakika bundan pek memnun görünmese de.

Şerif Barstow'la yaptığı konuşmayı, nereden geldiği ve nereye gittiğine dair verdiği cevapları düşündü. Knox gibi bir adamın kimseye açıklama yapmak zorunda olmadığına şüphe yoktu. Ama yine de merak ediyordu.

Neredeyse hiç bozulmamış siyah parkasına ve yine yeni görünümlü, daha çok bir sporcuya uygun görünen büyük botlarına baktı.

yürüyüş parkuru, zorlu taşraya doğru yüz millik bir yürüyüşten daha iyidir.

"Bu kadar kuzeyde ne işin var Knox? Buralardan olmadığın çok açık."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle." Yüzünü ona dönmek için koltuğun üzerinde döndü. "Peki, nereden geliyorsun?"

"Medway, Interstate'in orada."

"Yani ondan önce." Kısa bir nefes verişin ardından başını meydan okurcasına eğdi. "Sesin Maine'den ya da New England'ın herhangi bir yerinden geliyormuşsun gibi gelmiyor. Öyle de görünmüyorsun."

"Demek öyle." İlk başta, ona vereceği tek cevabın bu olduğunu düşündü. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, kamyonu daralan iki şeritli yolun sürüklenen bir bölümünün yanından geçirirken sessizliği okunamıyordu. "Son beş aydır yollardayım."

"Bu çok uzun bir süre."

Omuzlarını silkti ve hâlâ önlerindeki yola bakmaya devam etti. "Devam etmeyi tercih ederim."

Ona baktığında, bir yerde uzun süre boş durduğunu hayal etmekte zorlanıyordu. İri bedeni huzursuz, neredeyse uçucu bir enerji yayıyordu. Doğanın bir gücü gibi, vahşi ve durdurulamaz bir şey. Evcilleşmemiş bir şey.

Onun tam tersi.

O her zaman çalkantıların ve sorunların ortasında istikrarlı olan, önce başkalarıyla ilgilenen kişi olmuştu.

Kalan kişi.

Karanlıkta Knox'un soğukkanlı profilini inceledi. "Buradan başka bir yerde hiç bulunmadım. Evimden bu kadar uzun süre uzak kalmayı hayal bile edemiyorum."

Kız kardeşini düşünmeden bunu söylemek imkansızdı. Gideli neredeyse beş buçuk yıl olmuştu. Kasabadaki herkesin onu bir daha göremeyeceği kadar uzun bir süre.

Güzel. Ama Leni için değil. Shannon'ın gerçekten gitmiş olabileceğini düşünmeye dayanamıyordu.

Ve böylece kaldı.

Riley'yi şiddet yanlısı babasından ve Parrish klanının geri kalanından korumanın tek yolunun onu Parrish Falls'tan olabildiğince uzağa götürmek olduğunu içten içe bilse bile.

Ama nereye gidecekti?

Leni ve Riley onu beklemezse Shannon onları nasıl bulacaktı?

Kız kardeşinin eve dönmesi ne kadar sürerse o kadar kalacaktı. Ve o zamana kadar, kız kardeşinin çocuğunu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Travis Parrish'i, ailesini ve tüm kasabayı karşısına alması gerekse bile.

Düşünceleri iyice karanlığa gömülen Leni yutkundu. "Peki, evin nerede Knox?"

"Botlarım beni nereye götürürse."

Hiçbir duygu hissetmeden, olduğu gibi söyledi. Yine de gözleri farklı bir şey söylüyordu. Perili, uzaktaki belirsiz bir noktaya odaklanmıştı. Ve şimdi merak ediyordu. Adamın durmaksızın ileriye doğru hareket etmesi, iddia ettiği gibi hareket etmeye devam etme alışkanlığından mı ibaretti, yoksa arkasında ne olduğunu düşünmek istememesinden mi?

Tam soracakken, adamın derin sesi sessizliği bozdu.

"Kendi isteğimle bir yerde kaldığım en uzun süre Florida'ydı."

Kadın ona bakakaldı. "Günüşiği Eyaleti mi? Bu bir Irk üyesi için riskli bir seçim, özellikle de senin gibi dermagliflere sahip biri için. Sen Gen Bir'sin, değil mi?"

Ona dar bir bakış fırlattı. "Türüm hakkında bu kadar çok şey bilmeni beklemiyordum."

Omuz silkti. "Yakın zamanda Parrish Falls'a gelen ilk Irk erkeği olmanız, internetten ya da ulusal haberlerden hiç haberimiz olmadığı anlamına gelmiyor."

Kıkırdadı. Paslı bir sesti ama hoşuna gitmişti. Sürüşe odaklanmaya devam ederken dudaklarının bir gülümseme imasıyla kıvrılması hoşuna gitmişti.

Leni'nin onun türüne ilgi duymak için kendi nedenleri vardı ama Knox'un doğuştan sahip olduğu Irkdaş işareti hakkında bir şey bilmesine gerek yoktu. Annesi hayatı boyunca bu yönünü dış dünyadan saklaması için onu uyarmıştı.

Annesi ve en iyi arkadaşı Carla Hansen dışında, Leni'nin büyükannesi ve kız kardeşi, babasının insandan başka bir şey olduğunu bilen diğer kişilerdi. Breed değil, başka bir tür ölümsüz. Leni onu hiç tanımadı. Farklı olduğunu bilerek, iki dünyaya ait olduğunu bilerek ama bir şekilde ikisinden de ayrı hissederek büyümüşü.

Knox onun diğer tarafını görmeye en çok yaklaştığı kişiydi.

Lokantada onu kendi yaşına yakın bir yaşa yerleştirmişti, üzerindeki bezgin, dünyadan bıkmış havaya rağmen. Eğer birinci nesil Irk'tansa, yüzyıllar önce de doğmuş olabilirdi.

"Gerçekten yaşlı mısın, Knox?"

Alaycı bir sesle nefes verdi. "Konuşmayı çok seviyorsun. Çok da soru soruyorsun."

"Özür dilerim." Başını salladı ve yolcu koltuğunda arkasına yaslandı. "Cevap vermek zorunda değilsin. Sadece merak ediyorum."

Bir süre sonra, "Ben çoğu Gen Varlığı kadar yaşlı değilim," dedi. "Ben bir Avcı olarak doğdum."

Leni yutkundu. Bu korkunç terimi ve ima ettiği şeyin temellerini biliyordu. "O gizli genetik programının bir parçası mıydınız?"

Nefesinin altında alay etti. "Genetik programı. Haberlerde ve internette böyle mi diyorlar? Dragos'un laboratuvarları bir hapisaneydi. Avcı kardeşlerim ve ben programın kölesiydik."

"Üzgünüm, Knox."

Omzunu kaldırdı. "Olmak için bir sebep yok."

Ama öyleydi. Leni sadece üstünkörü ayrıntıları biliyordu ama bu, damarlarına bir ürperti göndermeye yetiyordu. Bir laboratuvarda yaratılan ve yetiştirilen, ilgiden ve temastan mahrum bırakılan, herhangi bir duygu gösterisi için cezalandırılan genç Irk çocukları. Efendilerinin kaprisi ya da emriyle patlatılabilen konsantre ultraviyole ışık içeren tasmalarla itaat etmeleri için zincirlenmişlerdi.

Avcılar var olan en güçlü, en acımasız Irk askerleri olarak yetiştirildiler. Eğitimli katiller. Çılgın bir adamın kişisel ordusu.

Acımasız, çok yetenekli suikastçılar.

Knox'un bu gece lokantada Dwight'a karşı ürkmemesine şaşmamalı. Sadece odada bulunmasının bile soğuk ve açık bir tehdit oluşturmalarına şaşmamalıydı. Knox gibi bir adamın ona gerçekten karşı gelen birine neler yapabileceğini ancak hayal edebilirdi.

Tehlikeli olmanın ötesindeydi.

O ölümdü.

Bu fikir neden onu dehşete düşürmemiştii, bilmek istemiyordu.

Şu anda zihninde dönüp duran yüzlerce soruyu da kabul etmek istemiyordu. Düşünmeye hakkı olmayan ve soramayacağı şeyler.

Yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği korkunç, bencil istekler.

Bakışlarını Knox'tan ayırarak pencereden dışarı, onu çevreleyen uçsuz bucaksız geceye baktı. Daha önce karanlıkla tek başına yüzleşmekten hiç korkmamıştı.

Kendi kendine şimdi de öyle olmadığını söyledi.

Ona bakan perili yansıma ne derse desin.

BÖLÜM 6

Eğer Leni'nin sorularını ve merakını susturmak için bir yol arıyorsa, Knox bunu bulduğuna karar verdi. Avcı olduğunu söyledikten sonra Leni sesini çıkarmadı.

Adamın Breed olduğunu anladığında lokantada gözünü bile kırpmamıştı ama ırkının en korkulan ve nefret edilen üyelerinden biri olarak doğduğu haberi aralarındaki havada neredeyse hissedilir bir değişime neden olmuştu. Yine de, Dragos'un kötü şöhretli Avcılarından birinin yanında oturma fikrinden hoşlanacak çok az insan vardı -insan ya da Breed-.

Ve Knox, Efendisinin emrinde çalışan en iyi, en üretken suikastçılardan biriydi.

Hayatının o kısmı artık tarih olmuştu. Leni'yi ve aracını yoldan çıkardığı için Dwight Parrish'ten intikam almak için güçlü bir dürtü hissetmeyecek kadar eski değil.

Bu olaydan mucizevi bir şekilde yara almadan kurtulmuş olması, içindeki canı tarafı kontrol altında tutan tek şeydi.

Zar zor.

Knox ona baktı. Yolcu camından dışarı bakıyordu, Knox onunla tanıştığından beri ilk kez savunmasız ve yalnız görünüyordu. Şüphesiz, kendine nasıl bakacağını biliyordu. Bunu lokantada görmüştü. Belli ki zeki ve yetenekliydi, buna uygun bir omurgası ve inadı vardı.

Ama bunların hiçbiri onu bu gece vadiden uzak tutmamıştı.

Dwight Parrish'in kardeşi hapisten eve döndüğünde ne olacaktı? Kız kardeşine saldırmaya hazır bir adam, aralarında işler kötüye giderse muhtemelen Leni'ye zarar vermekten çekinmezdi.

Hay sikeyim. Knox bunu düşünmek bile istemiyordu. Elleri direksiyon simidinde sıkılaştı, içinde kaynayan öfke

Damarlar.

Hiç iyi değil. Leni ve sorunlarının onunla hiçbir ilgisi yoktu. Ona zor durumdaki genç kızları kurtarmak gibi bir alışkanlığı olmadığını söylerken ciddi idi. Hem de hiç.

Abbie bunun yeterince kanıtıydı. Onu kurtarmak için zamanında orada olamamıştı. O gecenin anıları aklından hiç çıkmıyordu. Tropik fırtına, berbat yol koşulları.

. . kontrolünü kaybedip aracına çarpan on sekiz tekerlekli araç.

Avcı programından kaçışından bu yana geçen yirmi yıl boyunca sadece bir kez birine değer vermesine, bir şeyler hissetmesine izin vermişti. Abbie'ye karşı gardını düşürmüştü ve kader onu kendisinden kopararak canına okumuştı. Yani, hayır. Kimsenin sorunlarına karışmak gibi bir niyeti yoktu. Bir daha asla bu kadar zayıf olmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Bu da botlarını Parrish Şelalesi'nden uzak bir yola ne kadar çabuk koyabilirse o kadar iyi olacağı anlamına geliyordu.

Knox kaygan yolda ilerlerken Bronco'nun motoru sileceklerin şakırtısı ve ön cama çarpan buzlu kar tanelerinin tıkırtısı altında uğulduyordu.

"Şurada sağda arkadaşımın evi var."

Leni eski, gri kiremitli bir Cape Cod'u işaret etti. Her birinin birkaç dönümlük arazisi ve düzinelerce uzun çam ağacı olan sadece bir avuç komşusu vardı. Sel ışıkları kısa araba yolunu ve her yönden zemini kaplayan kar örtüsünü aydınlatıyordu.

"Evin yan tarafına park et. Carla seni ya da kamyonetimin durumunu görürse, gitmeme izin vermeden önce cevaplamam gereken yüzlerce soru olacak. Şu anda tek istediğim Riley'i eve sağ salım götürüp yatağına yatırmak."

Knox arabayı söylediği yere sürdü ve kamyon durur durmaz arabadan atladı. Karanlıkta ve uçuşan karda koşarak, görünüşe göre kilitli olmayan ön kapıdan eve girdi.

Knox kaşlarını çattı. Gevşek güvenlik küçük kasabalarda olağan bir şeydi ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Evin deliklerine baktı, Leni'nin tekrar kapıda belirmesi için geçen birkaç dakika boyunca savaş içgüdüleri tam alarmdaydı.

Elinde beş ya da altı yaşlarında olduğunu tahmin ettiği sarı saçlı, uyuyan bir çocukla döndü. Kışlık montu ve pijamaları içinde bir patates çuvalı gibi omzuna atılmış olan çocuk, kadın onunla birlikte aceleyle kamyonu doğru giderken soğuktan donmak üzereydi.

Knox, Leni'nin istediği gibi direksiyonun arkasında kaldı ve onun baygın çocuğu yolcu koltuğunun arkasındaki yükseltici düzeneğe bağlamasını izledi. Leni çocuğun başını pelüş bir oyuncak ayının üzerine geçici bir yastık olarak koyana kadar hiçbir şey çocuğu kırırdatmamış gibi görünüyordu. Çocukluk uykusunun ağırlığıyla gözleri fıldır fıldır açıldı.

"Sorun yok, dostum." Leni alnına nazik bir öpücük kondurarak onu yatıştırdı. "Bir dakika içinde evde olacağız."

Kadının sesi onu anında sakinleştirdi. Derin bir iç çekerek tekrar derin bir uykuya daldı.

Knox, Leni'nin yeğenine gösterdiği şefkatli ilgiyi izlerken rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordu. Leni sabırlı ve sıcaktı, çocuğa gösterdiği şefkat Knox'un içinde kabul etmek istemediği bir yeri çekiştiriyordu.

"Her şey hazır mı?" diye sordu hoyratça, kalın sesi amaçlanandan daha sinirli çıkmıştı.

Leni başıyla onayladı, sonra arka kapıyı kapattı ve öndeki koltuğuna oturdu. Lokantaya kadar sessizlik içinde yol aldılar. Evi arkada duruyordu, beyaz ahşap kaplamalı, iki katlı, kırma çatılı, derli toplu bir çiftlik eviydi. Arka taraftaki tek arabalık müstakil garajın önüne park etti, sonra indi ve Riley'yle birlikte güvenli bir şekilde içeri girdiklerinden emin olmak için onu evin arka kapısına kadar takip etti.

Orada durmalıydı.

Leni mutfakta kaybolur kaybolmaz kapıdan çıkıp çocuğu yatırmak için üst kata çıkması gerekirdi. Bunun yerine, evin alt katında

Evinin tüm giriş noktalarını kontrol ediyor ve yeterli güvenlik olmadığı için kaşlarını çatıyordu.

İki kapıda da sürgü yoktu. Rahat, ancak kolayca kırılabilen eski çiftlik evinin zemin katındaki her odada eski, orijinal pencereler gibi görünen eski donanımlar.

Burası muhtemelen birkaç nesildir şimdiki haliyle ayakta duruyordu. Sağlam ve yaşanmış, mütevazı mobilyalar ve muhtemelen on yıllar boyunca sayısız ayak izinin trafiğini hissetmiş halı kaplı ahşap tahta zeminlerle dolu rahat bir ev.

Knox'un gördüğü şey, baltası olan hüküm giymiş bir suçlu bir yana, yerel köpek avcısına bile karşı koyamayacak korumasız bir konuttu. İçeride biraz daha dolaştı, gözü evin her odasını süsleyen sayısız fotoğraf koleksiyonuna takıldı.

Leni belli ki küçük yeğeniyle yalnız yaşıyordu ama etrafını sevgi dolu, mutlu bir ailenin hatıralarıyla çevrelemişti. Şömine şöminesinin üzerinde tuhaf çerçeveler içinde, sehparların ve diğer yüzeylerin üzerinde küçük gruplar halinde muhafaza edilen gülümseyen yüzlerin fotoğrafları. Bir çocuğun elleriyle yaptığı el işleri ve sanat eserleri. Yumuşak, ev yapımı örgü battaniyeler kanepenin ve oturma odasının köşesinde duran antika sallanan sandalyenin arkasına düzgünce örtülmüş.

Knox kısık bir küfür savurdu. Kendini onun özel alanını işgal eden, hayatını kesintiye uğratan bir davetsiz misafir gibi hissediyordu.

Onu ve çocuğu eve sağ salim götürmüştü. Gitme zamanı çoktan geçmişti.

Leni aşağı inmeden önce mutfığa ve gecenin içine geri dönmek niyetiyle döndü. Ama aynı anda merdivenlerdeki döşeme tahtaları sessizce gıcırdadı. Bir an için Irk genetiğini kullanarak oradan hızla çıkmayı düşündü ama tehlikeden kaçmak onun DNA'sında yoktu.

Güzel, ela gözlü bir esmer şeklini aldığı anda bile.

"Hâlâ buradasın." Son basamaktan indi ve oturma odasında ona yaklaştı. "Çoktan gitmiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Ben de tam yoldaydım."

"Tamam." Başını hafifçe salladı ama ağzını tutuş şekli, söyleyecek daha fazla şeyi olduğunu düşünmesine neden oldu. "Nereye gideceksin?"

"Henüz karar vermedim. Muhtemelen Montreal."

"Orada arkadaşların var mı? Birlikte kalacağın biri?"

"Hayır." Kızın bir neden sorup sormadığından ya da bunun sadece onun bitmek bilmeyen merakının yeniden canlanması olup olmadığından emin değildi. "Orada arkadaşım yok. Fark etmediysen söyleyeyim, pek sosyal bir tip değilimdir."

"Fark ettim." Kadın yere baktı ve normalde dobra olan bakışlarının geri çekilmesi adamın damarlarında bir endişe kıpırtısı yarattı.

Lenora Calhoun gergin ve kararsızdı. Daha da ötesi, korkuyordu. Sohbet etmeye çalıştığından, korkusunun şu anda onu da kapsadığını düşünmüyordu, ama ondan yayılan endişe akımını yanlış anlamak mümkün değildi.

"Knox, herhangi bir nedenle sana ulaşmak istesem ... seni bulabilmemin bir yolu var mı?"

Yanağında bir tendonun nabzının atmaya başladığını hissetti. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

"Yani, yardımına ihtiyacım olsaydı."

Bu ses hoşuna gitmemiştir. Yanağındaki nabız donuk bir zonklamaya dönüştü. "Benim yardımım."

Sesinin tonsuz yankısı üzerine o berrak sonbahar gözleri kalktı ve onun öfkesiyle buluştu. "Kamyonda söylediğin şeyi düşünüyordum. Ne olduğun hakkında."

Hiçbir şey söylemedi, onun bakışlarını tuttu ve kelimeleri söylemesi için ona meydan okudu.

"Bana bir suikastçı olduğunu söylemiştin Knox."

"Öyleydi. Programı yirmi yıl önce geride bıraktım."

"Ama hala o becerilere sahipsiniz?"

"Tam olarak ne soruyorsun Lenora?"

Cevap vermeden ondan uzaklaştı ve köşedeki dekoratif masaya, yeğeninin doğum günlerini belgeleyen bir fotoğraf koleksiyonunun bulunduğu masaya doğru sürüklendi. Leni ve bir çift yaşlı kadın daha önceki fotoğrafların birçoğunda yer alıyordu. Küçük çocuğun yıllık kutlamalarında, doğduğu gün çekilen bir hastane fotoğrafında onu kucağında tutan güzel sarışının olmaması dikkat çekiciydi.

Knox, Leni'nin kız kardeşine ne yapıldığına dair anlattıklarını aklından çıkaramamıştı. Onu bayıltacak kadar şiddetli bir dayak.

Knox için aynı şeyin Leni'nin de başına gelebileceğini düşünmek çok kolaydı.

Dalgın bir şekilde kız kardeşinin ve kucağında uyuyan bebeğin fotoğrafının çerçevesine dokundu.

"Kendim için endişelenmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, endişelenmiyorum. Ama Riley'yi korumak için her şeyi yaparım." Omzunun üzerinden ona baktı. "Shannon'ın saldırganının o çocuğu ele geçirmesine izin veremem. Vermeyeceğim Knox. Ne pahasına olursa olsun."

Gözlerini ona dikti. "Benden senin için Travis Parrish'i öldürmemi mi istiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. Bakışlarını hemen indirirken içinden kısa bir iç çekiş geçti. "Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun." Tanrım, kelimeleri söylemek için bile kendini zorlayamıyordu. Birinin öldürülmesini istemenin gerçekliğiyle yaşayabileceğini nasıl düşünebilirdi ki, bu fikri yüksek sesle söyleyecek kadar bile midesi yokken?

Knox, masum bir kadına vahşet uygulamaktan çekinmeyen bir adamı dünyadan temizlemekten ne kadar kişisel zevk alırsa alsın, onun bu isteğini kabul etmeyecekti. Ve Knox'un, Travis Parrish tehdidini ortadan kaldırmanın Leni ve çocuğun başına daha fazla bela açacağından hiç şüphesi yoktu.

"Travis giderse Parrish'lerin geri kalanının pes edeceğini mi sanıyorsun? Öylece duracaklarını, senin ve çocuğun huzur içinde hayatınıza devam etmenize izin vereceklerini mi sanıyorsun?" Hareket etti

Ona yaklaştı, gözlerinin içine bakmasını ve ne istediğini anlamasını -gerçekten anlamasını- istiyordu. "Hepsini öldürmek zorunda kalırım, Leni. Muhtemelen onlara sadık olan herkesi de öldürmek zorunda kalırım. Yapmam gereken bu. Daha azı değil."

"Oh, Tanrım." Yutkundu, adam konuşurken başını sallamaya başlamıştı bile. "Hayır, istediğim bu değil. Parrish'lerin hiçbirini sevmek için fazla nedenim olmayabilir ama onlar kadar kötü olmak istemiyorum. Ya da daha kötüsü."

"İstemediğini biliyorum." Knox ona doğru bir adım daha attı. "Ve benden istesen bile bu günahı vicdanına yükleyecek kişi ben olmayacağım."

Bunu kastetmişti. Yine de bunu söylerken bile bir yanı onu korumaya hazırды. Hiç de kahraman sayılmazdı ama masum bir kadını ve çocuğu kendi savunmalarıyla baş başa bırakıp gidebilecek kadar soğuk bir piç miydi? Kendisine öyle olduğunu söylemek istedi. Hiç değilse kendi iç huzuru için.

Ama Leni'yi terk edip bir daha arkasına bakmazsa iç huzuru olmayacaktı.

Lokantada eline dokunduğunda onun iyiliğini hissettikten ve onu Riley ile birlikte gördükten sonra, bu duruma nasıl göz yumacağını bilmiyordu. Ona söylediklerine rağmen, içindeki eğitimli katil, eğer herhangi biri ona bir tehdit oluşturuyorsa, tüm Parrish ailesini ve kasabanın geri kalanını parçalamak için fazla ikna olmaya gerek duymayacaktı.

Sikeyim.

Onun savaşı onun savaşı değildi. Sorunları ona ait değildi, en az onun kadar. şu anda kendisi için yapabileceği en akıllıca, en kolay şey yola geri dönmekti, hem de bir an önce.

Yine de Parrish Falls'tan ayrılmayı düşünmesi gereken tek kişi o değildi.

"Parrish'lerin çocuğu ele geçiremeyeceğinden emin olmak gerçekten istediğin şeyse, o zaman burada kalamazsın. Gidecek başka bir yer bul Lenora, her şeye yeniden başlayabileceğin bir yer. Ve bunu Travis eve gelmeden önce yap."

Kaşlarını çattı. Onun gözlerinde parlayan o inatçı ışıltıyı görmekten hoşlanmamıştı. "Ben gitmiyorum. Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım. Ailemin beş nesli bu evde yaşadı. Şuradaki lokantayı büyükannem ve büyükbabam inşa etti."

Knox, "Onlar sadece bina," dedi. "Parrish Falls da diğerleri gibi sadece bir kasaba."

"Hayır." Çenesi yukarı doğru eğildi, ağzı düzleşti. "Gitmeyeceğim. Gidemem."

"Evet, yapabilirsin. Bunu hemen şimdi yapabilirsin. Bir çanta hazırla, çocuğu kamyonetine koy ve git."

"Kaçmayacağım."

"Kalman zarar görmem anlamına gelse bile mi? Ya da daha kötüsü?"

"Sana söyledim, başıma bir şey gelmesinden endişe etmiyorum. Travis ya da ailesinin bana yapabileceklerini düşündükleri her şeyle başa çıkabilirim."

Knox alay etti. "Hadi ama, Leni. Sen bundan daha akıllısın. Bu gece yolda şansın yaver gitti ama gururun ne seni ne de Riley'i uzun vadede koruyamayacağını bilmelisin."

"Bu benim gururumla ilgili değil," diye karşılık verdi, sesine çaresizlik karışmıştı. "Ben gidemem. Kız kardeşim için kalmam gerekiyor. Shannon eve dönene kadar Riley ve ben burada, onun bizi bulabileceği bir yerde kalacağız."

Nabzıyla birlikte nefes alış veriş de artmıştı. Knox, kalp atışlarının hızını ve damarlarında dolaşan kanın akışını duyabileceği kadar yakındaydı. Evet, korkuyordu. Belki ısrar ettiği gibi kendisi için değil, ama kesinlikle küçük yeğeni için.

Ve şimdi onun da kardeşi için ne kadar korktuğunu fark etti.

"Yıllardır görmediğin ya da haber almadığın bir kız kardeşi mi bekliyorsun?"

"Evet. Öyleyim."

Knox bir laneti bıraktı. Ne kadar beyhude olursa olsun onun sadakatine hayranlık duymalıydı. "Oğlu doğduktan birkaç ay sonra ayrıldığını söylemiştiniz."

"Shannon gitmedi. Ortadan kayboldu. Arada fark var."

"Sadece anlamsal olarak. Net sonuç aynı." Ses tonundaki soğuk dürüstlüğü engelleyemedi. Ne de kabul etmekte isteksiz görüldüğü gerçeğin keskinliğini. "O gitti, Leni. Altı yıldan sonra, geri dönme ihtimali yok diyebilirim."

Sanki adam ona fiziksel olarak vurmuş gibi irkildi. "Siktir git. Bunu bilemezsin. Benim ya da ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Hayır, bilmiyordu. Ama onun asker akli duygularla değil mantıkla çalışır.

Eğer Leni'nin güven tazelemeye ihtiyacı varsa, ne yazık ki bunu ondan alamayacaktı. O şımartacak ya da yatıştıracak biri değildi. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Ve onu sahte umutlarla desteklemeyeceğinden de emindi. Travis Parrish'in geri dönmesinden bu kadar korkarken Knox gibi birinden yardım isteyecek kadar değil.

"Gitmeliyim."

Ona baktı, bakışları kasvetliydi. Yaralı. "Bence bu muhtemelen iyi bir fikir Knox."

Öyleydi. Bunu biliyordu. Yine de botları durduğu yerde sabit kaldı.

Lanet olsun, neden bu gece onun lokantasının önünden geçip gitmemişti ki? Şimdiye kadar çoktan Kanada sınırını geçmiş olurdu, Leni'yle sıcak oturma odasının sıcağında baş başa kalmak yerine, güzel yüzü öfke ve artan bir pişmanlıkla kızarmıştı.

Ona duyduğu çekimin daha fazla kontrolden çıkmasına izin vermeden önce araya mesafe koyması gerekiyordu. Ayrılmak her ikisi için de yapabileceği en iyi şeydi.

Bunun yerine ona doğru ilerledi ve vücuduyla kendi vücudu arasında sadece birkaç santim kalana kadar durmadı.

Geri çekilmedi. Belki de geri çekilseydi, ihtiyacı olan disiplin kırıntısını bulabilirdi.

elinin yanağını okşamak için uzanmasını engellemek için.

Teni kadife gibi yumuşaktı, sonsuz derecede sıcaktı.

İrk armağanı, çocukken onda ilk ortaya çıktığı andan itibaren dokunmaya karşı isteksiz olmasına neden olmuştu. Leni'ye dokunduğu zamanki sessizliği ona merhem gibi geliyordu. Öyle ki, şimdi elini ondan çekmesi neredeyse imkânsızdı.

Onu vadide kaza yapmış aracından sendeleyerek çıkarken bulduğu anı aklından bir türlü çıkaramıyordu. Bunu yapan piç kurusuna duyduğu çözülmemiş öfke damarlarında asit gibi kaynıyordu.

Knox, Dwight Parrish'in bu geceki cinayetinden daha hafif suçlar için adam öldürmüştü. Leni bu olayı olağan bir şeymiş gibi geçiştirmişti, ama ona düşmanca davranan bu pisliğe bunu kanla ödetme dürtüsünü inkâr edemiyordu.

Bu da onun hayatından çıkmasının zamanının çoktan geçtiğinin bir başka kanıtıydı.

Çünkü ona söylediği şey doğrudu. Böyle adamlar varken, birini ele geçirmek tüm klanla savaşa girmek anlamına geliyordu. Her iki ihtimali de tatmin edici bulsa da, bu sadece Leni ve yeğeni için ek sorunlar yaratacaktı. Özellikle de Parrish Falls'ta kalmaya inatla kararlıyken.

Ve Leni'nin gözlerindeki metanetli, sarsılmaz zarafette kaybolmasına izin verdiği her dakika, içindeki katili uyandırmak ve küllerin olabileceği yere düşmesine izin vermek daha cazip geliyordu.

Ama kız onun koruması altında değildi. Şu anda tadını çıkarması gereken de değil.

Knox göğsünden yükselen alçak bir uyarı sesiyle elini kızın yanağından çekti.

"Kendine iyi bak, Lenora Calhoun."

Sessiz bir iç geçirdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını salladı. "Hoşça kal, Knox."

Bir adım geri çekildi, boşluğa belli etmek istemediğinden daha fazla ihtiyacı vardı. Odaya girdiğinden beri ilk kez bakışlarının onun yüzünden ayrılmasına izin verdi. Gözleri bir anda

Ekose gömleğinin yırtık pırtık etekleri. Fanilasının karın bölgesine yakın kısmında birkaç uzun yara vardı.

Şu ana kadar fark etmemişti.

"Bu vadide mi oldu?" Adam tekrar kızın yüzüne baktığında, kızın yanakları kül rengine dönmüştü. "Bana yaralanmadığını söylemiştin."

Aniden başını salladı. "Değildim."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Kesilmiş olsaydı kan kokusunu alırdı. Yine de harap olmuş gömleği aksini gösteriyordu. Sivri dallar tarafından yırtılmıştı, birkaç başıboş çam iğnesi hâlâ fanilaya saplanmıştı.

Ondan uzaklaşmaya başladı.

"Leni." Koluna uzandı ve yüzünü ona dönmesi için onu geri çevirdi. "Bir bakayım."

"Hayır." Adamın gevşek kavrayışından kurtuldu ve kolları bir kalkan gibi önüne geçti. "Sana iyi olduğumu söylemiştim."

Kadının yalanı karşısında gözleri kehribar rengi parladı. "Bana ne söylediğini biliyorum. Şimdi ne sakladığını bilmek istiyorum."

"Hiçbir şey."

Şimdi onu iki eliyle tutmuş, yüzünü kendisine dönmeye zorluyordu. Sonra gömleğin yırtık eteğini kaldırdı ve yakıcı bakışları karnının kremsi düzlemlerine yerleşti. Parmaklarını karnının üzerinde gezdirirken, sormaya çekindiği bir sorunun cevabını ararken içinde arzu alevlendi.

Sonra onu buldu.

Küçük kırmızı bir iz, tertemiz cildindeki tek kusurdu.

Bir sakatlık değil. O kadarı doğrudu.

Kusura yakın bir şey de değildi.

Küçücük gözyaşı damlası ve hilal-ay sembolüne bakarken dişleri diş etlerinden fırladı.

"Vay anasını." Ona ters ters baktı. "Sen bir Breedmate'sin."

BÖLÜM 7

Leni hareket edemiyordu, yapması gereken en akıllıca şey gibi görünse bile.

"Lanet olası bir Breedmate." Knox ona bakarken kelimeleri homurdandı, ifadesi şok olmuş, kafası karışmıştı. Çok öfkeli.

Gözleri erimiş parıltılarıyla onu kavradı. Daha önce birinin gözbebeklerini yakan kehribar rengi ateşi hiç görmemişti. Bir çift gözbebeğinin insana benzeyen dairelerden uhrevi, dikey yarıklara dönüştüğünü hiç görmemişti. Knox'un ayrık dudaklarının ardında, hançer gibi keskin dişlerinin sivri uçları parlak beyaz parlıyordu.

Daha önce gördüğü hiçbir makale ya da resim onu öfkeli bir Irk erkeğiyle yüz yüze gelme gerçeğine hazırlayamazdı. Ama onu asıl korkutan, adamın gerçekte ne olduğunun dışı vuran kanıtlarından çok, içindeki öfkeydi.

"Tanrım, Leni. Bu konuda bana bir şey söyleyecek miydin?"

"Hayır."

Kadının inkârı üzerine tekrar küfretti, bu sefer daha canlı bir şekilde. Hâlâ onu bırakmamıştı. Knox bir eliyle kolunu kavrarken, diğer eliyle de bol pazen gömleğinin parçalanmış eteklerini tutarak burun deliklerini açıp nefes aldı.

Adamın dokunduğu her yerde Leni'nin teni yanmış, gerilmiş gibi hissediyordu. Parmaklarını çıplak karnının üzerinde gezdirirken, ondan saklamaya çalışmakla aptallık ettiği izi ararken, bir yanı onun küstahlığına öfkelenildi.

Buna hakkı yoktu. Ne ona dokunmaya, ne de suçlayarak bakmaya.

Daha önceki dakikalarda da avucunu şefkatle yüzüne yaslamaya hakkı yoktu ama o dokunuşun sıcaklığı

İçinde alevlenen öfkenin, kabul etmek istediğinden daha azıyla ilgiliydi.

Yanağını okşadığında gözlerindeki sıcak kıvılcımların çıtırtısını kaçırmamıştı. Onu öpmek istemiş miydi? Öpmek istediğinden emindi. Öfkesine rağmen, vücudundaki tüm içgüdüler onun şimdi de kendisini öpmek isteyebileceği beklentisiyle kenetlenmişti.

Onu öpmek ya da öldürmek, emin olamadı.

Her iki seçenek de ona korkması için bolca sebep vermeliydi.

Knox bir hırıltıyla onu serbest bıraktı. Düşük kaşlarının altındaki ateş saçan gözleri kısılmış ve yakıcıydı. "İşte bu yüzden üzerinde bir çizik bile yok. Irk Arkadaşı yeteneğin. Kendi kendini iyileştiriyor, değil mi?"

"İyileşme değil. Bu ondan farklı."

"Nasıl farklı?"

"Bana zarar veremezler." Omzunu kaldırdı, hayatı boyunca onun bir parçası olan bu olağanüstü gücü nasıl açıklayacağından emin değildi. "Ne zaman fiziksel bir tehlike içinde olsam, bedenim etrafımda bir tür kalkan oluşturur. Hiçbir şey onu delip geçemez."

Alay etti. "Hiçbir şeyden korkmamana şaşmamalı." "Bu doğru değil." Başını iki yana salladı. "Korkuyorum, Knox -Riley için. Yeteneğimin ona bir faydası yok. Sadece beni koruyor, başkasını değil."

"Siktir." Adam bir adım geri çekildi ve kadın onun hoşnutsuzluğunun ve hayal kırıklığının üzerinden akıp gittiğini hissedebiliyordu. "Peki ya kız kardeşin? O da mı Melezdi?"

"Shannon bir insan," dedi Leni, kayıp kardeşi hakkında şimdiki zamandan başka bir şeyle konuşmayı reddederek. "Biz üvey kardeşiz. Onun babası buralı bir adamdı. Benimki bir şeydi

. . diğer."

Knox homurdandı. "Onunla görüşüyor musun?" "Hayır. Babamı hiç tanımadım."

"O şimdi nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Annem onunla tanıştığında bazı arkadaşlarıyla Portland'da tatildeymiş. O zamanlar büyük bir yelkenlide yaşıyormuş, dünyayı geziyormuş. Görünüşe göre, bir yerde uzun süre kalabilecek biri değilmiş. Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü senin ve çocuğun gidecek güvenli bir yere ihtiyacınız var. Sizi koruyabilecek biriyle birlikte olmanız gerekiyor."

"Sana daha önce de söyledim, hiçbir yere gitmiyorum. Parrish Falls'tan ayrılmayacağım."

Knox'un bakışları, dişleri ve azı dişleri arasından fırlayan lanetle daha da parladı. "Kalırsan aptallık edersin Lenora. Bu gece duyduğum ve gördüğüm her şeye bakılırsa, ikimiz de biliyoruz ki Parrish'lerle aranız açılırsa bedelini ödeyecek olan üst kattaki o çocuk olacak."

O konuşurken Leni'nin tüyleri diken diken oldu. Kalbinin derinliklerinde onun haklı olduğunu biliyordu. Altı yıl boyunca, eninde sonunda kız kardeşinin anısını yaşatmak ile yeğenini ona babalık eden acımasız adamdan uzak tutmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağını biliyordu.

Ama lanet olsun, Shannon'ı bırakmaya hazır değildi.

Kız kardeşinin gerçekten öldüğünü hayal etmeye hazır değildi.

"Riley'i güvende tutmanın bir yolunu bulacağım."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Fiziksel olarak zarar göremiyor olman, sana zarar vermenin başka yolları olmadığı anlamına gelmez. O çocuk senden koparıldığında nasıl hissedeceksin? Çünkü bunun olacağını biliyorsun. Eğer bilmeseydin, benden senin için Travis Parrish'i öldürmemi istemezdin."

Tanrım, bu sesten nefret ediyordu. Üst katta masumca uyuyan tatlı küçük çocuğa duyduğu sevgi yüzünden ne kadar alçalabileceğini düşünmekten nefret ediyordu. Ama bunu inkâr edemezdi. Onu güvende tutmak için hiçbir şey yapamazmış gibi davranamazdı.

"Kendi başımın çaresine bakarım. Her zaman başardım." Kollarını kavuşturdu ve önündeki öfkeli Breed erkeğine karşı meydan okudu

Onu. "Tavsiyen için teşekkürler ama biz senin sorunun değiliz Knox."

Nefesinin altında alay etti. "Evet. Ben de bütün gece kendime bunu söyledim. Bu lanet kasabanın yanından geçip gitmeliydim. İlk hatam bu gece senin lokantana girmek oldu. İkincisi, seni o uçurumdan çıkarmak için durmaktı. Ama gecenin en büyük hatası senin hatandı, Leni."

Ona doğru bir adım attı, öfkeli ve muazzamdı. Tehlikeli, hayvani bir öfkeyle kaynıyor.

İçinin derinliklerinde alçak bir hırıltı gürlledi, insan olmaktan çok uzak olduğunu bir kez daha hatırlattı. Özellikle de şu anda, onun Irk Arkadaşı işaretine verdiği tepki hâlâ saldırganlık ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titreşmesine neden olurken.

"Ne olduğumu biliyordun," dedi, derin sesi, geri kalanının yoğunluğu göz önüne alındığında aldatıcı bir şekilde sakindi. "Elimdeki glifleri görür görmez Breed olduğumu anladın. Uzak durmalıydın, Leni. Bana o kabinden defolup gitmemi söylemeliydin, kalmam için davet etmemeliydin. Bu kasabayı terk eder ve bir daha arkama bakmazdım."

Adam aralarındaki yetersiz mesafeyi kapatırken yutkundu.

Görünüşe göre bu gece akıl sağlığını tamamen yitirmişti. Çünkü artık Knox'un içindeki avcıdan korkmak yerine, ona karşı dimdik duruyordu. Geri adım atmayı reddediyordu.

Tanrım, daha da kötüsü, o güçlü kollara yakalanmanın, tüm bu güce karşı bastırılmanın nasıl bir his olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Evet, deli. Pervasız ve aptalla birlikte.

O haklıydı. Bu gece korkunç bir hata yapmıştı. Şu anda hayatında yeterince sorun vardı ve bu hırıltılı, tehlikeli yeni sorunu daha fazla yaklaştırmak istemiyordu.

O da bunu istemiyordu.

Öfkesi, elle tutulur ve sıcak bir şekilde ondan yayılıyordu.

Leni çenesini kaldırdı. "Şimdi gitmeni istiyorum, Knox."

Yavaşça başını sallarken alaycı bir gülümseme ağzını büktü. "Hayır, yok. Ama yapmalısın."

Bir adım daha attılar ve aralarında yer kalmadı. Kaçacak yer yoktu. Nefes alışının hızlı temposunu ya da göğsünde atan kalbinin ağır gümbürtüsünü maskeleyecek yer yoktu.

Adamın yüzüne uzanacağını düşündüğü anda, eli gömleğinin yırtık eteğini kenara çekerek aşağıda kaldı. Bir kez daha onun İrk Arkadaşı işaretine baktı, koyu renkli, sakal gölgeli yanağında bir tendon gerildi.

Bakışları onunkilere yöneldi, erimiş gözleri onu yeniden kavurdu. Onu büyülediler. Olağanüstü ve ürkütücü, ama bir o kadar da güzel. Tıpkı adamın kendisi gibi.

Hayır, diye düzeltti, burada sadece onun yakınlığının yoğunluğundan değil, aynı zamanda içinde uyandırdığı tepkinin rahatsız edici sıcaklığından da biraz uzaklaşma ihtiyacı duyuyordu.

Bu davetsiz sıcaklık bacaklarını ve ensesini yaladı, içinde ise farkındalık birikti ve aynı ateşi vücudunun her damarına ve lifine gönderdi. Aralarında hızla alevlenen bu enerji elektrik gibiydi. İnkâr edilemezdi. Belki Knox için bile.

Ona bakarken, ayrılmış dudaklarının arasından alçak bir küfür döküldü. Sonra geri çekildi ve az önce işgal ettiği alanı bir ürpertinin doldurmasına izin verdi.

"İkimiz de artık geri alamayacağımız yeterince hata yaptık," dedi ters bir şekilde. "Şimdi bu listeye bir yenisini daha eklemeyeceğimden eminim."

Eğer cevap vermesini bekliyorsa, veremezdi. Kalbi dörtnala kaburgalarına çarparken tek yapabildiği nefes almaktı.

Knox tekrar küfrederek eliyle çenesinin sertleşmiş gölgelerini ovuşturdu. "Kapılarını kilitle, Lenora. Olduğun yerde kal."

Ona sert bir emir verdi, sonra ondan uzaklaştı ve mutfağın arka kapısına doğru yürümeye başladı.

Kafası karışmış bir halde onun peşinden gitti. "Nereye gidiyorsun? Knox, ne yapacaksın?"

Cevap vermedi.

Evden çıkıp dışarıda uğuldayan kar fırtınasına karışmadan önce arkasını dönme zahmetine bile girmede.

Leni arkasından kapıya doğru koştu ama o çoktan gitmişti.

Bir anda ortadan kayboldu, ardında karanlıktan ve savrulan kardan başka bir şey bırakmadı.

BÖLÜM 8

Fırtınanın içinden yürüyerek geçerken soğuk rüzgâr onu savurdu.

Botları, Leni'nin lokantanın arkasındaki evi ile onu çevreleyen uçsuz bucaksız vahşi, açık orman arasındaki karla kaplı araziye çiğniyordu. Soğuk havanın onu hırpalamasına, aklını başına getirmesine ihtiyacı vardı. Uçuşan buz kristalleri ve sert rüzgârlar koşarken açıkta kalan başını ve yüzünü kumluyordu. Her adımına eşlik eden iğne batmasından zevk alıyordu.

Knox kar fırtınasının verebileceği her türlü cezaya can atıyordu.

Arkasında şaşkın ve üzgün bıraktığı kadına karşı hissettiği istenmeyen arzuyu yatıştıracak herhangi bir şey.

Bu gece onu iki kez neredeyse öpüyordu. Leni söz konusu olduğunda yaptığı hatalar arasında bunu saymamıştı ama el bombası seviyesinde kötü hareketler söz konusu olduğunda, Leni'yle fiziksel olarak sarmaş dolaş olmak en üst sıralarda yer alıyordu. Özellikle de şimdi.

Tanrım, ya benzin istasyonunda çalışan dövmeli ezikten beslenmek yerine onun şahdamarına dokunmaya karar verseydi? Leni'nin kanından bir yudum alsaydı, Knox ikisi de nefes almaya devam ettiği sürece ona zincirlenmiş olacaktı.

Bir Breedmate, Tanrı aşkına.

Bu fikre hırladı, kızın bunu kendisinden gizlemek istemesine çok sinirlenmişti.

Şu anda bir yanı onun başarılı olmasını diliyordu çünkü o işareti gördüğünde her şey değişmişti.

Bunu görmezden gelemezdi. Tıpkı bu gece Lenora Calhoun'un ona ne kadar özel ve nadir görüldüğünü inkar edemediği gibi, onun tamamen insan olduğunu varsaydığında, karnındaki o küçük gözyaşı damlası ve hilal şeklindeki ay damgası

Onun tahmin edebileceğinden çok daha olağanüstü olduğunun reddedilemez bir kanıtıydı. Ne pahasına olursa olsun korunması ve el üstünde tutulması gereken bir dişi.

Bu şeyler önemsizmiş gibi davranmak için onunkinden daha iflas etmiş bir onur duygusuna sahip bir Breed erkeği gerekirdi.

Onun ne olduğunu görmeden önce bile çekip gitme fikriyle boğuşuyordu. Sonrasında, ayrılmak için öne sürdüğü argümanların hiçbirinin ağırlığı kalmamıştı.

Şimdi Leni'ye sırtını dönemezdi. Hiçbir şey onu, onun ve çocuğun Parrish Falls'tan başka bir yerde daha güvende olacaklarına ikna edemezdi. Açıkçası, onu bu gerçeğe ikna etmek zor olacaktı. Ne yazık ki onun için, inatçı ve sadık dişiyi kendi mantığına ikna edene kadar, Irk onuru onun korunmasını sağlamak için elinden geleni yapmasını gerektiriyordu.

Hayatında istediği ya da ihtiyaç duyduğu son şey bu olsa bile.

"Lanet olsun." Issız ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, yolu Parrish Şelaleleri'nden geçen ana yolun genel istikametini takip ederken, laneti içinden bir buhar püskürterek patladı. Arazi tehlikeliydi, sık orman ve nehrin yatağına yaklaştıkça dikleşen sivri çıkıntılar.

Knox hiçbir şey için yavaşlamadı. Sadece kötü bir dürtünün ateşini söndürmeye çalışmıyordu; ava çıkmıştı.

Etrafında dönen soğuk hava ve karın altında titreyerek, peşinde olduğu avın uzaktan gelen gürültüsünü yakaladı. Kamyonetin dizel motorunun sesi gece rüzgârına karışıyor, uğuldayan fırtınanın ortasında birkaç kilometrekarelik alanda tek yaşam belirtisi oluyordu.

Knox kulaklarını takip ederek motorun monoton homurtusunun geldiği yöne doğru ilerledi.

Dwight Parrish'i iki şeritli yolda, yeni sürülmüş yolda düzenli bir hızla kasabadan uzaklaşırken buldu. Knox ona ayak uydurmak için Breed çevikliğini kullandı.

Araç, aşağıdaki yola paralel uzanan uzun bir sırtın tepesinden gözlem yapıyordu.

Saban bıçağı yukarıdaydı, artık kullanılmıyordu. Uzun farlar karanlığı yarıyor, kamyonun dikkatsiz ve savruk hareketiyle ileri geri sallanıyordu. Kabinin içinden müzik sesi geliyordu. Belli ki Parrish geceyi bitirmiş ve evine dönüyordu.

Ya da Leni'nin işkencecisi öyle düşünmüş olabilir.

Knox yolun üzerindeki sivri burnunda hızlandı, hiçbir insan gözünün takip edemeyeceği bir hareket bulanıklığı, özellikle de karanlıkta. Parrish'in yaklaşık bir mil ilerisinde durdu ve vermek üzere olduğu dolambaçlı yolu aramak için bolca zamanı oldu. Ve işte oradaydı. Önündeki komşusuna yaslanmış, devrilmiş bir çamın kalın gövdesine bakarak sırtıttı

ağaçlık çıkıntıda.

Knox kamyonetin farları aşağıya yaklaşana kadar bekledi.

Sonra ağır, karla kaplı engeli kaldırdı ve kamyonun yolunu kapatacak şekilde yola fırlattı.

Parrish frene o kadar sert bastı ki neredeyse iki şeritli dar yolun diğer tarafındaki uçurumun kenarına doğru savrulacaktı. Arka lambalar karanlıkta parlak kırmızı renkte parladı. Kar, arka tamponun arkasında bir yelpaze gibi yükselirken, kamyon buzun üzerinde durmak için sendelediğinde itiraz eden lastikler buğulandı ve gıcırdadı.

Kapalı kabinin içinde, Parrish'in çığlığı ses sisteminin gümbürdeyen basının üzerinde yükseldi.

Artık durduğuna göre, başını kaldırıp ön camdan kendisini neredeyse parçalayacak olan büyük mermiye baktı. Aynı anda Knox kamyonun önündeki yola doğru sıçradı. İnsanın sakallı yüzündeki şaşkınlık ifadesi karşısında gülümsememeye çalıştı.

Bunun yerine, hücum pozisyonunda başını eğdi ve piç kurusuna dişlerini gösterdi.

Parrish'in gözleri bu tehdit karşısında fal taşı gibi açıldı. Panikle sağ elinde tuttuğu gümüş içki şişesini yere düşürdü.

ve vites koluna uzanmak için çabaladı. "Lanet olsun!"

Önündeki yolun tamamını kapatan ağaç gövdesini geçmeye çalışırken ön tarafını havaya uçurmak ya da diğer taraftaki vadiye ve nehir kıyısına doğru dik bir düşüşü göze almak dışında çok az kaçış seçeneği olan Parrish, rotayı tersine çevirmeyi seçti. Kamyon geriye doğru savruldu, benzin ve egzoz dumanı kar fırtınasının tazeliğine karşı yakıcıydı.

Ama hızlı bir şekilde hiçbir yere gitmiyordu.

Knox çoktan kamyonun arkasına atlamıştı. Botlarını sıkıca giyerek arka tamponu itti ve tekerlekleri buzun üzerinde dönmeye ve vınlamaya zorladı.

Parrish pes etti ve kamyonu tekrar sürmeye başlarken vitesleri gıcırdattı.

Knox da ona kaçma şansı vermedi.

Sürücü tarafındaki cama doğru döndü ve parmak eklemlerini cama vurdu. Parrish sıçradı, köşeye sıkışmış bakışlarını ona çevirdi.

"Nasıl hissediyorsun, pislik?" Knox zihninin gücünü kullanarak kamyonun kapılarını kilitledi ve vitesi boşa aldı.

"Benden ne halt istiyorsun?" Parrish camın diğer tarafından bağırdı.

İri bir adamdı, bir tartışmanın kaybeden tarafında olmaya alışkın değildi. Korkusunun altında sinirli bir hali vardı. Koyu renk sakallarının arasında dudaklarının kıvrılması küçümsemesini ele veriyordu. Yine de şu anda korku her şeyin önüne geçmişti.

Yolcu kapısından kaçabileceğini düşünerek taksinin diğer tarafına atladı ama faydası olmadı. Kilitler Knox'un iradesi altında sağlam duruyordu. Parrish ne kadar zorlarsa zorlasın yerinden kımıldamayan vites kolu da öyle.

"Orospu çocuğu! Ne istiyorsun?" Parrish içeriden havladı. Endişeli bakışlarına rağmen agresif bir şekilde eliyle işaret etti.

onun bakışlarında. "Beni öldürmek mi istiyorsun, vampir? Sadece yap şunu!"

"Seni öldürmeye geldiğimde anlayacaksın," diye cevap verdi Knox son derece sakin bir şekilde.

Kamyonu iki şeritli yolun karşı tarafına, vadiye doğru keskin inişe ve aşağıdaki derin, donmuş nehre doğru itmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Parrish, koca kafasını Knox'un niyetini ölçmek için çevirerek sordu. "Oh, lanet olsun. Yapamazsın-"

"Yapabilirim," dedi Knox.

İtmeye devam etti, kamyonun ağır ön ucunu ve pulluk bıçağını kenara doğru döndürdü. Sonra biraz daha. Ön tampon orada sallanıyordu, çalıların arasından baş aşağı düşmesine ramak kalmıştı.

"Lenora Calhoun için daha fazla sorun yaratmayı düşünmeden önce, bunun sonuçlarının olacağını anlayın."

Parrish yutkundu, endişeliydi, öfkesinden acizdi. Parlak yeni kamyonu, banketin kenarı altından geçmeye başladığında inledi.

Knox şimdi dişlerinin ucunu göstererek gülümsüyordu. "Bir süre kasabada kalmaya karar verdim, yani Leni'ye ya da çocuğa bir şey olursa siz Parrishler bana hesap vereceksiniz. Anlaştık mı?"

"Bu onunla mı ilgili?" Parrish alay etti. "O senin için ne ifade ediyor?"

Knox'un cevaplamaya hazır olmadığı güzel bir soruydu. En azından Dwight Parrish gibi bir pisliğe.

Konuşmaları bitince kamyonu sertçe itti. Kamyon öne doğru eğildi ve Parrish'in kısık bir iniltiyle sarsılmasına neden oldu. Sonra yerçekimi kamyonu ve içindeki adamı ele geçirdi. Parlak siyah kamyonet setten aşağı yuvarlandı, ağır araç eğimin dibine ve suyun donmuş kenarına kadar yuvarlanırken dallar yanları tırmaladı, çalılar ve eski kütükler lastiklerin ve yürüyen aksamın altında çtırdadı.

Knox, buzun patlayıp çatlamaya başladığını ve ön tekerleklerin nehre batmaya başladığını duyana kadar kilitleri açmadı. Parrish kurtulur kurtulmaz nehre atladı.

Knox kıpırdamadan baktı. İnsana söylediği şey doğrudu. Bu gece onu öldürmeye gelmemiştir.

Başka bir geceye çıkıp çıkmayacağı Parrish'lere kalmış.

Çünkü Leni'ye evinde söylediklerinde ciddiydi. Bir ölü Parrish hepsiyle savaş anlamına gelirdi.

Knox onlar zorlamadıkça oraya gitmeyecekti ama az önce ilk kurşunu onların yayına göndermişti.

Eğer akıllı olsalardı, bunu bir uyarı olarak dikkate alırlardı.

BÖLÜM 9

Ertesi sabah güneş Leni için çok erken doğdu.

Şafaktan kısa bir süre öncesine kadar yatağında dönüp durarak zar zor uyuyabilmişti. Gözlerini her kapadığında Travis Parrish'in etrafında dönen kâbuslara dalıyordu. Uyanırken düşünceleri sürekli olarak, dün gece hayatından çıktığı kadar beklenmedik bir şekilde hayatına giren Breed erkeğine dönüyordu.

Knox sadece düşüncelerine hükmetmiyordu. Onun tüm duyularını da ele geçirmişti. Denemeden de olsa, yanağına bastırıldığı elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Knox'un ona bakarken, ona kükrerken, ona hırlarken dönüşmüş gözlerinin erimiş kehribar rengini hâlâ görebiliyordu.

Onu kollarına almak mı yoksa ondan olabildiğince uzaklaşmak mı istediğini anlayamadığı o tedirgin saniyelerde, adamın yakışıklı, doğaüstü yüzündeki azabı hâlâ görebiliyordu.

Artık cevabını aldığını düşünüyordu. Leni, onun öfkeyle gidişinin ardından birkaç saat boyunca şaşkın ve kararsız bir şekilde bekledikten sonra nihayet evin ışıklarını kapatıp yatmıştı.

Knox şimdiye kadar Kanada'ya varmış olmalıydı. Kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi.

Dün gece ondan istediği ya da istemeye çalıştığı şey için utanç içinde kıvrandı. Knox öldürmek için yetiştirilmiş ve eğitilmiş olabilirdi ama bu ona, ona emrindeki bir silahmış gibi davranma hakkını vermiyordu. Reddetmekte haklıydı. Suçluluk duygusuyla yaşamasını engellemek için hayır demişti ama bu, onun istediği gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Geri kalanına gelince - Knox'tan istediği diğer imkansız şeyler, Knox'un da onu reddettiği şeyler

sadece unutmak istiyordu. Bencil ihtiyaçlarını ve arzularını unutmak, Knox'u unutmak ve yoluna devam etmek.

Tanrım, ona ne olmuştu böyle? İlk endişesi, gerçekten önemli olan tek şey, her şey için ona bağılı olan küçük çocuktur.

Karmakarışık yatağında doğruldu, ince pamuklu uyku tulumu çıplak göğüslerinin üzerinde yamuk duruyordu. Onu düzeltti, sonra bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Alt kattan, Riley'nin boğuk sesi açık yatak odasına doğru süzölüyordu. Etrafta dolaşıp kendi kendine, daha doğrusu en sevdiği pelüş hayvanlarla ve sürekli değişen hayali arkadaş listesiyle konuşması alışılmadık bir şey değildi. Leni, yemek masasında fazladan yer ayarlamak ya da Riley'nin görünmez arkadaşlarından birinin okuldan çıkmaya hazırlanmasını geciktirdiğı okul sabahlarında fazladan birkaç dakika beklemek anlamına gelse bile onunla birlikte oynamayı öğrenmişti.

Bugün okul yoktu. Fırtına gece boyunca devam etmişti, ancak hava durumu haftanın geri kalanında ilçe genelinde hizmetleri durdurmuştu. Telefonu şafak sökmeden bir süre önce derslerin kapalı olduğuna dair bir bildirimle çalmıştı.

Bugün lokantada çok fazla müşterisi olacağını da sanmıyordu. En son ne zaman tam gün izin aldığını hatırlayamadığından, Leni şu anda her şeyden çok ihtiyacı olan şeyin kesintisiz bir Riley zamanı olduğuna karar verdi.

Koyu renk saçlarını başının üstünde dağınık bir düğüm haline getirdikten sonra bol pamuklu bir pijama altı ve kabarık kışlık terliklerini giydi, ardından dişlerini fırçalamak ve ıslak bir bezi yüzünde gezdirmek için banyoya girdi. Halsiz yansımasına bakıp inledi. Gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yanaklarındaki uykusuzluktan kaynaklanan sarkmayı düzeltmek için diş macunu ve soğuk sudan çok daha fazlası gerekecekti.

Belki de Riley'yi birlikte geçirecekleri eğlenceli günün uzun bir uykuyla başlaması gerektiğine ikna edebilirdi. Evet, olmaz.

Muhtemelen. Enerjisi, küçük keskin zekâsı kadar yorulmak bilmezdi.

İstifa etmiş bir iç çekişle, kapının yanındaki kancadan kalın pembe bir bornoz kaptı ve yeğeninin sabahını kahvaltıyla, kendisinininkini de kocaman bir fincan sert kahveyle başlatmak için aşağı inerken onu etrafına çekti.

Küçük bir yarış arabası ve dağılmış bir avuç plastik aksiyon figürü, talihsiz bir trafik kazasının ve durmak bilmeyen bir çocuğun kısa dikkat süresinin kanıtı olarak merdivenin altındaki halının üzerinde duruyordu.

Mutfakta, yeğeninin kaşığını sert plastik bir kaseye vururken, höpürdetmeler ve çıtırtılar arasında konuştuğunu duydu. "Fred mısır gevreğini sevmiyor çünkü süt çok çabuk ısınıyor. Bazen Leni Teyze onunla paylaştığımda kâseme bal koymama izin veriyor. O zaman hepsini yiyor, çünkü bal en sevdiği şey."

Fred onun çok sevdiği pelüş ayısıydı ve kısa süre önce Riley'ye -ve dolayısıyla Leni'ye- artık kendisine Ayı Freddy denemeyecek kadar büyüdüğünü söylemişti. Leni merdivenlerin dibindeki dağınıklığı toplamak için eğildi ve kendine rağmen gülümsedi. Bugün kahvaltıda hangi hayali arkadaşın onlara katılmaya karar verdiğini merak ediyordu. Görünmez T-Rex Tyler mı, yoksa yeni biri mi?

Elinde topladığı oyuncaklarla ciddi görünmeye çalışarak mutfağa yöneldi.

"Riley, geçen gün sana oyuncaklarını birinin basabileceği bir yere bırakman konusunda ne demiştim-"

Bakışları Knox'un fırtınalı mavi gözleriyle çarpışınca kısa bir süre durdu, kelimeleri kurudu. Knox sanki oraya aitmiş gibi duruyordu, küçük kahvaltı masasında oturan ve mısır gevreği kasesine eğilmiş olan yeğeninin karşısındaki lavaboya rahatça yaslanmıştı.

Riley ona utangaç bir bakış attı. "Özür dilerim Leni Teyze. Unutmuşum."

"Sorun yok tatlım." Gözlerini ondan ayırarak mutfağındaki Breed erkeğine kuşkuyla baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu benim yeni arkadaşım Knox," dedi Riley. Sarışın kafası soru sorarcasına eğildi. "Yani onu sen de görebiliyor musun Leni Teyze?"

"Evet, onu görebiliyorum," dedi, sesindeki şaşkınlığı -ve onaylamama duygusunu- uzak tutmaya çalışarak. "Ne zamandır evimin içindesin? Ve içeri nasıl girdin? Dün gece sen gittikten sonra tüm kapı ve pencereleri kilitledim, tıpkı bana söylediğin gibi."

Koyu renk bir kaş cevap olarak kalktı. Elbette kilitlerin ona karşı, onun türünden birine karşı hiçbir faydası olmayacaktı. Bu muhtemelen onu daha fazla duraksatmalıydı.

O anda hissettiği tek şey şaşkınlıktı. . ve gözleri adamın koyu renk gömleğinin altındaki geniş göğsünü, omuzlarını ve göğüs kaslarının altında gelişigüzel çapraz duran devasa kollarını süzerken sinir bozucu bir farkındalık hissi.

Eğer Riley onun yanında en ufak bir gerginlik ya da korku hissetseydi, Leni çoktan Knox'a kapıyı gösterirdi. Ama o son derece rahat görünüyor, sanki bu muazzam cins erkekle çok yakın arkadaşmış gibi mısır gevreğini mideye indiriyordu. Yeğeni için tipik bir durumdu. Çocukta Leni'nin korumak için her şeyi yapabileceği esrarengiz bir açıklık, güven veren bir masumiyet vardı.

Evlerine zorla girdiği için Knox'un önünde onu azarlamak kendini iyi hissetmesini sağlayabilirdi ama bu sadece Riley'yi üzecekti.

Kucak dolusu oyuncağını masanın üzerine koyarken Knox'a duygularını ifade etmesini umduğu bir bakış attı. Aletler ve poşetlenmiş hırdavat malzemeleriyle dolu açık bir kutu da orada duruyordu, tozlanmış ve yaşlılıktan solmuştu. Leni bunu hemen tanıdı ve hatırlattığı için göğsü sıkıştı.

"Bunlarla ne yapıyorsun?"

Knox ona doğru bir adım attı. "Onları dün gece arka taraftaki garajda buldum."

"Onları nerede bulunduğunu biliyorum. Onlarla ne yapmayı düşündüğünü sordum."

"Onları senin için takacağım. Bir kutu yeni sürgü ve pencere kilidinin depoda durmasının kimseye bir faydası yok."

Derin sesi düz ve sakindi, şüphesiz Riley'nin iyiliği içindi ama Riley ses tonundaki ciddiyeti duymuştu. Gözlerindeki ölçülü uyarıyı da gözden kaçırmadı.

Dün gece onu terk ettikten sonra bir şey oldu.

Parrish'lerle ilgili bir şey.

Adamın acımasız bakışlarını üzerinde tutarken damarlarına bir ürperti sızdı.

Riley boş mısır gevreği kâsesini bıraktı ve sandalyesinde dizlerinin üzerine kalkarak kum kaplı kutuya bakmaya çalıştı. "Bütün bu şeyler de ne?"

Leni, "Hırdavatçıdan birkaç şey alacağım," diye cevap verdi.

Shannon tüm aletleri ve yeni kilitleri ortadan kaybolmadan sadece birkaç gün önce satın almıştı. Leni zulayı daha sonra keşfetmişti. O zamana kadar bunları taktırmanın bir anlamı olduğunu düşünmemişti. Yeni kilitlerin Parrish'lerin istediklerinin peşinden gelmesini engelleyeceğini düşünmüyordu.

Bunu yapabilecek tek bir şey vardı. Ve Knox'un dün gece söylediği gibi, eğer Parrish'lerden biriyle karşı karşıya gelecekse, hepsiyle savaşmaya hazır olsa iyi ederdi.

"Riley, kahvaltını bitirdiysen lütfen gidip dişlerini fırçala."

"Pekâlâ." Sandalyesine yerleşti, sonra kolunun altında Ayı Freddy ile aşağı atladı. Knox'un yanından geçerken ona umut dolu bir bakış attı. "Sana yardım edebilir miyim?"

"Teyzene sorsan iyi olur," diye mırıldandı. "Dişlerini fırçaladıktan sonra."

Riley ona başıyla onay verdi ve sonra söyleneni yapmak için dışarı fırladı.

"O iyi bir çocuk," dedi Knox.

"En iyisi."

Leni boş mısır gevreği kâsesini aldı ve lavaboya taşıdı. Son süt damlalarını ve dibindeki birkaç ıslak yulaf halkasını durularken Knox kenara çekildi. Adamın kendisine bu kadar yakın olan iri bedeninin sıcaklığına ya da hareketsiz dururken bile ondan yayılan güce tepki vermek istemedi.

Adam duyularını aşırı hormon yüklemesine maruz bırakırken, kendisinin orta yaşlı bir hausfrau gibi giyindiği, gözlerinin altında torbalar olduğu ve saçlarının başının üstünde dağınık bir fare yuvası gibi durduğu gerçeğini de düşünmek istemiyordu.

Çok güzel.

Knox'a iyi görünmek konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Birlikte değillerdi ve ne kadar öyle hissettirse de bu garip bir ertesi gün sabahı değildi.

Şimdi düşününce, dün gece tanıştıktan sonra onu evinde görmek olması gerekenden çok daha az garip geliyordu.

Arka kapıdan çıkıp bir hayalet gibi ortadan kaybolmadan önce yaptıkları hararetli konuşmadan sonra hâlâ kızgın ve kafasının karışık olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı. Şu anda onu tekrar görmek için yarısı kadar öfkeli olmaması, bir tür açıklama beklemediği anlamına gelmiyordu.

"Dün gece nereye gittin?"

Haddini aşan şüpheli bir aşık gibi görünmeden bunu sormanın bir yolu yoktu. Özellikle de pijamaları ve yaklaşık on metre havlu kumaşla onun yanında kızgın bir şekilde durduğu düşünülüşünde. Ama öyle olsun.

Adam cevap vermeyince, sadece ona bir düzine farklı senaryo hayal ettiren anlaşılmaz bir bakışla bakınca, yüzünü ona dönüp elini kalçasında yumruk yaptı. Adam onu içine çekerken dudaklarındaki ince kıvrımı kaçırmadı.

Boğazını temizledi. "Eminim gecenin yarısını garajımın altını üstüne getirerek tamirci aramakla geçirmemiştir.

malzemeler."

"Hayır." Ağırbaşlı, gülümsemeyen bir cevap.

"Peki, nereye gittin? Bilmem gereken bir şey mi yaptın?"

"Sadece biraz stres atmam gerekiyordu, Leni." Bakışları kızın ayırık dudaklarına kaydı. "Sanırım dün gece ikimizin de biraz sakinleşmeye ihtiyacımız olduğu belliydi."

Adam haklıydı. Eğer o gitmemiş olsaydı, aralarında olanları frenleyemeyeceğinden neredeyse emindi. Bir yanı hâlâ bunu yapabileceğinden emin değildi. Onu az önce Riley ile görmek Knox hakkındaki merakını ya da arzusunu azaltmaya yardımcı olmamıştı.

Ona baktı ve onun ne kadar tehlikeli bir yırtıcı olduğunu görmek için mücadele etti. Şimdi gözleri bir gök gürültüsü başının koyu mavi-gri renginde ve göz bebekleri dipsiz abanoz havuzları gibi, ölümcül bir ırk erkeğine değil, bir insana benziyordu. Riley'nin oyuncak hayvanı hakkında etten kemikten biriymiş gibi konuşmasını sabırla dinlerken, Leni Knox'u yetiştirilip büyütüldüğü eğitilmiş suikastçı olarak görmeyi hayal bile edemiyordu.

Kararlı ve güçlüydü, güçlü ve emrediciydi. Daha yakından tanımak istediği bir adamdı. Çok uzun bir süre bu duyguyu tatmadan yaşadından sonra arzuladığı bir adamdı.

Ellerinin yavaşça yanlarına düşmesine izin verdi. "Dün gece gidiş şekline bakılırsa seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm."

Kaşlarını çattı. "Verdiğim tepki için özür dilerim. Benden hırlamaktan ve emir yağdırmaktan daha fazlasını hak ediyordun."

"Sorun değil," dedi sessizce. "Sana işaretimi söylemediğim için özür dilerim. Bunu bir sır olarak saklamak alışkanlık haline geldi. Parrish Falls'ta en iyi arkadaşım Carla dışında kimse bilmiyor. Annem bana küçüklüğümde beri farklı olduğumu kimseye belli etmemem gerektiğini söylerdi, eğer normal bir hayat istiyorsam. Özellikle de burada. Bu kasabada farklı olana pek yer yok."

Homurdandı. "Bu yerle ilgili değişmesi gereken pek çok şeyden sadece biri."

"Neden geri geldin?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü. "Çünkü gidemezdim. Eğer gidersem ve sana bir şey olursa . . ." Sesi, derinleşen kaşlarını çatmasıyla birlikte kayboldu. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Leni. Şimdi yapamam."

Yutkundu, kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu. Dün gece onu ne kadar soğukkanlı ve mesafeli görse de, onun bir Melez olduğunu öğrendiğinde ne kadar öfkelenmiş olsa da, şimdi endişesini inkâr edemezdi.

"Bir süre Parrish Falls'ta kalmaya karar verdim."

"Ne kadar süre?"

Umursamazca omuz silkti ama yüz ifadesinde kararlılıktan eser yoktu. "Güvende olacağınızdan emin olmam ne kadar sürerse o kadar. Travis Parrish ve ailesinin geri kalanının hem senin hem de çocuğun benim korumam altında olduğunu anlamasını istiyorum. Ve eğer ikinizden birine bir şey olursa, hepsi bunun bedelini ödeyecek."

O konuştuğu kalbinin ağır davulu daha da hızlandı. Onun şu anda söz verdiği şeylere hiçbir zaman ihtiyaç duymamış ya da istememişti. Gururu bu fikre karşı savaştı, bir inkâr dilinin ucuna kadar geldi. Knox'un ciddi ifadesinin vahşiliği altında eriyip gitti.

Sırf ona göz kulak olmak için planlarını değiştirdiğine inanamıyordu.

Dün gece Breedmate işaretini gördüğünde verdiği tepkiden sonra, sadece onun güvenini değil, kendisine karşı hissetmiş olabileceği her türlü saygıyı da kaybettiğini düşündü.

Şimdi de bu.

Ne söyleyeceğinden, adamın kendisine sunduğu hediye nasıl kabul edeceğinden emin değildi.

"Nerede kalacaksın, Knox?"

"Mümkün olduğunca yakın." Boğazını temizledi, kara kaşlarının arasında derinleşen bir çatıklık vardı. "Tüm kapı ve pencerelerinize yeni kilitler takabilirim ama kapılar ve pencereler kırılabilir. Hiçbir şey ve hiç kimse beni geçemez."

Kız ona bakakaldı. "Yani burada mı kalmak istiyorsun? Benim evimde mi?"

"Bu benim ne istediğimle ilgili bir mesele değil. Önemli olan sensin, seni güvende tutmak."

Adamın ses tonundaki vahşilik nefesini kesmişti. Hiçbir zaman gururunu okşayan sözler ya da beklenmedik nezaketler karşısında kendinden geçip iç geçiren bir kadın olmamıştı. Ama bu farklıydı. Bu ölüm kalım meselesiydi ve bir düzine saat öncesine kadar Knox bir yabancıydı, onun varlığından bile haberi olmayan biriydi.

Şimdi sadece ona değil, Riley'ye de koruma sözü veriyordu.

"Neden?" diye mırıldandı. "Bunu neden yapıyorsun, Knox? Dün gece Parrish Falls'ta durmanın bir hata olduğunu söyledin. Vadiden çıkmama yardım etmenin hata olduğunu söyledin. Peki, neden şimdi bana yardım etmek istiyorsun? Ne değişti?"

"Sen," diye hırladı. "Tenindeki o izi gördüğüm anda değiştin."

Leni'nin hızla atan kalp atışları yavaşladı. Damarlarında hızla akan kan yavaşladı, soğudu. "Karnımdaki işaret benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirdi mi?"

"Bu her şeyi değiştirir, Lenora." Kelimeleri neredeyse ısırarak söyledi, derin sesi alçak ve kontrollüydü. "Sen bir Soydaşsın. Bu benim türüm için kan kadar kutsaldır. Bu işarete sahip kadınlar, senin işaretin, bu dünyada sahip olduğumuz en değerli şeydir. Ne pahasına olursa olsun korunmalısın."

"Ben değil," dedi Leni, açık olmak istiyordu. "Benim gibi herhangi bir kadın. Melez olarak doğan herhangi bir kadın."

"Bu doğru."

Bakışlarını ondan kaçırarak geri çekildi, onun yoğun gözleri dışında her yere baktı. Kabarık pembe bornozuna ve kenarları suni kürkle kaplı yıpranmış terliklerine baktı ve alaycı bakışlarını güçlkle zapt edebildi.

Onun türü için dünyadaki en değerli şey. Kutsaldır. Çok saçma.

Ŗu anda ona öyle görünüyor olmalıydı, sadece giyim tarzından dolayı değil, yanaklarını boyayan utançtan dolayı da. EndiŖelendięi o değildi. Onun gibi herhangi bir kadındı. Aynı iŖaretle doğan herhangi bir kadın.

Onun yardımını reddetmek istedi.

Her Ŗeyden çok, onu bu yükümlülükten kurtarmak ve kendi sorunlarını halletmesi için onu rahat bırakmasını ve yanlıŖ ynlendirilmiŖ onur duygusuyla birlikte onu da lanetlemesini istiyordu.

Yalnız yaŖıyor olsaydı, bunların hepsini ve daha fazlasını söylerdi.

Peki ya Riley?

Knox'un korumasına en çok ihtiyaçı olan kiŖi oydu. Kendi baŖının çaresine bakabilirdi ama Shannon'ın oğlunu eve dönüp onunla tekrar birlikte olana kadar nasıl güvende tutacaktı?

Yapamazdı. Tek baŖına olmaz.

Knox'un teklifini ne kadar reddetmek istese de kabul etmek zorundaydı.

Yapmak zorunda olmadığı Ŗey, onun nedenlerine uymak ya da varlığına katlanmak zorunda olduğu süre boyunca onu bir pansiyonerden daha fazlası olarak dŖnmekti.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, kendini tekrar ona bakmaya zorlayarak. "atı katında kendi banyosu olan bir stüdyo daire var." Mutfaktan ulaŖılabilen arka merdiven boŖluęunu iŖaret etti. "Annem zaman zaman odayı kiraya verirdi. Orada kalabilirsin."

Ona hafifçe baŖını salladı. "Bu yeterli olacaktır. TeŖekkr ederim."

Ondan bir adım daha uzaklaŖtı ve bornozunun kenarlarını biraz daha sıkı sardı. "Ve Knox, hazır buradayken . Riley'den uzak dur. O herkesin arkadaŖı olduğunu dŖnen tatlı bir ocuk. Ona tutmaya niyetin olmayan sözler vermeni istemiyorum."

BÖLÜM 10

Knox oturma odasındaki pencerenin son vidasını sıktı ve yeni kilidin tutuşunu test etti. Kaya gibi sağlamdı, olabildiğince güvenliydi. Tıpkı taktığı bir düzineye yakın diğer kilit ve Leni'nin eski evinin ön ve arka kapılarında parıldayan bir çift sürgü gibi.

Günün büyük bir bölümünü burayı güvence altına almakla geçirmişti. Bütün sabah kış göğünde ağır, alçak gri bulutlar asılı kalmış, o içeride kilitler üzerinde çalışırken güneşin en kötü ışınlarını bile engellemişti. Eski evi dört bir yandan saran uzun çam ormanı, öğleden sonra işlerini tamamlamak için gün ışığına çıkmak zorunda kaldığı birkaç dakika boyunca bolca gölge sağlamıştı.

Bir Gen Bir olarak, Irk derisi yanmaya başlamadan önce ultraviyole ışınlarına sadece on dakika kadar dayanabiliyordu. Geceleri çalışmayı tercih ederdi, ancak UV yanıkları riski bile saatlerce boшта kalmaya tercih edilebilirdi.

Ve o sabah Leni'yle yaptığı konuşmadan sonra kendini meşgul etmesi gerekiyordu.

Onu yatakta buruşmuş ve savunmasız bir halde aşağı inerken görmek, mutfığa iç çamaşırından başka bir şey giymeden girmiş olmasından daha güçlü bir şekilde duyularına çarpmıştı. Onu bu şekilde hayal etmek istemediğinden de değil.

Bu fikir bile ağzını sulandırmıştı. Aleti de aynı derecede hevesliydi ve kot pantolonunun fermuarını zorluyordu. Günün büyük bölümünde yarı sertti, Leni'yi bahçede yeğeniyle her gördüğünde ya da evin içinde yürürken, onun orada olduğunu bilmiyormuş ya da umursamıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptığında vücudu tepki veriyordu.

Daha önce konuştuklarında onu kızdırmıştı.

Yeni kilitleri takarken aynı zamanda evine geçici olarak yerleşmeyi planladığını ona bildirmek muhtemelen en yumuşak yöntem değildi. O pürüzsüzlük hakkında ne biliyordu ki? Bir katil olarak doğmuş, duygusuz yetiştirilmiş ve en ufak bir insancılık gösterdiğinde acımasızca disipline edilmiş olan o ve Avcı kardeşleri, diplomatik olmaktan olabildiğince uzaktı.

Yine de, ne kadar beceriksizce yapmış olursa olsun, koruma teklifine en azından biraz minnettar olmasını beklemişti. Hiç değilse Leni'nin rahatladığını görmeyi bekliyordu.

Bunun yerine, onun iyiliğinin tüm Irk ırkı için ne kadar önemli olduğunu açıklamaya çalıştığında, kaşlarını çatmış ve sanki ona hakaret etmiş gibi geri çekilmişti.

Dişiler.

Knox başını salladı ve keskin bir nefes verdi. Belki de Leni'nin bütün gün ondan bilerek uzak durması iyi bir şeydi. Eğer onunla aynı çatı altında herhangi bir süre kalacaksa, birbirlerinin boğazına ne kadar az sarılırlarsa o kadar iyiydi.

Bu aynı zamanda inatçı güzelliği kollarına çekme riskinin de azalması anlamına geliyordu. Ya da yatağına.

Kahretsin. İçindeki erkek ne kadar karşı çıkarsa çıksın, bu hatayı yapmasına izin vermeyecekti. Leni'yi onun Irkdaş işaretini görmeden önce istiyordu. Eğer gece biraz daha farklı gelişseydi, birbirlerinin kollarında çırılçıplak kalacaklarından neredeyse emindi.

Ta ki onun Breedmate işaretini görene kadar. Ve şükürler olsun ki görmüştü.

Kadının kremesi, kadife gibi yumuşak tenindeki o küçük kırmızı sembolü görmekten daha caydırıcı bir şey olamazdı. O gözyaşı damlası ve hilal şeklindeki ay işareti sonsuza dek sürecekti. Ona verebileceği her şeyden çok daha fazlasını hak ettiği anlamına geliyordu, özellikle de şehirde sadece onu etkisiz hale getirmek için gereken süre kadar kalmayı planladığında.

Ya Parrish'lerin tehdidinden kurtulacaktı ya da onu gitmeye ikna edecekti. Hangisi önce gelirse onu kabul etmekten memnuniyet duyacaktı.

O zamana kadar Lenora Calhoun'a kesinlikle yaklaşılamazdı. Fiziksel ve duygusal olarak ondan uzak durmak, akıl sağlığını ve odaklanmasını korumanın tek yolu olacaktı. Kafasının içinde, bunun en iyi hareket tarzı olduğunu biliyordu.

Şimdi tek yapması gereken vücudunu bu plana katılmaya ikna etmektir.

Knox çalışma alanını ve aletlerini temizledikten sonra her şeyi bulduğu yere, garaja geri koymak için evin içinden mutfığa doğru yöneldi. Yaklaştığında havayı sıcak yemek, baharat ve tereyağlı ekmek kokusu kapladı.

Leni yemek yapmaya birkaç saat önce başlamıştı. Şimdi Riley ile birlikte mutfığın dışındaki resmi yemek odasında oturmuş, beyaz porselenlerin üzerinde kızarmış tavuk yemeği ve bisküvi yiyorlardı.

Masadaki her şey için bez peçeteler ve servis tabaklarıyla tamamlanmış rahat, aceleye getirilmemiş bir yemektir. Üzerinde bal gezdirilmiş bisküvi olan fazladan bir tabak da Riley'nin pelüş ayısının önünde duruyordu.

Knox, Leni'nin yeğenine sunduğu hayata hayran olmaktan kendini alamıyordu. Onun için hazırladığı etkileyici akşam yemeği, ön bahçede kardan adam yapmaktan sıcak çikolata eşliğinde puzzle ve masa oyunlarına ve merdivenlerde aksiyon figürlü ordu savaşlarına kadar tamamen Riley'nin eğlencesine adanmış bir günün ardından gelmişti.

Knox yemek odasının önünden fark edilmeden geçip gidebileceğini düşündü ama Leni bakışlarını tabağına sabitlemeye kararlı görünürken Riley ona doğru geniş bir sırtış fırlattı.

"Selam, Knox!"

Hay sikeyim. Avcı gizliliği buraya kadarmış.

Küçük çocuk sandalyesinde döndü. "Ölü çanaklarını ne zaman 'oyalayacağız?"

"Sürgüler," diye mırıldandı Leni, sonra sarışın başının üzerinden düz bir bakış gönderdi. "Sanırım biz bugün eğlenirken Knox hepsinin icabına baktı."

"İşte böyle." Knox elindeki alet koleksiyonunu gösterdi. "Aslında az önce bitirdim. Şimdi her şey emniyete alındı, yukarıdan aşağıya sıkıca kapatıldı."

Leni ona isteksizce başını salladı. "Teşekkür ederim." "Sorun değil."

Riley Fred'i kucağına aldı ve yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Knox, gel yanıma otur."

Adam Leni'ye baktığında, Leni belli belirsiz omuz silkti. Bütün gün yaşadıkları ateşkese en yakın şey buydu. Riley boş sandalyeyi okşadı, parlak mavi gözleri istediğini elde edene kadar yalvardı.

Knox aletleri yere bırakıp otururken, "Bir süre önce merdivenlerde büyük bir savaş olmuş gibiydi," dedi. "Kim kazandı, kovboylar mı uzaylılar mı?"

"Kovboylar, tabii ki. Uzaylılardan Leni Teyze sorumluydu ve her zaman benim kazanmama izin verirdi."

"Affedersiniz?" Sahte bir öfkeyle çatalını yere bıraktı. "Ne zamandan beri kazanmana izin verdiğimi düşünüyorsun, küçük adam?"

"Her zamankinden beri." Riley omuz silkti ve ağzına kocaman bir patates püresi ve sos tıktırdı. Leni uzanıp kolunun altını gıcıklayınca kıkırdama krizine girdi. Sakinleştikten sonra pelüş ayısını kulağına götürdü ve ciddiyetle başını salladı. "Knox, Fred istersen onun bisküvisini yiyebileceğini söyledi. Üzerinde bir sürü bal var."

"Anlıyorum."

"Sen de bal sever misin?"

Knox kıkırdadı. "Özellikle değil. Fred'in yemeğini yemesine izin versek nasıl olur?"

Riley'nin soluk kaşları çatıldı. "Aç değil misin?"

Knox Leni'ye baktı ve onun cevabını beklediğini gördü. Sabit ela gözlerinde hiçbir yargılama yoktu, sadece

Merak ve sabırlı bir değerlendirme. Çocuğa her ne söylemek istiyorsa, bunu ona bırakıyordu.

Knox gerçeği seçti.

"Ben senin ve Fred'in yediği türden yemekler yemiyorum." Kolunu masanın üzerine koydu, böylece Riley n kolunun etrafında ve elinin arkasında kıvrılan glifleri görebiliyordu. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

"Nuh-uh."

"Bunlara dermaglif deniyor. Sadece belirli insanlar bunlarla doğar, benim gibi insanlar."

"Harika!" Riley karmaşıık işaretlere bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onlara dokunabilir miyim?"

"Elbette."

Minik parmaklar, o meraklı yüz Knox'a bakmak için tekrar eğilmeden önce süpürme ve süslemelerin izini sürdü. "Ne tür yemeklerden hoşlanırsın?"

Ah, Tanrım. Riley'nin ona sorularla karşılık vereceğini biliyor olmalıydı. O sabah çocuğun keskin zekâsının ve korkusuz merakının bir örneğini almıştı. Ama onu korkutmadan ya da kafasını karıştırmadan ne olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki?

Leni'nin bakışları da aynı şeyi soruyor gibiydi. Ona güvenerek ya da belki de onu sınavarak temkinli bir sessizlik içinde izledi. Her iki durumda da onu altı yaşındaki bir çocuğun merhametine bırakıyordu.

Knox boğazını temizledi. "şuradaki arkadaşın Fred'in nasıl sadece bal sevdiğini biliyor musun?" Riley başını salladı. "Ben de öyle sayılırım. Ama bal içmek yerine başka bir şey içerim."

"Süt m?"

Knox sırttı. "Hayır."

"Kök birası?"

"Hayır. O da değil."

"Güzel, çünkü soda senin için kötü. Değil mi, Leni Teyze?"

Gülümsedi ve başını salladı, sıcak gözleri yemek odasının loş işığında parlıyordu. Bir an için, otururken

Knox orada ikisiyle birlikte sanki başka bir gerçekliğe adım atmış gibi hissetti. Bu küçük ailenin bir parçası olduğu ve yemek masasının etrafındaki konuşmaların nefes almak kadar doğal geldiği hoş bir gerçeklik.

Bu his de nereden çıkmıştı? Bilmek istemedi. İçinde oyalanmasına da fırsat vermedi. Kolunu Riley'nin gıdıklayıcı bir şekilde gliflerini keşfetmesinden çekti.

"Ben senin ya da teyzen gibi değilim," dedi sesi hırçınlaşarak. "Ben senin yediğin türden yiyecekler yemem. Yaşamak için kan içmem gerekiyor."

"Kan mı? İğrenç." Minik burnu buruştu. "Bundan hoşlanmazdım."

Knox kıkırdadı. "Muhtemelen hayır. Çünkü sen insansın. Ben değilim."

"O zaman ... nesen sen?"

"Ben Breed'im. Benim gibi insanlar derilerinde dermagliflerle doğarlar, sana gösterdiğim gibi. Bazen gözlerimiz renk değiştirir ve dişlerimiz keskinleşir."

"Neden?"

"Bu sadece doğuştan gelen bir şey," dedi Knox, çocukta korku değil, sadece anlama arayışı sezerek. "Diğer insanlardan daha güçlüyüz ve gerçekten uzun süre yaşıyoruz. Benim gibi insanlardan daha güçlü olan tek bir şey var. Güneş ışığı."

İşte buradaydı. Riley'nin altı yaşındaki zihninin kavrayacağını umduğu terimlerle vampir yaşamının temelleri ortaya konmuştu. Knox ve türünün kendilerini ayakta tutan kanı nasıl elde ettiklerine dair ayrıntıları anlatmamanın en iyisi olduğunu düşündü. Riley'yi kendisinin ya da teyzesinin karotislerinin risk altında olduğu konusunda korkutmaya değil, ona bir anlayış düzeyi sağlamaya çalışıyordu.

Leni'nin boğazının onun dişlerinin altında kaldığını düşünmek Knox'un da hayal etmekten kaçınmayı tercih ettiği bir görüntüydü.

Özellikle de çocuğun önünde. Bütün gün içindeki saf yırtıcı parçayı zapt etmek için mücadele ettikten ve şu anda masanın karşısında oturan güzel esmerin dikkatini fazlasıyla dağıtmasından sonra Knox'un ihtiyacı olan son şey

Riley, beslenme dürtüsüne kapılmış bir Breed erkeğini yakından tanıyor.

Leni'nin onda kışkırttığı diğer hayvani dürtüleri saymıyorum bile.

Odanın üzerine çökmeye başlayan uzun süreli sessizliği bozdu. "Farklı olmak sorun değil, değil mi Riley?"

"Elbette." Anlaşmasını güçlü bir baş sallamayla noktaladı, sonra ayısını aldı ve kucağında zıplatmaya başladı. "Fred ve ben artık gidebilir miyiz?"

"Fred ve ben," diye düzeltti Leni nazikçe. "Ve evet, yapabilirsin."

Elinde oyuncakla oturduğu yerden kalktı ve üst kata çıktı.

Leni arkasından, "Birkaç dakika içinde kalkıp sana banyo yaptıracam ve yatmadan önce masal okuyacağım," diye seslendi ama o çoktan gitmişti. Knox'a baktı ve gözlerini devirdi. "Bu evi gerçekten kimin yönettiğini görebilirsin."

Knox gülümsedi. "Onunla aran iyi."

"Onu şımartıyorum." Omuzlarını silkti ve tabakları toplamak için ayağa kalktı. "Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece onun için elimden gelenin en iyisini yapmaya ve gerçek annesi eve gelene kadar idare etmeye çalışıyorum."

Knox ayağa kalkıp servis kâselerinden birkaçını alırken bu olasılıkla ilgili fikrini kendine sakladı. Kadının yardımını reddedeceğini düşündü ama kadın eşyalarını mutfağa taşıırken hiçbir şey söylemedi. Knox da onu takip ederek eşyalarını lavabonun yanındaki tezgâha bıraktı.

Daha saatler önce aynı noktada durmuşlardı, adam ona olan ilgisini kabul etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. En azından kendi kendine. Onu kızdırmadan ve gün boyunca soğuk omzunu kazanmadan hemen önce.

Sırtını hâlâ adama dönmüştü, titreşen enerji onu korunaklı, hatta temkinli hissettiriyordu.

Masayı topladıktan ve kadın lavaboyu sıcak, köpüklü suyla doldurduktan sonra yemek odasına döndü, alet koleksiyonunu ve artık hırdavat malzemelerini de yanında getirdi.

"O kutuyu da diğer eşyalarla birlikte garaja geri koyacağım."

"Teşekkürler." Omzunun üzerinden baktı ve adamın elinde parlak pembe saplı bir çekiç tuttuğunu görünce küçük bir kahkaha attı. "Shannon'ın en sevdiği renk. Kız gibi bir kızdı ama eli de yatkındı. Dışarı çıktı ve tüm bu eşyaları ..."

"Travis ona saldırdıktan sonra mı?"

Başını salladı, sonra lavaboya dönüp tabakları çöp öğütücünün üzerinden sıyırdı ve suya yerleştirdi.

"Bana ondan bahset, Leni. Parrish'ler hakkında."

Omuzları kalktı. "Anlatacak ne var ki? Kız kardeşim kasabanın en güzel kızıydı. Herkese karşı nazik, Riley gibi zeki. Her zaman hayat doluydu. Travis bunların hepsini ondan aldı. Burada, Parrish Falls'ta ya da başka bir yerde istediği her erkeğe, iyi erkeklere sahip olabilirdi. O onu seçti."

Knox, kız kardeşi hakkında konuşmanın onun için kolay olmayacağını bildiğinden Leni'nin yanına geçti. "Ona şiddet uyguladığını biliyorum ama daha fazlası var mıydı?"

"Evet, vardı." Tabaklardan birini ovaladıktan sonra tekrar suya batmasına izin verdi. "Birinci sınıftayken onu uyuşturucuya alıştırdı. Yaklaşık bir yıl boyunca bizden sakladı. Ben o zamanlar sadece on bir yaşındaydım. Neler olup bittiğini bilmiyordum. Annem ve büyükannem beni Shannon'ın sorunlarından korumaya çalıştılar. Sonunda işler saklanamayacak kadar kötüleşti."

"Ne oldu?"

"Derslerinde zorlandı, sonra onları tamamen atlamaya başladı. İlçe hastanesinde bir süre rehabilitasyona girip çıktı."

"Peki Travis?"

"O bir Parrish," dedi, kasvetli bakışlarını ona çevirerek. "Buralarda dokunulmazlar. Enoch Parrish ve oğulları kasabanın kenarındaki kereste şirketinin sahibi. Eskiden bir servet değerindeydi, ama artık geçimini sağlamak zorlaştı."

kereste kesme ve tomruk taşıma işi. Onlar için bile zor, ancak bunu asla bilemezsiniz. Söylentilere göre sadece sahip oldukları yirmi bin dönüm kadar tarıma elverişli arazi için bile aile hâlâ milyonlar değerinde. Ve Travis onların altın oğluydu, en azından Shannon onu hapse gönderene kadar." Knox, Leni'nin sesindeki acıyı duyarak başını eğdi. "Erkekler bir gün uyanıp bir kadını hastanelik edecek kadar kötü dövmeye karar vermezler. Senin canını yakmış olsaydı kız kardeşin var mı?"

Tabii ki öyleydi. Leni'nin yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. "Eve bazen morluklarla gelirdi. Ve başka ağrılarla."

"Neden daha kötüye gitmeden suç duyurusunda bulunmadı? Bunu bir yargılama olarak söylemiyorum, sadece bir soru. Ona karşı konuşursa misilleme yapmakla mı tehdit etti?"

"Hiç sanmıyorum. Shannon ona aşık olduğunu düşünüyordu. Travis bundan sonuna kadar yararlandı. Dava başladığında, babası ve kardeşleri Shannon hakkında yalanlar yaydılar. Tüm ilçenin onun hırçın ve akli dengesi bozuk olduğuna inanmasını sağladılar. Ona yaptıklarını hak etmiş gibi gösterdiler."

Knox alçak sesle lanet okudu. Dün gece Dwight Parrish'i nehre göndermek ne kadar tatmin edici olsa da, şimdi kan akıtmış, kemiklerini kırmış olmayı diliyordu. O piçin son nefesini de boğmuş olmayı. Elbette, ölümcül eğilimlerinin asıl hedefi yarından sonraki gün eve dönecek olan Parrish kardeşti.

Knox'un içindeki suikastçının o orospu çocuğunu öldürmekte haklı olduğunu hissetmesi için daha fazlasını duymasına gerek yoktu. Ya da tüm sefil Parrish klanını. Eğer Leni'nin Parrish Falls'taki hayatının bundan sonra da cezasız kalacağını düşünseydi, Knox, Travis'in ayakları kasabada yere basar basmaz işini orada bitirmek için fazlasıyla istekli olurdu.

Yine de ilk tercihi, en iyisi, Leni ve yeğenini saldırı bölgesinden çıkarmaktı. Bunu nasıl başarabileceğine dair düşünceleri vardı. Uzak da olsa birkaç bağlantısı yok değildi. Bazıları

Leni'nin kendi isteğiyle gideceğini düşünürse, çekebileceği ipler.

Ya kendi isteğiyle gitmezse?

Knox başını iki yana salladı ve Leni'nin kendisinden nefret etmesine yol açacak yöntemleri düşünmeyi reddetti. Henüz o yollara girmeye hazır değildi ama önümüzdeki birkaç gün içinde en ufak bir tehlike kokusu alırsa ... Leni'nin hor görmesiyle yaşamının bir yolunu bulacaktı.

"Kız kardeşinin çocuğunu neden babasına ve akrabalarına yakın bir yerde istemediğini anlayabiliyorum," diyerek konuyu farklı bir açıdan açmaya çalıştı. "Eğer burada olsaydı, onun da bunu isteyeceğinden şüpheliyim."

Leni başıyla onayladı. "Hamileliği ve duruşma boyunca en büyük korkularından biri buydu. Kaybolmadan önce bana sayısız kez Riley'ye göz kulak olacağıma dair söz vermemi söyledi. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Leni, Knox'un düşüncelerinin yönünü sezmiş olmalıydı. Lavabodaki bulaşıklardan uzaklaşarak ellerini bir havluya kuruladı ve Knox'la yüz yüze geldi.

"Bana tekrar kaçmamı ya da Riley'i Parrish Falls'tan uzak bir yerde saklamaya çalışmamı söylemeden önce, böyle bir şey olmayacak. Parrishlerin beni kaçırmasına izin vermeyeceğim. Riley ile tanıştın. O küçük çocuk masum ve bu dünyada iyi olan her şeye sahip. Hayatımda gördüğüm en cesur kalbe sahip ve ona korkması için bir sebep vermeyeceğim ya da bir an bile annesinin gerçekten eve dönmeyeceğine inandığımı düşünmesine izin vermeyeceğim."

Ama Leni'nin şüpheleri vardı.

Şimdiye kadar Knox'un önünde kendini savunmasına izin vermemiştir. "Yerimde kalarak inatçı olduğumu düşündüğünün farkındayım.

Burada. Dün gece aptallık ettiğimi söylemiştin."

Bu iki argümanı da reddedemeyerek kaşlarını çatı. "Senden tek istediğim dikkatli olman, Leni."

Evet, çünkü o bir Irk Arkadaşıydı. Ama aynı zamanda, onunla tanıştığından beri geçen kısa sürede, onda küçük yeğeninde gördüğü şeylerin aynısını görmüştü.

Lenora Calhoun iyi ve nazikti, hatta masumdu. Cesurdu. Ve Parrishler ona korkması için daha fazla sebep verirken öylece durup izlemek isterse lanetlenirdi.

"Florida'dan ayrılmana ne sebep oldu Knox?"

Bu soru onu gafil avladı ve düşüncelerinin gittiği tehlikeli yoldan uzaklaştırdı. Avcı programı dışındaki hayatı hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyordu ama şimdi kamyondaki konuşmaları aklına gelmişti. Ona geçmişiyle ilgili herhangi bir şeyi açtığını unutmak istiyordu ama o bunu unutmaya niyetli görünmüyordu.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Sadece bir seferde beş ay boyunca yollarda yaşamayı nasıl bu kadar kolay bulabildiğinizi anlamaya çalışıyorum."

"Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca bundan çok daha uzun süre tek başıma yaşadım."

"Ama Florida, büyüdüğün laboratuvarı kaçıktan sonra bildiğin tek evdi. Öyle demiştin. Peki, uzak kalmak senin için nasıl bu kadar kolay? Hiç ailen yok mu?"

"Üvey kardeşler," dedi ve sonra bir elini gergin çenesinde gezdirdi. "Toplamda kaçımızın programdan sağ çıktığını kimse bilmiyor ama dört kardeşimle birlikte Everglades'te bir Darkhaven inşa ettik."

"Nerede olduğun hakkında bir fikirleri var mı?" Başını iki yana salladı.

"Neden gittin?"

Dudaklarının arasından bir küfür yükseldi. "Uzun hikâye. Üstelik eski bir hikâye. Önemli değil."

"Şimdi, kim kaçmaya çalışıyor?"

Onun meydan okuması karşısında gözbebeklerinde bir sıcaklık hissetti. Kimsenin ona karşı durmasına alışık değildi, kelimelerle bile. Yine de Leni onunla boynuz tokuşturmaya istekliydi, özellikle de otoritesini göstermeye çalıştığında ya da

yetiştirildiği savaşta sertleşmiş bir asker gibi iradesini bir duruma dayattı.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz, Leni. Bu konuşma seninle, gerçekleri kabul etmek istememenle ilgiliydi."

"Bu doğru mu?"

"Evet. Parrishler gibi adamlarla tek başına başa çıkabilecek donanıma sahip olmadığın gerçeği gibi. Ya da Kuzey Maine Ormanı'nın bu Allah'ın belası köşesinde kazığını ne kadar uzun süre toprağa saplı tutmayı planlarsan planla Shannon'ı geri getiremeyeceğin gerçeği gibi."

"Belki de olmaz." Sert bakışlarını ona dikti. Eğer o da kendisi gibi Breed olsaydı gözlerinin kehribar rengi bir ateşle dolu olacağından hiç şüphesi yoktu. Ona bağırmak istediğini biliyordu ama sesini alçak ve sessiz tuttu, üst kattaki Riley'nin duyamayacağı kadar uzaktaydı. "Yani bir korkak gibi toparlanıp kaçmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Senin için nasıl gidiyor Knox?"

"Sen neden bahsediyorsun?" "Abbie."

Bu isim bir bıçak gibi keskin bir şekilde içine işledi. Şaşkınlığını gizleyemedi. Abbie'nin adı Leni'nin dudaklarından dökülünce ağzı kurudu. Kafası karışmıştı ve bu hiç de hoşuna gitmeyen bir duyguydu. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece vadide bana yardım etmeye geldiğinde onun adını söylediğini." Leni'nin kaşları çatıldı. "Bilmiyor muydun?"

Hay sikeyim. Hayır, bunu bilmiyordu. Leni'nin engelli aracını görünce sarsılmıştı. Onu dik yokuşun dibinde yaralı bulabileceğinden ya da daha kötüsünden korkmuştu.

Ama Abbie'nin adını söylemek?

Tanrım, yerin yarılmasını ve onu aşağı çekmesini istiyordu. Leni'nin gözlerindeki yumuşak anlayışı görmekten başka bir şey istemiyordu.

"Ona ne oldu, Knox?"

"O öldü." Kelimeleri duygusuzca söyledi. Kendi kendine, göğsünü kemiren acıyı hissetmediğini söyledi.

Abbie'yi nasıl yüzüstü bıraktığının suçluluğunu da. "Everglades'de kötü bir fırtına vardı. Fırtınada araba kullanıyordu. Arabası yolun kenarında bozuldu. Bir traktör römorku ona çarptı. Ben ona ulaşmadan ölmüştü."

Kesik kesik monoton bir sesle söylenen çıplak gerçekler. Söylemediği daha çok şey vardı. Sırf Leni haklılığını kanıtlayabilsin diye kalbinden söküp atmak istemediği katmanlar.

Abbie'yi kaybetmenin acısından kaçmış mıydı? Tabii ki kaçtı.

Bu onu korkak mı yaptı? Muhtemelen. Leni'nin cesur ve çok bilmiş gözlerinde, kesinlikle.

Knox ondan uzaklaşmaya başladı ama kadın onu durdurdu ve sıcak avucunu yanağına bastırmak için uzandı.

"Kaybın için üzgünüm, Knox."

Nazik dokunuşundan uzaklaşmadan önce sadece bir anlığına onun şefkatini hissetmesine izin verdi. "Merhamete ihtiyacım yok."

"Sana karşı hissettiklerimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tanrım, bu cevabı bilmek istediğinden emin değildi. Eğer acımaya yakın bir şeyse, bir daha asla onun gözlerinin içine bakamayacaktı. Eğer başka bir şeyse, o eriyen ela derinliklerde parıldayan gözünü budaktan sakınmayan şefkat gibi bir şeyse, onu ilk gördüğü andan beri patlamasına izin vermeyi reddettiği arzu ateşini tutuşturacak alev olabilirdi.

Ona yumuşak, belirsiz bir gülümseme verdi. "Sana daha önce hiç kimse nezaket göstermedi mi?"

"Evet." Kelimeyi dilinden zorla çıkardı, heceyi sertçe ısırdı. "Ve o artık ölü."

Leni elinin yavaşça yanına doğru kaymasına izin verdi. "Ben Abbie değilim. Kırılmayacağım. Senin korumana ihtiyacım yok Knox. İrkdaşlık damgamın seni ne yapmaya mecbur bıraktığını düşünürsen düşün, senin metanetli onur anlayışının muhatabı olmak istemiyorum."

Göğsünün derinliklerinde alçak bir hırıltı yükseldi. "Belki de elimde kalan tek şey o küçük onur kırıntısıdır."

Sessizce alay etti. "Belki de ikimiz de bir Şeye umutsuzca tutunmaya çalışıyoruz çünkü bırakırsak gerçekten ne kadar yalnız olduğumuzu göreceğimizi biliyoruz."

Bir savaşçı kadar heybetli bir Şekilde yanından geçip gitti, onu mutfağın ortasında dilsiz ve mağlup bir Şekilde bırakırken, ayak sesleri onu vaat edilen banyosunu ve masalını bekleyen küçük çocuğa götürdü.

BÖLÜM 11

Evin içinde hızlı bir gürültü koptu.

Leni sabahın ince ışığında sarsılarak doğruldu, vücudundaki her hücre aniden tamamen uyanana kadar içinde olduğunu bile fark etmediği derin bir uykudan çekildi. Dün gece Riley'ye kitap okurken uyuyakalmış olmalıydı. Kurt kostümü giymiş yaramaz bir çocuk ve vahşi şeylerle dolu hayali bir orman hakkındaki yıpranmış kitap göğsünden kayarak uyuyan yeğeninin yanındaki ikiz yatağa düştü.

Acil kapı çalma sesi tekrar geldi, ön kapıdan makineli tüfek ateşi gibi yankılandı.

Kalbi göğsünde sıkışmıştı. Oh, kahretsin. Hangi gündü?

Travis çoktan eve dönmüş olamaz, değil mi? Yarına kadar serbest bırakılmayacaktı.

Hâlâ önceki geceden kalma uzun kollu henleyi, solmuş kot pantolonu ve rahat çoraplarıyla Riley'nin yatağından fırladı. Eğer sabahın erken saatlerindeki bu ev ziyaretinin amacı buysa, savaşa bu şekilde gitmek istemiyordu ama fazla seçeneği de yok gibiydi.

Riley'nin bilinçsizce yığıldığı yerden kendini kurtararak, merdivenlerden aşağıya inip sahanlığında kimin olduğunu görmek için acele etti.

Knox çoktan fuayeye girmiş, Leni merdivenlerden inerken kapıyı açmasına iki saniye kalmıştı.

Tanrım, kötülüğün kişileşmiş hali gibiydi. İri ve kaslıydı ama hareket halindeki bir kedi kadar akıcıydı. Kadının kararsız bakışlarıyla karşılaştı; kara kaşları, acımasız gözleri ve ölümcül ifadesiyle birbirine çarpıyordu. Karanlık, ölümcül varlığı odadaki tüm oksijeni tüketiyordu.

Adamın yalınayak ve üzerinde sadece kot pantolonuyla çok seksi görünmesi de daha rahat nefes almasına yardımcı olmuyordu. Duştan yeni çıkmış olmalıydı. Koyu renk saçları nemliydi.

ve parlaktı, pürüzsüz, glif kaplı derisi belden yukarısı açıktı ve su damlacıklarıyla parlıyordu.

Leni bakmamaya çalıştı ama lanet olsun, bu hiç de kolay değildi. Adam tamamen giyinikken büyüklüğünü tahmin etmişti ama hayal gücü gerçeğe uyuşmuyordu. Geniş omuzlarında kalın kaslar vardı. İri pazularını ve güçlü ön kollarını sarmalamıştı. Göğsü ve gövdesi sıcak, hafif bronzlaşmış mermerden yontulmuş gibi görünüyordu.

Bakışlarının daha aşağılara inmesine izin vermek istemese de, adamın karnını tanımlayan sert çıkıntıları takdir etmemek mümkün değildi. Kot pantolonunun bel bandının üstündeki o sekiz paket ve kalçalarının konik kesimi, dilinin her bilenmiş konturu ve güzel glifi yalama dürtüsüyle karıncalanmasına neden oldu.

Ön kapıya bir kez daha sertçe vuruldu. Sonra bir kadının boğuk sesi. "Leni, içeride misin?"

Zihinsel olarak kendini silkeleyip kendine geldi. Neyse ki dışarıda bekleyen Travis Parrish değildi.

"Arkadaşım Carla," diye fısıldadı Knox'a, rahatlamış bir iç çekerek. "Her şey yolunda."

Kaşları hafifçe çatıldı. Etrafında titreşen tehlike havasının kaybolması biraz daha uzun sürdü. Sanki kapının diğer tarafındaki kişinin bir tehdit oluşturmadığını kendi gözleriyle görmesi gerekiyormuş gibi olduğu yerde kaldı.

Bir yanı onun korumacılığına ısındı, her ne kadar şu anda gereksiz olsa da.

Bir başka yanı da, adamın arkadaşıyla özel olarak konuşmasına izin vermek için ortadan kaybolmaya hiç niyeti olmadığını fark edince sinirlendi, en azından o hazır olana kadar.

Leni onun önüne geçti ve kapı ile arasında dikkatlice küçük bir boşluk açtı.

"Sonunda buradasın," dedi Carla, dar aralıktan bakarken yüzünde bıkkınlık okunuyordu. Başını sallamadan önce Leni'nin görünüşü hakkında hızlı bir görsel değerlendirme yaptı, omuz hizasındaki kahverengi bukleleri

Sallanıyor. "Bu sabah saat sekizden beri telefonunu patlatıyorum. Neden cevap vermedin?"

Leni dirseğini kapı pervazına dayadı ve esniyormuş gibi yaptı. "Ben, şey... Riley'ye masal okurken uyuyakalmışım. Şimdi uyandım. Telefonumun sesini duymadım. Çantamda falan unutmuş olmalıyım. Her şey yolunda mı?"

Carla onun arkasından evin içine bakmaya çalıştı. "Bronco'nun ön tarafında kocaman bir göçük olduğunu biliyor musun? Ve ızgaradan çam dalları çıkmış. Ne olmuş böyle?"

"Ah ... geçen geceki fırtınada sadece bir çamurluk kazası oldu. Olduğundan daha kötü görünüyor."

"Bu iyi, çünkü Noel ağacı çiftliğinde gezintiye çıkmış gibi görünüyorsun." Botlarını yere vurdu ve eldivenli ellerini yüzünün önünde birbirine sürttü. "Tanrım, hava çok soğuk. Beni içeri almayacak mısın, Rip Van Winkle? Dedikoduyla geldim."

Leni yutkundu ve Knox'un henüz belirttiği arkasındaki havada gergin bir değişim hissetti. "Ne tür bir dedikodu?"

Carla gözlerini devirdi. "Peki, sanırım sen beni burada buzlu şeker haline getirmeden önce söyleyeceğim. Bu sabah postanede yaşlı Willa Barnes'a ve diğer birkaç yerel şişkoya rastladım. Dwight Parrish ve yepyeni pikabının birkaç gece önce nehre nasıl düştüğü hakkında konuşuyorlardı."

Leni neredeyse boğuluyordu. "Nehirde mi?"

"Evet. İçindeyken. Dışarı çıkmayı başardı, ne yazık ki, ama görünüşe göre kamyon gidici. Şerif Barstow dün kamyonu yukarı çekmek için ilçeden bazı çocukları özel olarak oraya gönderene kadar yarı batık halde şelalenin aşağısındaki vadinin dibinde duruyordu."

Leni bir an bile Dwight'ın talihsizliğinin kendisinin uçuruma yuvarlanmasından daha tesadüfi olduğunu düşünmedi. Knox'u göremese de, birkaç metre arkasından yayılan soğuk memnuniyeti hissedebiliyordu. "Nasıl olduğunu duydun mu?"

"Görünüşe göre, Dwight dinleyen herkese çiftçilikten eve dönerken saldırıya uğradığını söylüyor. Bir vampir tarafından, Leni. Hayal edebiliyor musun? Parrish Şelalesi'ndeki ırktan biri mi? Dwight'a göre, şahdamarının yırtılmasından kurtulmasının tek yolu kamyonetini nehre atmamış."

Knox'un alaycı gülüşü sessizdi ama Carla bunu kaçırmadı. "İçeride seninle birlikte biri mi var?"

Kahretsin. Leni alışılmadık misafirini açıklamaya hazır değildi. -Ya da onu evine getiren koşulları. Carla onun Irk arkadaşı işaretini biliyordu ama arkadaşı Leni'nin daha yeni tanıştığı bir Irk erkeğini evine kabul ettiğini öğrenirse ne düşünürdü? Daha da kötüsü, bir katil olarak doğup büyüyen birini.

Sakin ve rahat görünmeye çalıştı. "Gidip Riley'yi uyandırayım ve ona biraz kahvaltı hazırlayayım. Seni sonra ararım?"

"Şu anda gerçekten tuhaf davranıyorsun Len." En iyi arkadaşının incelemesinden kaçmaya çalışmak buraya kadarmış. Carla onu inceledi, yüz ifadesi meraktan endişeye dönüştü. "Sana neler oluyor? İyi misin?"

"Evet, tabii. Elbette. Tabii ki. Neden olmayayım ki?"

"Öncelikle, Travis Parrish yarın eve döneceği için ne kadar üzgün olduğumu biliyorum. Ama başka bir şey daha var, sana az önce kasabanın bir yerlerinde başıboş dolaşan kana susamış bir Breed erkeği olduğunu söyledim ve sen gözünü bile kırpmadın."

Lanet olsun. Carla'ya hiç yalan söylememişti ve şimdi yalan söylemeye başlamaktan nefret ediyordu. Leni başını iki yana salladı ve teslimiyetçi bir iç geçirdi. "O kan delisi değil."

"Ne?"

"Buraya gel, çabuk." Arkadaşını içeri çekti ve kapıyı arkalarından kapattı. "Carla Hansen, Knox'la tanış. Knox, bu benim en iyi arkadaşım Carla."

Taş kesilmiş yüz ifadesi pek de hoş görünmüyordu. Belli belirsiz bir onaylamayla çenesini eğdi. "Riley'i senin için izleyen kişi."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Carla antrede duran yarı giyinik, kocaman vampire bakakaldı. Sonra Leni'ye şaşkın bir bakış fırlattı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Knox ve ben birkaç gece önce tanıştık. Lokantada."

Kaşları yukarı kalktı. "Birkaç gece önce. Kar fırtınasının olduğu geceyi kastediyorsun. Riley'yi almak için evime geldiğin ve biriyle tanıştığından tek kelime bile bahsetmediğin gece" -bakışları bir an için Knox'a kaydı- "yeni bir ... şey, arkadaş?"

Arkadaş mıydılar? Leni onunla olan ilişkisine ne ad vereceğini pek düşünmemişti. Ne de olsa, lokantasına girip hayatını alt üst edeli sadece otuz altı saat olmuştu.

Peki, şimdi onu karşısında görmek, sanki onun evine aitmiş gibi görünmek neden garip hissettirmiyordu? Neden onu herkesten daha iyi anlayan tek kişi gibi görünüyordu, kelimenin tam anlamıyla tüm hayatı boyunca tanıdığı Carla hariç?

Knox'un bakışlarının yoğunluğu altında Leni'nin yüzünün ısınmasına neden olan şey arkadaşlık değildi.

Tanışmalarından bu yana geçen birkaç gecede çatıştıkları tüm anlara rağmen, aralarında kaynayan çekimi inkâr etmek mümkün değildi. Her bakışlarının, birbirlerine söyledikleri her sözün, hatta öfkeli olanların bile yüzeyinin altında çatırdıyordu. Knox'un bakışları üzerinde oyalanırken bu elektriksel farkındalığı şimdi hissedebiliyordu. Sıcaklık damarlarını yaladı, içinde derinlerde bir yerde kıvrıldı. Şu anda arkadaşının yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, Carla da Knox'un içindeki yükü hissediyor gibiydi.

Havayı da.

Knox boğazını temizledi. "Arkadaşınla konuşman gereken şeyler var. Ben üst katta olacağım."

Kadın başıyla onayladı ama adam çoktan harekete geçmişti. Cüssesine rağmen sessiz bir şekilde mutfığa girip çatı katına çıkan arka merdiven boşluğuna doğru gözden kayboldu.

O gider gitmez Carla'nın kaşları alnına dikildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım." O tuttu

Leni'nin koluna girip onu oturma odasına çekerken sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ne kadar muhteşem olduğunu gördün mü?"

Leni bir kahkaha attı. "Bunu fark ettim, evet."

"Onun burada ne işi var?"

"Dün gece kapı ve pencerelere yeni kilitler taktı. Şu anda çatı katındaki dairesinde duşu yarıda kesildikten sonra kurulandığını tahmin ediyorum."

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın? Hangi cehennemden geldi bu?"

"En son? Ona göre Medway'in oradaki eyaletler arası yol," dedi ve Knox'un şifreli cevaplarından birini tekrarlariken eğlendi. Durumu biraz hafifletmek zorundaydı, çünkü ona da çılgınca geliyordu. "Bana son birkaç aydır yollarda olduğunu ve belli bir yere gitmediğini söyledi. Görünüşe göre Florida'da bir Darkhaven'da yaşayan kardeşleri varmış."

"Kardeşler mi?" Carla kaşlarını oynattı. "Sence hepsi ona benziyor mudur? Eğer benziyorlarsa, lütfen ona benim ve bakire şahdamarımın içlerinden herhangi birine haraç olarak seve seve gönüllü olacağımızı söyleyin."

Leni inledi. "Berbatsın."

Güldü. "Ben yalnızım. Burada, donmuş Kuzey'de asma üzerinde soluyorum. Sen de öyle Len." Başını eğdi. "Yoksa sen mi? Az önce sıra dışı misafirine nasıl baktığını görmediğimi sanma."

"Ona nasıl baktığımı mı?"

Leni bunu inkâr etmek istedi ama Carla'nın kurnaz bakışları daraldı. "Vay anasını. Yaklaşık altı yıllık kuraklığını yeni tanıştığın seksi bir yabancıyla mı bozdun? Üstelik bir cins erkekle?"

"Hayır. Tabii ki yapmadım." Leni başını salladı. "Asla olmaz. Riley ile aynı çatı altında mı?"

"Ama sen istiyorsun." Yüzü komplocu bir coşkuyla aydınlandı. "Vay canına. Evet, kesinlikle istiyorsun!"

"Şşş." Leni yanaklarının kızardığını hissetti. "Böyle bir şey olmayacak. Ve Tanrı aşkına sesini alçalt."

"Seni tanıyor mu? Ne olduğunu?"

"Ne yazık ki," diye yanıtladı Leni. "Beni vadinin dibinden kurtardığında ve Bronco'yu yola geri ittiğinde bunu ondan saklamaya çalıştım. Ama Riley'i alıp eve geri getirdikten sonra Knox benim Irk Arkadaşı işaretimi gördü. Bundan pek memnun olmadı diyelim. O zamana kadar pek çok şeyden mutlu olmamıştı."

Carla bakakaldı. "Tamam, bir saniye içinde iki yüz elli kiloluk ateşli bir vampiri kızdırman konusuna geri döneceğiz. Önce, seni vadinin dibinden kurtarmasıyla ilgili kısmı açalım. Sen neden bahsediyorsun?"

Leni dudağını dişlerinin arasına alarak içini çekti. "Bu biraz uzun bir hikaye."

"Kız arkadaşım, okullar kapanalı iki gün oldu ve en yakın arkadaşımın tavan arasında vampir bir tamirci olduğunu öğrendim. Zamandan başka bir şeyim yok."

BÖLÜM 12

Knox o akşam evin arkasındaki eski garajın dışında ayak seslerini duymadan önce bile Leni'nin varlığını hissetmişti.

Sormadan kendini içeri attı, berrak kar kokusu, gece ormanı ve yeni yıkanmış saçlarının ve teninin daha tatlı kokusunu da beraberinde getirdi.

Onunla lokantada ilk karşılaştığında bir İrkdaş olduğu gerçeğini nasıl gözden kaçırabildiğini bilmiyordu. Vücudunda bu sembolle doğan her kadın kendine özgü bir kan kokusuna sahipti. Leni'ninki sedir ağacı ve zengin krem rengiydi, kadının gücünü ve sıcaklığını tamamlayan sarhoş edici bir karışımdı. Bir sirenin şarkısı gibi duyularına sesleniyordu ve kadın yaklaşırken açgözlülükle kokuyu içine çekti.

"Burası soğuk," dedi sesi boğuk ve yumuşak. Loş ışıklı ek binanın arka tarafında ona katıldığında vücudundaki her lif farkındalıkla aydınlandı. Bir kedi yavrusu kadar yumuşak görünen soluk gri bir kazak ve uzun bacaklarının her santimini saran bir çift siyah tozluk giymiş, sonra da çözülmüş kar botlarının içinde kaybolmuştu. "Bu tavan arasındaki banyonun musluğu mu?"

Başını salladığında her yeri gerginleşmişti. "Evet. Ben buradayken etrafta birkaç küçük tamirat yapıyorum."

Sadece bugün duştaki birkaç kırık fayansı değiştirmiş, çatı pencerelerindeki bazı kötü hava koşullarına dayanıklı fitilleri kapatmış ve tavan arası merdiven boşluğunun üstündeki birkaç gevşek döşeme tahtasını tutturmuştu. Bu hızla giderse, gelecek hafta bitmeden Leni'nin tüm evini yenilemiş olacaktı.

O kadar uzun kalmayı beklediğinden değil. En fazla birkaç gün.

Elinden gelse bundan daha azını yapardı. Onu gitmeye ikna etmenin iyi gitmeyeceğini açıkça belirttiğinden beri,

Travis Parrish'le işler kötüye giderse başka bir çözüm bulması gerekecekti. Knox'un kadına yakın olmasını gerektirmeyen bir çözüm.

Tanrı biliyordu ki onunla aynı çatı altında yaşamak zaten yeterince zordu. Her dakika kendini kontrol etme sınavına dönüşüyordu.

O sabah onu fuayede görmek bir başka sınavdı. Sadece bir dakika önce soğuk bir duşun altında vücudunu cezalandırıyor, ona duyduğu soğumamış arzuyu bastırmaya çalışıyordu. Odasında gezinerek ve mutfaktaki konuşmalarının ardından onu arama dürtüsüne karşı koymaya çalışarak geçirdiği huzursuz bir gecenin ardından, saldırganlığı için bir çıkış yolu arıyordu.

Neredeyse kapının diğer tarafında Leni'nin arkadaşı yerine Travis Parrish'i ya da kardeşini bulmayı umacaktı. Yumruğunu çatı katının eski duvarlarından daha çok hak eden bir şeye vurma fırsatını memnuniyetle karşılayabilirdi.

Ama ön kapıya ısrarla vurulduğunu duyduğunda, içinde yanlış yere atılmış bir öfke yoktu. Daha derin bir şeydi. Irkın bir üyesi olarak korumakla yükümlü olduğu bir dişi için duyduğu temel endişeden daha fazlasıydı.

Leni Calhoun için adam öldürebilirdi, hiç şüphesiz. Vicdanının paslı bir köşesinde, Leni'nin kendisi ve yeğeni için kurduğu basit, pastoral hayatı korumak için her şeyi yapabileceğini -en azından kendine- itiraf etmek zorundaydı.

Knox onarılan banyo armatürünü yeniden monte ederken o da dönerek sırtını tezgâha yasladı. "Carla yaklaşık bir saat önce eve gitti."

"Biliyorum. Arabasının gittiğini duyduğumda buradaydım."

Ziyaretleri sırasında bilerek kendini pek göstermemişti. Belki de Leni'nin arkadaşı geldikten sonra ona birkaç kelimeden fazlasını söylemeliydi ama misafirperver olmak onun işi değildi. Kendisine sürekli bu gerçeği hatırlatmak zorunda kalsa da tek bir amaç için oradaydı.

"Her neyse, Riley'ye bu akşam yeni süper kahraman filmini kiralayacağımıza söz verdim," dedi Leni. "Birazdan başlayacağız, istersen içeri gelip bize katılabilirsin."

Knox nefes verdi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Başını eğdi, onu izlerken ses tonu şakacıydı. "Pelerinli haçlılara karşı bir şeyin mi var?"

"Hayır," dedi, işini bırakıp onun bakışlarıyla buluştu.

Kahretsin, ona her baktığında bu gözler onu bayıltıyordu. Çok net ve sabit. Korkusuz. Şu anda, gözlerinde umut dolu bir parıltı vardı ve kız onun acımasız yüzüne bakarken göğsünde bir oyuk açıyor gibiydi.

"Çocuğa tutamayacağım sözler vermemem gerektiğini söylemiştin, Leni. Katılıyorum. Benim etrafta olmama alışmasının iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ah." Kaşlarını çattı ve başını umursamaz bir şekilde sallayarak ondan uzaklaştı. "Evet, bu doğru. İyi bir noktaya değindin."

Öyleydi. Peki, neden bunu söylediği için kendini piç gibi hissediyordu?

Öyle mi?

"Riley'yi bekletmemeliyim," diye mırıldandı. "Her neyse, Gerçekten sadece gelip bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim. Carla'nın burada olduğu bu sabahtan beri seni görmedim ya da senden haber almadım."

"Dün geceki konuşmamızdan sonra senden uzak durmanın en iyisi olacağını düşündüm. İkimiz için de."

Hay sikeyim. O anda tek kelime etmemiş olmayı, çenesini kapalı tutmayı ve onu bırakmayı diledi.

Çünkü ondan uzaklaşmaya başlamış olmasına rağmen, şimdi durakladı.

"Knox, bu konuda ..." Onunla yüzleşti, yüz ifadesi pişmanlıkla buruşmuştu. "Abbie'yi, senin hayatını merak ettiğim için özür dilerim. Yaşadıkların ya da yaptığın seçimler hakkında böyle şeyler söylemeye hakkım yoktu."

Sıktığı dişlerinin arasından alçak sesle küfretmesine engel olamadı. Geçmişinden kaçarken hâlâ ona tutunduğu suçlaması tam isabetti. Bunu duymak istememişti. Daha önce hiç kimse bunu yüzüne karşı söylemeye cesaret edememişti.

Elbette, Leni açık sözlü tavrı ve korkusuz yüreğiyle ona haddini bildirmekten, onu yola getirmekten çekinmezdi. Onun bu yönünü seviyordu. İtiraf etmek onu kızdırsa bile, saçmalıklarını yüzüne vuracak cesarete sahip olduğu için ona saygı duyuyordu.

"Özür dilemene gerek yok," diye mırıldandı. "Haklıydın. Söylediğin her şey hakkında."

Uzun bir süre onu inceledikten sonra aşağı baktı ve geniş kazağının kenarıyla oynadı. "Carla bana ne yaptığını söyledi." Bakışlarını kaldırdı. "Dwight Parrish'i ve yepyeni kamyonunu nehre mi attın?"

"Sadece adil görünüyordu."

Ağzı kıvrıldı, o büyüleyici gözleri eğlenceyle parladı. "Bunu benim için mi yaptın?"

Omuz silkti. "Bir mesaj iletmek istedim, hepsi bu. Parrish Falls'taki varlığımı açık ve net bir şekilde duyurmak istedim."

"Ah." Başını salladı ama bahanesine inanmadığı belliydi. "Şey, sanırım bunu yaptın. Carla tüm kasabanın aramızda bir Cins erkek olduğu haberiyle çalkalandığını söylüyor. Dwight senin cinayete meyilli bir manyak olduğunu söylüyor."

Homurdandı. "Gerçeklerden o kadar da uzak değilim. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü ya da söylediği pek umurumda değil."

"Normalde ben de yapmam. Ama konu Riley olunca Parrish'ler ellerinden gelen her şeyi bana karşı kullanacaklardır. Burada benimle kaldığın gerçeğini dillerine dolamaları uzun sürmeyecektir."

"Eğer gitmemi istiyorsan, giderim."

"Hayır," dedi, hiç tereddüt etmeden. "Bunu istemiyorum Knox."

"Emin misin?" Neredeyse bu sözleri söylemesini, Riley'nin hayatına daha fazla dahil olmadan önce ona bir çıkış yolu göstermesini dileyecekti. "Türümde seni ve Riley'i koruyabilecek tek kişi ben değilim. Şu anda bir arama yapabilir, devreye girmesi ve bu işi doğru yapması için başka birini gönderebilirim. Hemen hemen herkes bebek bakıcılığı görevi için benden daha uygun olabilir."

"Senin için bu mu yani?" Kaşları çatıldı. "Beni böyle mi görüyorsun, Knox?"

Kahretsin. Bunu ona karşı bir iğneleme gibi söylemek istememişti. Tam tersine. "Bunu sormana gerçekten gerek var mı?"

"Evet. Gerçekten istiyorum." Yutkundu ve onu güçlendirmiş gibi görünen bir nefes aldı. "Bunu sormam gerek Knox. Sadece sinir bozucu bir görev duygusuyla mı, yoksa burada olmak istediğin için mi burada olduğunu bilmem gerekiyor. Aramızda bir şeyler olduğunu hisseden tek kişi ben miyim, yoksa aramızdaki farkı anlayamayacak kadar uzun süredir yalnız mıyım, bilmem gerek. Çünkü eğer yanıyorsam, o zaman ben-"

Knox parmaklarını kızın gevşek saçlarına geçirdi ve onu kendine doğru çekerek şüphelerini öpücüğüyle susturdu.

Leni bir iniltiyle onun içinde eridi. Zevkin ve ihtiyacın o gırtlaktan gelen, sınır tanımayan ifadesi doğrucu onun sikine gitti. Kapalı göz kapaklarının ardındaki görüşü kehribar rengine büründü. Diliyle dudaklarının kenarını okşarken azı dişleri uzadı. Kadın titrek bir solukla onu içeri aldı, ağzı onunkinin üzerinde sıcak ve ıslaktı, almasına açıldı.

Bir eliyle ensesini kavrarken, diğer elinin omurganın zarif kıvrımlarında kaymasına izin verdi. Kalçasını tuttu ve onu daha yakına sürükledi, ona ne yaptığını hissetmesini istiyordu. Onu ne kadar sertleştirdiğini.

Kanı, tıpkı geri kalanı gibi zonklayarak ve eriyerek damarlarında orman yangını gibi hızlandı. Dudaklarının temasını kesmek için her şeyini harcadı. Nefesi kesilmişti, arzu sadece tek bir öpücükle ona hükmediyordu.

Ona bakarken dönüşmüş gözlerinin ışıltısı yüzünü aydınlattı. "Bu soruna cevap oldu mu Lenora?"

Kadının keskin iç çekiş i ş üphey e yer bırakmadı ama her şey i netleştirmek için onu tekrar ö ptü. Bu kez, Parrish Falls'a geldiğ inden ve onu ilk gördüğ ünden beri uzak tutmaya çalış tığ ı tüm sıcaklık ve aç ılıkla ağ zına sahip oldu.

Elleri sırtında geziniyor, kısa tırnakları dokunuş uyla seğ iren ve sarsılan kasları tırmıklıyordu. Ellerini çıplak teninde hissetmek istiyordu.

Kahretsin, onun altında çıplak olmasını istiyordu. Eğer bu ö püşmeyi frenlemezse, tam olarak oraya doğru gidiyorlardı.

Sert bir hırıltıyla geri çekildi. "Bana gitmemi söylemeliydin. Tanrım, hâlâ söylemelisin."

Ona bakarken baş ını salladı, dudakları ö pûlmekten morarmış ve parlıyordu. "Baş ka kimseyi istemiyorum Knox."

Hâlâ onu ve Riley'yi güvende tutmaktan mı bahsediyorlardı? Emin değildi. Leni'yi kollarında hissetmekten baş ka hiçbir şeyden emin değildi. Onu bırakmak istemiyordu ama bir saniye daha dayanırsa gecenin geri kalanında hiçbir yere gidemeyecekti.

"Arkadaş ın yerine birini kabul etmediğ ini duyunca hayal kırıklığ ına uğrayacak."

Leni ona ş aşkın bir bakış attı. "Carla'yı mı kastediyorsun?"

"O ve onun bakire ş ah damarı," dedi, ağ zının kenarına bir sırtıma yerleş ti.

"Aman Tanrım. Bunu duydun mu?" Kadın adama bakakaldı ve adam neredeyse onun zihninin, arkadaş ıyla yaptığı eğlenceli ve oldukça aydınlatıcı konuşmanın tamamını yeniden oynattığ ını duyabiliyordu. "Lütfen bana tüm duyduklarının bunlar olduğunu söyle."

Sırıttı. "Söylememi istediğ in buysa, söylerim." Kadın inledi. "Her şey i duydun, değ il mi?"

"Son kelimesine kadar." Kaş larını kaldırdı. "Neredeyse altı yıl, ha?"

Yüzünü buruşturdu, sonra bir kahkaha attı. "Kahretsin. Carla'yı bir daha gördüğ ümde onu öldüreceğ im."

Parmak uçlarıyla çenesini kaldırdı ve onu tekrar öpme isteğine zorlukla karşı koydu. "Merak etme, sırların benimle güvende."

"Peki ya benim geri kalanım, Knox?"

Dilinin ucunda bir söz yandı. Bırakın seslendirmeyi, düşünmeye bile hakkı olmayan ciddi sözler. Cevabını ancak dişlerinin ve azı dişlerinin gücüyle geri alabildi.

Zevk, ona verebilirdi. Fiziksel güvenlik? Şüphesiz.

İş o noktaya gelirse, onun için canını bile verebilirdi.

Ama kızın ondan istediği gibi sözler vermek artık ona çok uzak geliyordu.

Kız ona bakarken dili ağzının çatısına yapıştı. Aralarına garip ve ağır bir sessizlik yayıldı.

Eve döndüklerinde mutfak kapısı gıcırdayarak açıldı. "Leni Teyze, nereye gittin?"

İrkildi, gözlerini kırptırdı. Boğazını temizledi. "Ben, um ... İçeri dönmem gerekiyor."

"Evet," dedi Knox, sesi de en az kendisi kadar acımasız çıkıyordu.

Leni arkasını döndü ve aceleyle garajdan çıktı. "Buradayım tatlım. Filmi başlatmaya hazır mısın?"

Knox, kadın eve dönüp kapı arkasından kapanana kadar nefesini bırakmadı.

BÖLÜM 13

Knox birkaç saat sonra garajdan içeri girdiğinde, Leni'yi Riley ile birlikte oturma odasında uyurken buldu. Leni kanepenin koluna gömülmüş, çenesini garip bir açıyla göğsüne doğru eğmiş, küçük çocuk ise pijamalarıyla minderlerin üzerine yayılmış, soluk sarı kafasını kucağındaki yastığa dayamıştı.

Knox odaya girdiğinde sessiz bir kahkaha attı. Karşılarındaki televizyonda filmin kapanış jeneriği, kahramanların zaferini ima eden muzaffer bir müzik eşliğinde dönüyordu. Televizyonu kapattı ve karanlık ekranda iri yansımasını yakaladı.

Dünyaya geliş şekli, yapmak zorunda kaldığı şeyler nedeniyle Knox kendini hiçbir zaman iyi adamlardan biri olarak görmemişti. Öyle olmayı da hiç umursamamıştı.

Bencil. Yalnız. Vahşi. Bunlar onu en iyi tanımlayan şeylerdi.

Yumuşaklık değil. Sempati değil.

Ruhsuz bir canavar olarak yetiştirilmiş bir adamın koruması altında güvenle uyuyan vahşi yürekli güzelliğe ve masum çocuğa kurtarıcı olmak için çarpık bir dürtü değil.

Knox, kanepeye doğru adım atıp uzun bir süre çifti izlerken, şu anda bunların hiçbirini hissetmediğini kendine söyledi. Yapacağı en akıllıca şeyin üst kata çıkıp gecenin geri kalanını huzur içinde beklemek olduğunu bilse de onları öylece bırakamazdı. Özellikle de Leni ile öpüştükten sonra.

Hâlâ yanıyordu, içindeki erkek olan her şey onu bir kez daha tatmak için açgözlüydü.

Tatmaktan daha fazlasını istiyordu.

Göğüslerinin nefes alış verişleriyle birlikte yükselip alçalmasını izledi. Nabzının güm güm attığını duyabiliyor, bükülmüş boynunun yan tarafında çırpınan tik taklarını görebiliyordu. Dişlerinin tepkisi

kendi iradeleri, açlık kendi kanını kovalıyor, diş etleri zonkluyor.

Sikeyim. Ona duyduğu bu arzu tehlikeliydi.

İçten içe yanan gözleri ve uzamış dişleriyle bir manyak gibi kızın tepesinde dikilmek, bu gece ne kız ne de çocuk için çizmek istediği bir resim değildi.

Garajda, Leni onunla güvende olup olmadığını sormuştu. Arkadaşına onu istediğini itiraf ettiğine kulak misafiri olduktan sonra -yaklaşık altı yıldır hiçbir erkeğin ona zevk vermediğini öğrendikten sonra- onun yanında güvende hissetmesi gereken son şeydi.

Knox, Leni'nin kucağındaki baygın çocukla ilgilenmesi için duyduğu arzuyu zihinsel olarak bastırdı. Riley'yi dikkatlice onun üzerinden kaldırdı ve yatak odasına taşıdı.

Adam onu da almak için aşağı indiğinde Leni hiç kıpırdamadı. Ağır uykusu gerçekten ne kadar bitkin olduğunun bir kanıtıydı. Knox son birkaç gecedir ne kadar az dinlenebildiğini biliyordu. Onun saatlerce evin içinde dolaştığını duymuştu. Yorgunluğunu ve Travis Parrish'in yarınki eve dönüşüyle ilgili endişesinin gözlerini gölgelediğini görmüştü. Adamın kollarında kendini kemiksiz hissediyor, bir dakika önce yatağına götürdüğü çocuk gibi çaresizce ona sarılıyordu.

Ama Leni çocuk değildi.

Örtüyü bir kenara atıp onu nazikçe yatağa yatırırken, bir an durup onu seyretmekten kendini alamadı. Leni uzun boylu ve zayıftı, ancak doğru yerlerde kıvrımlıydı. Kimsesiz değildi, ama giydiği kalın örgülü, büyük boy kazak ve yumuşak siyah tayt ona kırılğan bir hava veriyordu, bu da onu kıyafetlerinden sıyrıp çıplaklığını sert, aşırı tahrik olmuş vücudunda hissetmeyi arzulasa bile onu çekiştiriyordu.

Sonunda yalnız olmadığını hissetmiş olmalıydı. Tam da kendisini yatak odasından defolup gitmeye ikna etmek üzereyken, uzun kirpikleri kıpırdandı, sonra kalktı.

"Knox?" Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu ifade hızla endişeye dönüştü. "**N e l e r** oluyor? Nerede bu

Riley?"

Kadın telaşla ayağa kalkmaya başlayınca Knox yatağın kenarına oturdu. "Bir şeyi yok. O iyi. İkiniz film izlerken uyuyakalmışsınız. Seni buraya getirmeden bir dakika önce onu yatağına taşıdım."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi ve kendini yastıklarına bıraktı. "İkimizi de yatağına sen mi taşıdın?"

"Ya bu olacaktı ya da birkaç saat içinde kafanı oynatamayacak şekilde uyanmana izin verecektim."

"Bu ilk kez olmazdı. Ama bunun için teşekkür ederim." Ona bakarken kaşları çatıldı. Sonra inledi ve elleriyle yüzünü kapattı. "Oh, Tanrım. Arkadaşım Carla'nın gelip bana gerçekten utanç verici bazı şeyleri itiraf ettirdiği korkunç bir rüya görüyordum." Parmaklarını biraz araladı ve aralıklardan ona baktı. "Lütfen son on iki saat içinde olan her şeyi unutabilir miyiz?"

Sırıttı. "Öyle bir şansım yok."

Carla'nın seks hayatıyla ilgili ifşaatları -ya da bunların eksikliğini- aklından çıkarabilmeyi ne kadar istese de, Carla'yla konuşmasına kulak misafiri olduğundan beri başka bir şey düşünemiyordu.

Garajda Leni'yi öpmek yardımcı olmamıştı.

Aslında, bu sadece ona karşı duyduğu çözülmemiş arzusunun fitilini ateşlemişti.

Boğazını temizledi. "Uyumana izin vermeliyim. Seni buraya getirdim çünkü çok yorgun olduğun belliydi. Yarın erken gelecek."

"Evet."

Sanki daha fazla bir şey söylemek istermiş gibi dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti. Aşağı baktı. Bu hareket koyu renk saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savurdu.

Knox bırakmalıydı. Söylemek istemediği her neyse, onun söylemesine izin vermeliydi. Bunun yerine elini uzattı, kadının gözlerinden bir tutam saçı çekti ve parmağının ucuyla çenesini kaldırdı.

"İyi misin?"

Başını salladı ama bakışları ona farklı bir şey söylüyordu. "Travis Parrish gönderildiğinden beri korktuğum gün nihayet geldi. Artık sadece saatler kaldı." Yutkundu. "Korkuyorum, Knox."

Bu sessiz itirafın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyordu. Kız kardeşinin saldırganının eve gelmesinden duyduğu endişeyi anlıyordu. Riley'yi babasına ve diğer Parrish'lere kaptırma düşüncesinin Leni'de yarattığı korkuyu görmüştü. Leni'nin kendisinden yardım istediği gece duyduğu endişeyi fark etmişti. Ama bunu ilk kez yüksek sesle söylemişti.

Alçak bir iç çekerek elini çenesinden ensesine doğru kaydırды. Parmaklarını ensesinde birleştirerek onu kendine doğru çekti. "Korkman için hiçbir sebep yok. Ben buradayım. Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim. Sana değil. Riley'ye de."

"Onu benden almaya çalışırlarsa ne yapabilirsin? Bu konuda kim ne yapabilir ki Knox?" Duyguları sesini boğuyordu. Boyun eğerek yavaşça başını salladı. "Onun yarısı Parrish. Bana ait olduğundan daha çok onlara ait."

"Saçmalık. Bu doğru bile değil. Kanın birinin nereye ait olduğuyla hiçbir ilgisi yoktur. Birinin önemli olan şeyleri korumak için ne kadar ileri gidebileceğiyle de ilgisi yoktur."

Sözcükleri söylerken, onları ne kadar derinden kastettiğini fark etti. Sadece Leni ve kız kardeşinin çocuğu söz konusu olduğunda değil, Knox'un şu anda baktığı kadın hakkında ne hissettiğini de.

Leni onun değildi. Bir ırkdaş olarak, bir gün onun ebedi kan bağı hediyesinin onu hak eden başka bir erkeğe ait olacağını umuyordu. Bu onu son nefesine kadar korumayacağı anlamına gelmiyordu.

Karnındaki işaret olmasa bile, hayatı onun için değerli hale gelmişti. Uğruna savaşmaya değerdi. Uğruna ölmeye değerdi.

Onun uğruna yaşamaya değebileceğine inanmaya başlamıştı ki bu çok uzun zamandır hissetmediğı bir şeydi.

"Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim," dedi, dişlerinin varlığına rağmen sert bir sözdü bu. "İkinizi de güvende ve birlikte tutacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Kadın ona yaslandı ve adam kolunu ona doladı, kanında ve bedeninde gürleyen her uyarıya rağmen onu yakınında tuttu. Bu gece onunla birlikte tehlikeli sulara yüzüyordu. Ona duyduğu ihtiyaç, göğsüne sarıldığı ve tatlı kokusu duyularını doldurduğu için şimdi daha da artmıştı.

Başını geriye eğdi, yataktan kalkıp odadan çıkmak için güç arıyordu. Leni'nin avucu kalbinin üzerinde duruyordu. Elinin altındaki vahşi davulu hissetmeliydi. Kırılmaya ne kadar yakın olduğunu bilmeliydi.

"Knox." Fısıltıyla söylenen adı bir yalvarış gibiydi.

Ona doğru uzandı ve yüzünün yan tarafını kavradı. Çenesi o kadar sıkılmıştı ki azı dişlerinin kırılmaması mucizeydi. Onu kendisine bakması için ikna etti.

Adamın gözlerindeki parlayan kömürler, kadının bakışlarındaki gözü dönmüş arzuyla buluştuğunda, boğazının arkasından yükselen hırıltıyı zapt edemedi.

Leni onun başını kendi başına doğru çekti. Adını tekrar söyledi, sonra ağzı onunkinin üzerindeydi.

Tek gereken o kıvılcımdı.

Kontrolünü pamuk ipliğine bağlıyordu. Şimdi bir çıra gibi tutunduğu yerden fırlamıştı. Leni'nin öpücüğü onu yaktı. Pratik yapmamış olabilirdi ama dudaklarının onunkiler üzerindeki hissinde denenmemiş ya da belirsiz hiçbir şey yoktu.

Parmakları adamın saçlarına dolanarak onu daha yakına çekti. Elini sırtında, kazağının bol eteğinin altında gezdirdi, teninin sıcaklığını arzuluyordu. Tanrım, o kadar yumuşaktı ki. Doyamıyordu.

Ağızları birleşti ve aceleci bir tavırla kadının önüne uzandı ve ince dantel sütyenin kenarını yukarı doğru itti

giyiyordu. Kadının göğsü adamın elini dolduruyordu, meme ucu avucunun içinde bir inci gibi gergindi ve adam onu okşuyordu.

"Seni görmek istiyorum," dedi onun ayırık dudaklarına karşı.

İhtiyacı olan tek izin onun iniltisiydi. Onu belden yukarısı çıplak bıraktı, ateşli bakışlarının sıcak kehribar ışığı onun her mükemmel santimini yaladı.

Karnındaki Breedmate izi onu soğutmuş olmalı. En azından onu yavaşlatmalıydı. Ama teninin kremi rengi üzerinde o narin kırmızı sembolü görmek, ona sahip olma ihtiyacını daha parlak, daha sıcak hale getirdi.

Tehlikeli bir şekilde.

Onu altındaki şiltenin üzerine yatırdı, ellerini her bir tatlı kıvrımın ve pürüzsüz düzlemin üzerinde gezdirdi. Onu daha fazla görmesi gerekiyordu, her yerini. Kalçalarındaki yumuşak siyah kumaşı tutarak onu taytından sıyırdı ve üzerinde sadece külotu kaldı. Eğer basit beyaz pamuklu bir külot bekliyor olsaydı, cinsel organını kaplayan siyah dantel ve satenden bir parça bulduğunda daha fazla şaşırıramazdı.

"Tanrım, çok güzelsin Lenora. Cehennem kadar seksisin." Ona bakarak kaşlarını kaldırdı. "O uzun kuraklığın tam burada sona eriyor."

Adam ona bakarken dudağını dişlerinin arasına alarak iç çekti. Koyu renk saçları başının arkasında dağınık bir şekilde uzanıyor, vücudu bir ziyafet gibi adamın önüne seriliyordu.

Ve her nefis santimin tadını çıkarmak istiyordu.

Kendini yukarı kaldırdı ve başka bir öpücükle başladı, ağzını sahiplenerek, acımasızca aldı. Oradan kulağının altındaki hassas noktaya, sonra da boğazı boyunca, kulağının dibindeki tatlı çukura doğru ilerledi.

Adam onun tatlılığından örnek almaya devam ederken, dudakları ve dili, sahip olmak için sabırsızlandığı ödüle doğru aşağı doğru hareket ederken, kadın onun altında kavis çizdi.

Kalçasındaki siyah dantelin kenarına ulaştığında, dişleri ve sivri dişleriyle onu ısırıldı. Leni'nin bacakları makaslandı,

Adam elleriyle onu okşarken ve dilini iç uyluğunun yumuşaklığında gezdirirken omurgası dalgalanıyordu.

Kızın yariğı ıslak ve sıcaktı, kızın uyarılma kokusu adamın kafatasını delip geçiyor, onun içinde olma ihtiyacıyla çılgına dönmesine neden oluyordu. Sabırsız elleriyle külotunu çıkardı, artık sabrı varmış gibi davranamayacak kadar ileri gitmişti.

Böyle daha da güzeldi, çıplak ve onun için açıktı. O kadar sıırıslıklamdı ki parlıyordu.

Parmaklarını kadının seksinin kaygan dikişı boyunca gezdirdi, dokunuşuyla kadının üzerinde oluşan küçük kasılmalara karşılık olarak siki tekmelendi.

"Dilime düşmeni istiyorum," diye hırladı sertçe. "Ağızıma boşaldığını hissetmek istiyorum."

"Knox," diye soludu, adam başını ona doğru eğip emmeye başladığında leğen kemiğı kalktı. Sesi sıkıydı, zevkten boğulmuştu. "Oh Tanrım."

Kendi ihtiyacını kontrol altında tutacak disiplini nasıl bulabildiğinden emin değildi. Leni ağızının karşısında titreyip ürperirken, kırıma noktasına doğru kayarak ona sahip oldu.

"İşte bu," diye homurdandı, dilinin her fiskesinde ve itişinde onun doruk noktasının daha da sıkılaştığını hissediyordu. "Benim için gel, Leni."

"Yapamam." İnledi ve sesi zevkle olduğu kadar ıstırapla da doluydu. "Boşalırsam çığlık atacağım. Yapamam."

."

Ah, kahretsin. Koridorun sonunda uyuyan çocuk.

Knox bunun gibi küçük bir detayın yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Bunun onun uzun süreli ihmalinin tamamen yok edilmesi olmasını amaçlıyordu. Onun tam teslimiyetinden daha azı kabul edilemezdi.

"Devam et ve çığlık at, Leni." Ağızı, onu zirveye doğru sürüklerken kıvrımlarının erimiş tatlılığına karşı hareket etti. "Her şeyi bırak bebeğim. Seni yakaladım, söz veriyorum."

Bir dakikadan fazla dayanamadı.

Ve serbest kalışının sarsıntısı doruğa ulaştığında, vücudunda yukarı doğru hareket etti ve öpücüğüyle onun kırık çığlığını yakaladı.

~ ~ ~

Leni'nin dünyası kapalı göz kapaklarının ardında parçalara ayrılıyor, her hücrelerinde ve sinir uçlarında coşku dalgalanıyordu. Zevkin gelmesine izin vermekten başka çaresi yoktu. Bağırışı içinden yırtıldı, pürüzlü ve çözüldü, Knox'un ağzının sıcaklığı tarafından yutuldu.

Sözüne sadık kalarak onu yakaladı. Kollarının çevreleyen gücüyle sımsıkı tuttuğu kızın kendisine doğru kırılmasına izin verdi.

Adam dudaklarını onunkilerden ayırdığında çıkardığı inilti bir protesto gibiydi ama elinde değildi. Onun kendisini öpmeyi bırakmasına hazır değildi. Şu anda vücuduna yaptığı hiçbir şeyi durdurmaya hazır değildi.

İsteddiği şey ... daha fazlasıydı.

Göz kapaklarını kaldırıp ona bakarken gözleri parlıyordu. Gözbebekleri o kadar dardı ki kehribar rengi onları yutuyordu. Koyu renk kaşları ağır çizgiler halindeydi; elmacık kemiklerinin üzerindeki altın rengi deri, yüzünün keskin açılar üzerinde gerilmiş gibiydi. Sivri dişlerinin uçları, ciğerlerine çektiği her sert nefeste seksi ağzının geniş çizgisinin arkasında beyaz ve keskin bir şekilde parlıyordu.

Vahşi ve doğaüstü, işte buydu. Şimdiye kadar gördüğü en müthiş derecede çekici erkekti.

Bacaklarının arasına uzanırken onu tekrar öptü. "Senin tadını seviyorum. Seni hissetmeyi. Tanrım, Leni. . çok yumuşak, ıslak ve tatlısın. Bunun olmasına izin vermemeliydim, çünkü artık asla doyamayacağım."

Leni bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Bir erkekte bu tür bir şehvet uyandıracak türden bir kadın değildi. Yine de şu anda sanki istediği tek kadın oymuş gibi ona bakıyordu. Ona duyduğu arzusun yoğunluğuyla titreşiyordu.

Aynı dayanılmaz ihtiyacın içinde davul gibi çaldığını hissetti. Olmayı talep eden bir boşlukla ağrıyordu.

Dolu.

Ona doğru uzanarak ellerini gömleğinin kumaşına doladı. "Tenini tenimde hissetmek istiyorum, Knox. Şimdi."

Nefes nefese verdiği emir karşısında gözleri daha da parladı. Geriye doğru çekilerek gömleğini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Dermaglifleri koyu renklerle çalkalanıyor, çivit mavisi, bordo ve koyu altından sarmaşıklar oluşturunuyordu. Değişen tonları teninde canlıymış gibi görünmelerini sağlıyor, bakışlarını büyülüyor ve diliyle titreşen desenleri kovalamak istemesine neden oluyordu.

Kadın onu gözleriyle yutarken boğazında alçak bir hırıltı yükseldi. "Lanet olsun, yüzündeki o ifade beni yakıyor."

"Acele et, Knox."

Kıkırdadı ve hızla kot pantolonunu çıkarmaya çalıştı. Altına hiçbir şey giymediğini görünce dudaklarını yaladı. Aleti gururla dışarı fırlamıştı, kalın ve ağır damarlı.

İnlemesini tutamadı. Gövdesindeki ve uzuvlarındaki glifler rahminin özlemle sıkışmasına neden olduysa, muazzam şaftının etrafında dönen girdapları ve süslemeleri görmek neredeyse oracıkta doruğa ulaşmasına neden oluyordu.

Knox'u bu şekilde görmek içinde bir şeyleri uyandırdı, şimdiye kadar uykuda olan bir özlemi. Gerçekleşmemiş.

Bunun kendi kendine dayattığı kuraklık döneminin uzunluğuyla hiçbir ilgisi yoktu. Onu temel bir düzeyde arzuluyordu. Nefes almak için havaya ve hayatta kalmak için yiyeceğe ihtiyaç duyduğu gibi.

Şu anda, onun üzerine bastırıldığını, içinde olduğunu hissetmekten daha fazla bir şey istememişti.

"Knox." Bu ihtiyaçla kıvranıyor, ona duyduğu açlığın derinliğini gizleyemiyordu.

Soyunarak yatağın kenarında durdu ve onu içine çekti. Yakıcı bakışları dokunduğu her yeri ısıtıyordu, canlı bir alev kadar sıcaktı.

Güçlü elleri kızın ayak bileklerine kenetlendi ve onu kendine doğru çekti, ta ki kızın arka tarafı neredeyse kayana kadar.

Yatağa. Sonra kızın ayırık bacaklarının arasına diz çöktü, elleri kızın iç bacaklarının hassas derisine sertçe vurarak onu daha da açtı, ta ki kız ona tamamen açılana kadar.

"O kadar güzel ki," dedi kalın bir sesle. "Bal ve kaymak kadar tatlı."

Avuçlarını Leni'nin kıçının altına soktu ve onu ağzına doğru kaldırdı. Leni onun ağzının kavurucu sıcaklığıyla yeniden nefesini tuttu. Ona hiç merhamet göstermedi, dudaklarının ve dilinin klitorisi üzerindeki her sert çekişi içinde yeni bir ateşi tutuşturdu.

Keskin dişlerinin kızın hassas etine her sürtünüşü damarlarına erimiş lav püskürtüyordu. Cinsel organının şişmiş tomurcuğunu dişlerinin arasına aldığı anda, çekirdeğindeki kazan taşıtı.

Orgazmı içinden geçti, beyaz-sıcak ve elektrikli, şimşek gibi sivri.

Onu tamamen parçalamadan önce Knox ayağa kalktı. Uzun ve yavaş bir hamleyle kadının içine girdi ve vücudunun onunkini istila etmesinin verdiği mutluluktan parçalanabileceğini hissedene kadar onu doldurdu. Knox onun içinde hareket etmeye başladığında boğazından yükselen zevk çığlığı dudaklarını sözsüz bir iç çekiş olarak terk etti.

Duygular onu ezdi, batırdı. Bu çok fazlaydı. Çok fazla mutluluk. Bu kadar uzun bir boşluk döneminden sonra çok fazla yoğunluk. Sadece bedeni değil, hayatı da. Kalbi.

Knox daha birkaç gün önce gelmişti ama onunla birlikte olmak eve dönmek gibiydi.

Ona sarılırken gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Gözyaşlarını tuttu ama adam onun üzerine çöken durgunluğu hissetmiş olmalıydı.

"Hey." Sesi sertti, hareket etmeyi bıraktığında ifadesi endişeyle gerilmişti. "Seni incitiyor muyum?"

"Hayır." Başını salladı, kurumuş boğazına karşı yutkundu. "Canım hiç acımıyor. Bu iyi hissettiriyor, Knox. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Altı yıl çok uzun bir süre."

"Evet, öyle." Sessiz bir kahkaha attı, elleri adamın çıplak omuzlarını okşuyor, parmakları kasları saran gliflerin karmaşık çizgilerini takip ediyordu. "Ama bunu yapmak için kendi parmaklarımı kullanmak zorunda kalmadan boşalmayalı ne kadar uzun zaman olduğundan bahsetmiyorum."

"Tanrım," diye tısladı, gözlerinde ateş parlıyordu. "Bunu söylediğini duymak bile bir ara bizzat görmek istememe neden oluyor."

Onun içinde tekrar sallanmaya başladı, vuruşları yavaş ve derindi. Leni inledi, onun ritmine kapıldı, vücutlarının mükemmel bir tempo içinde akıcı bir şekilde kaymasının tadını çıkardı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, tatlım."

"Bu. Sen," dedi ve zevk yeniden vahşi bir şeye dönüşürken iç çekti. "Bu gece sadece güvende hissetmeye ihtiyacım vardı. Katı, sıcak ve kırılmaz bir şeye bağlı hissetmeye ihtiyacım vardı. Sadece kısa bir süreliğine."

"O zaman bana tutun." Başını eğdi ve onu öptü, acele etmeden, ruhunu yakarak.

Geri çekildiğinde sert bir iç geçirdi. Breed gözleri bir fırın gibi ışıldıyordu. Leğen kemiği ona doğru sertçe yuvarlandı ve onu sınırına kadar gerdi.

Adını bir lanet gibi vahşice haykırdı ve belki de öyleydi. Şimdi ona güç veriyor, sert ve acımasızca itiyordu. Kadının kontrolü adamınkiyle aynı anda kopmuş gibiydi. Adam yüzünü boynunun kıvrımına gömdüğünde kadın kendini sıkıca tuttu ve adamın giderek artan salıverilmesinin sert sarsıntısı koca vücudunda dalgalandı.

Adam bir fırtına şiddetiyle hareket etmeye başladığında ona tutunmaktan başka çaresi yoktu. Onu önce daha yükseğe, sonra daha da yükseğe, sonu yokmuş gibi görünen sarp bir uçurumun zirvesine doğru itti.

O dik düşüşe yaklaşmaktan korkmuyordu. Knox'un kendi kurtuluşunu kovalarken duyduğu ihtiyaç fırtınasından korkmuyordu. Ona tutundu, düşüşe hazırды.

Hoş geldin.

Birlikte uçurumun kenarından yuvarlandılar.

BÖLÜM 14

Başını soğuk spreyin altına eğen Knox, ellerini duş duvarlarına dayadı ve suyun omuzlarını ve sırtını iğnelemesine izin verdi.

Gün doğumundan birkaç saat önce çatı katındaki odasına geri dönmüş, Leni'nin huzur içinde uyumasını sağlamanın tek yolunun aralarına sağlıklı bir mesafe koymak olduğunu fark etmişti. Döndüğünden beri aldığı bu üçüncü duşun buz gibi cezası altında kalkmış olan ereksiyonunu düşününce, ne kilometrelerin ne de zamanın ona duyduğu arzuyu dindirmeye yeteceğini sanmıyordu.

Neredeyse bütün geceyi onunla sevişerek geçirmişti, beyninin silik bir kısmı, doyduğunda ihtiyacının keskinliğinin azalacağını düşünmeye çalışıyordu. Sorun şu ki, onu altında hissetmek, vücudunun onunkine karşılık verdiğini, onunkiyile paramparça olduğunu hissetmek, bu ihtiyacı daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen jilet gibi keskin bir açlığa dönüştürdü.

Abbie'yle bile.

Bu itiraf onu tırmaladı. Onu utandırmıştı ama bunu inkâr edemezdi. Abbie'ye özgür ruhlu doğası ve insanları sevmek ve onları kendi dünyasına, hayatına katma konusundaki sonsuz gibi görünen kapasitesi nedeniyle hayrandı. Utanmaz bir çapkın olan Abbie'yi görmezden gelmek imkânsızdı. Onun önlenemez ışığı onu ve yörüngesindeki diğer tüm erkekleri pervanelerin ateşe çekilmesi kadar kolay bir şekilde kendine çekmişti.

Leni daha farklı olamazdı. Sakin, istikrarlı, sorumluluk sahibi. Çekingen ve temkinli ama şefkatli. Kendini birine açtığında, bu gerçek bir armağandı. Knox'un gözlemlediğine göre, nadir bulunan bir şeydi.

Ve bu hediyeği ona dün gece vermişti. Aslında, Parrish Falls'a geldiği ilk geceden itibaren ona izin vermişti.

Onun nezaketi ve sessiz gücü, Knox'u taze yüzlü güzelliği ve boğucu kıvrımlarından bile daha çok cezbetmişti. Masum bir çocuğun iyiliği için duyduğu korku Knox'un çekip gidemeyeceğini ve onu kendi sorunlarıyla baş başa bırakamayacağını garantilemişti.

Onu gördüğünden beri Knox kendine Leni'nin lokantasında durma kararından pişmanlık duyduğunu söylüyordu. Dün gece bu yalanı paramparça etti.

Ona verdiği zevkin içinde kaybolduğunu görmekten asla pişmanlık duymayacaktı. Kendini tamamen ona teslim etmişti.

Ona güvenmişti. Ten tene, bedenleri ya da birbirleriyle olan bağlantıları arasında tek bir engel bile yoktu.

Bu kadar uzun bir süreden sonra onu başkası olmadan kabul etmesi onu alçaltmıştı. Bu kadar değerli bir hediye hak etmekten çok uzaktı. Ondan aldığı ve tadını çıkardığı için pişmanlık duymayacağı bir şey daha, o piç kurusu.

Şimdi, her soluk alış ve inleyiş, onu sarsan her titreyiş zihnine kazınmıştı. Öpücüğüyle birlikte yuttuğu her coşkulu çığlık kanında, iliklerinde yankılanıyordu. Dün gece paylaştıkları şey, Leni ile arasına ne kadar zaman ya da mesafe koymaya kararlı olursa olsun, onu asla terk etmeyecekti.

Knox gözlerini kapatıp duşun sıcaklığını soğuktan kutup derecesine getirirken küfretti.

Onun yatağından daha yeni ayrılmıştı ve tek düşünebildiği onunla tekrar birlikte olmaktı. Eğer tek bir tadın açlığını dindireceğini düşündüyse, bu sabah yaptığı hatanın ne kadar derin olduğunu fark ediyordu. Şimdi onunla aynı çatı altında kalmayı ve onu tekrar çıplak bırakmayı istememeyi nasıl başaracağı onu aşıyordu.

Çocuğun yarattığı ek karmaşayı düşünmek bile istemiyordu.

Oraya vardığında Parrish Falls'ta kalmak planında yoktu. Gerekenden daha fazla kalmak sadece

Sanki bunu fark etmek için kendini Leni'nin içine gömmesi gerekiyormuş gibi.

Sikeyim.

Suyu kapattı, sonra aceleyle havluyla kurulanmak için dışarı çıktı. Soğuğa rağmen teni hâlâ aşırı ısınmış hissediyordu, siki hâlâ inatla geri çekilmeyi reddediyordu. Onu giydiği kot pantolonun içine soktu, düşüncelerinden kurtulabilmeyi umuyordu.

-Ve günün geri kalanında libidosunu kontrol altında tuttu.

Önümüzdeki gece, oraya vardığında savaşmak zorunda kalacağı bir mücadele olacaktı. İşlerin daha da karmaşıklaşmasına ya da karışmasına izin vermek hata olurdu. Bir anlık zayıflık yeterince kötüydü. Tekrarlanması sadece adaletsiz değil, aynı zamanda zalimce olurdu.

Leni onu Riley'ye tutamayacağı sözler vermemesi konusunda uyarmıştı ama ya Riley?

Belli ki her aklına estiğinde yeni bir erkeği yatağına alan türden bir kadın değildi. Lenora Calhoun kök salan ve onları besleyen türden bir kadındı. Annesiz bir çocuğa bakmak için hayatını askıya alabilecek türden bir kadındı.

Beyaz çitleri ve mücadele ya da acıdan uzak bir hayatı hak eden türden bir kadın. Kendisine layık bir erkekle ebedi bir kan bağından bahsetmiyorum bile. Elleri zaten bir ömür boyu kan ve şiddetle lekelenmemiş biriyle.

Tanrım, nesi vardı bunun?

Muhteşem bir seks gecesi geçirdikten sonra zihinsel olarak çitlerden ve kan bağından mı bahsediyordu? Eğer bu, durumu kontrol altına alması gerektiğine dair yeterli bir kanıt değilse -Leni'yle ilişkisine sıkı sıkıya sarılması gerektiğine dair- o zaman neyin kanıt olduğunu bilmiyordu.

Artık sabırsızlanarak koyu renk tişörtünü çekti ve çıplak ayaklarıyla banyodan çıktı.

Leni'ye karşı hissetmeye başladığı şeyi bastırmak zorunluydu ama bu henüz ele almadığı diğer sorunu çözmeyecekti.

Parrish'lerle işler daha da tehlikeli bir hal alırsa kasabadan ayrılmak istemediğini açıkça belirtmişti, bu da sorunu Knox'un ellerine bırakıyordu. Eğer güvenlikleri buna bağlıysa onu ve Riley'i götürebileceği bir yer olduğundan emin olmalıydı; bu, onları Riley'nin rızası dışında oraya götürmek anlamına gelse bile.

Bunun için onu hor göreceğinden emindi. Ama onun hayatı, onun hakkında ne hissettiğinden daha önemliydi ve bunu şansa bırakmak istemiyordu.

Aramayı yapmayı yeterince uzun süredir erteliyordu.

Yatağın yanındaki küçük dolaba doğru yürüyen Knox, siyah parkasının fermuarlı göğüs cebinden aylardır yanında taşıdığı kullan-at telefonuna uzandı.

Kaç kez o lanet şeyi fırlatıp gerçekten ortadan kaybolmak istemişti? Sayılamayacak kadar çok. Şimdi, ona sahip olduğu için mutluydu. Pili çoktan bitmişti ama zihinsel bir komutla onu hayata döndürdü.

Bunca zaman sonra kardeşlerinden herhangi birinin kendisinden haber almaya nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama bunu zamanı geldiğinde halledecekti. Yardım edebileceğine güvendiği tek bir erkek vardı.

Florida Darkhaven'ın yerleşik gözetleme ve teknoloji uzmanı olan Razor, çok az ya da hiç haber vermeden bir planı harekete geçirmek için hem becerilere hem de bağlantılara sahipti.

Elbette soruları olacaktı. Razor her sorunu seçtiği ismin keskinliğiyle irdeliyordu. Knox'un doğasında olduğu gibi, kardeşinin doğasında da her şeyi kilit altında tutmak vardı.

Leni ile olan ilişkisi de bir istisna değildir.

Fikrini değiştiremeden, kendisini Darkhaven'ın güvenli hattına bağlayacak olan rakamlara dokunmaya başladı.

Leni'nin çığlığı alt kattaki evin sabah sessizliğini yırttığında henüz çalmaya başlamamıştı bile.

BÖLÜM 15

"Riley!" Leni kalbi kaburgalarına çarparak mutfağa koştu. "Rye, bu hiç komik değil. Neredesin sen?"

Koşar adımlarla ilerlerken neredeyse Knox'a çarpıyordu. Knox arka merdiven boşluğunun son basamağından sanki hareket etmek yerine cisimlenmiş gibi çıktı. Üzerinde sadece kot pantolon ve koyu renk bir tişört olan adam endişeli bir ifadeyle ona yaklaştı.

"Sorun nedir?"

"Riley. O gitti."

"Gitti de ne demek?"

"Yani evin hiçbir yerinde yok." Eliyle çılgınca bir hareket yaptı, panik boğazını tırmalıyordu. "Uyanır uyanmaz onu kontrol etmeliydim. Duşa girmeden önce onu gördüğümünden emin olmalıydim." Kelimeler ağzından dökülürken sesi suçluluk duygusuyla boğulmuştu. Daha ağır olan tek şey midesinde çalkalanan dehşetti. "Oh, Tanrım. O kadar gün içinde bugün, gardımı bir saniye bile düşürmemeliydim."

Cumartesi. Travis Parrish'in çıkış günü.

Yıllardır korktuğu gün nihayet gelmişti ve Riley'i arkasını döndüğü anda kaybetmişti.

"Hey." Knox'un güçlü elleri kadının omuzlarına yerleşti, fırtınalı mavi gözleri kadının yükselen telaşının içinden ona ulaşmaya çalışıyordu. "Her şey yoluna girecek. Yavaşla, Leni. Bana neler olduğunu anlat."

Onun dokunuşundan geri çekildi, ne kadar rahatlatılmak ve güvence altına alınmak istese de bu şefkat karşısında öfkelen-di.

"Uyuyakalmışım." Öfkeyle keskinleşmiş bir suçlama gibi çıkmıştı ağzından. Kendini suçladığı kadar dikkatinin dağılmasından Knox'u suçlamıyordu ama Riley için duyduğu endişe her kelimenin diline dolanmasına neden oluyordu. "Az önce onu uyandırmak için içeri girdim."

Duştan sonra kahvaltı yaptım ama odasında değildi. Yatağın üzerindeki battaniye kayıp. Fred de gitmiş."

Knox dinlerken ölçölü bir şekilde başını salladı. "Çok uzağa gitmiş olamaz, Leni. Buralarda bir yerde olmalı."

"Ya değilse?" diye tersledi. "Ya ben uyurken onu götördülerse? Ya da dün gece, biz-"

Suçluluk duygusundan hasta olmuş, düşüncesini güçlükle tamamlayabilmişti. Sabahı bir rüya gibi başlamıştı. Dudaklarından silemediği bir gülümsemeyle uyanmış, Knox'un kollarında geçirdiği inanılmaz gecenin ardından vücudunun her yeri ağrımıştı.

Tüm o baş döndürücü neşe ve mutluluk veren yorgunluk bir anda buharlaşmıştı. Bir dakika önce Riley'nin kayıp olduğunu öğrendiğinde onun yerini buz gibi bir korku almıştı. Damarları hâlâ endişeden donuyordu. Çığlığı yüzünden boğazı hâlâ acıyordu, kalbi hâlâ patlamanın eşiğindeydi.

Knox kararlı bir şekilde, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Onu Parrishler kaçırmadı. Onlar sadece insan Leni, hayalet değil. Sana söz veriyorum, dün gece ya da bu sabah bu eve kimse girmedi. Onları duyardım. Kokularını alırdım."

Perişan bir halde ona baktı. "Ve yine de Riley gitti." Yine de başarısızlığı için Knox'u suçlamak istememişti, Sanki ona vurmuş gibi çenesi gerildi. Ondan uzaklaştı, kalbi kırılmıştı ve kendine kızgındı.

Bunların hepsi onun suçuydu. Birkaç saatlik zevkin, normalliğin tadını çıkarmasına izin vermişti ve bedeli buydu. Riley'nin güvenliği.

Bakışları arka bahçeye açılan kapıya kaydı. Nefes aldı.

"Kilitli değil." Knox'a bir bakış attı. "Sürgü. Açık."

Paniğe o kadar kapılmıştı ki şu ana kadar bu ayrıntıyı fark etmemişti. Arka girişin yanındaki paspası kaplayan küçük ayakkabı yığınınına baktı ve Riley'nin en sevdiği sarı yağmur çizmelerinin yerinde olmadığını fark etti.

"O dışarıda."

Bunun farkına varması telaşının tamamını olmasa da bir kısmını bastırdı. Riley'yi kollarına alana kadar rahatlayamayacaktı. Terlikleriyle dışarı fırladı, kendi botlarıyla ya da montuyla uğraşmaya tahammülü yoktu. Duştan sonra giydiği bol kot pantolonu ve hafif süveteriyle merdivenlerden inip evin arkasına ve çevredeki ormana yayılan kalın kar örtüsünün içine daldı.

Bulutsuz mavi bir gökyüzünden süzülen ve tertemiz kar örtüsünü elmas gibi parlatan sabah güneşi neredeyse gözlerini kör ediyordu. Ağaçlara doğru kıvrımlı bir yol çizen çocuk boyundaki bir çift bot izini takip etti.

"Riley!" Bağırışı uzun çamların arasında yankılandı. "Riley, neredesin?"

Ani bir soğuk rüzgâr onu arkadan savurdu. Yanından geçti, gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlı bir enerji ve hareket bulanıklığı, özellikle de güneş ışınlarının sert parıltısında. Ama aşağı baktığında karda artık iki çift iz olduğunu gördü. Riley'nin dikkati dağılmış bir şekilde ve Knox'un çıplak ayaklarının bıraktığı ok gibi düz bir yol.

Aman Tanrım. Riley'i aramak için gün ışığına mı çıkmış?

Bu düşünce kalbini yerinden oynattı. Birkaç dakikadan fazla ultraviyole ışık ırk için ölümcüldü, özellikle de Knox gibi bir Gen Bir için. Yine de sabahın en aydınlık kısmına doğru koşmuştu. Riley için.

Onun için.

Leni ayak izlerini takip ederek ormana doğru koşmaya başladı. Nefes nefese kalmış, kalp atışları hızlanmıştı ve sonunda Knox'un iri cüssesini vadinin ilerisinde gördüğünde bir milden fazla koşmuş gibi hissetti.

Riley'yi güçlü kollarının arasına aldı. "Tanrı'ya şükür."

Küçük çocuk bir süper kahraman gibi giyinmiş, yatağının mavi örtüsünü bir pelerin gibi boynuna dolamıştı. Kırmızı

Uzun john pijamaları ve sarı yağmur çizmeleri derme çatma kostümü tamamlıyordu. Knox çocuğu ve Fred'i nehrin yukarısındaki çalılıklarla kaplı yokuştan yukarı taşırken bir elinden oyuncak ayısı sarkıyordu.

Leni rahatlamış bir halde ileri atıldı. "Riley!"

Şimdi onun güvende olduğunu görünce öfkesini dizginlemekte zorlandı. Ona hiç sesini yükseltmemiş ya da onu terbiye etmek zorunda kalmamıştı ama daha önce onu hiç bu kadar korkutmamıştı.

Onlara yetişirken o soğuk korku hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Çıplak kollarındaki kabarmış deriyi fark ettiğinde bunun bir kısmı Knox'a geçti. UV ışığı yüzünü ve boğazını da yakmaya başlamıştı.

"Knox, bu şekilde dışarıda olmamalısın. Riley'i bana ver. Onunla ben ilgilenirim. Yanmadan önce eve geri dönmelisin."

"Benim için endişelenme." Derin sesi hiçbir tartışmaya izin vermiyordu. Ve Riley'yi tutmaya devam ederek yanmış teninin verdiği acıyı görmezden geldi. "İkiniz de içeride güvende olana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Aceleyle eve dönerlerken Leni kendini tuttu. Mutfığa girdiklerinde ve Knox Riley'yi yere bıraktığında, tüm duygularının üzerindeki baraj patladı.

Çocuğu şiddetle kucaklamak için çömeldi. Ona sarılırken boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Gitmesine izin veremedi. İçinden taşan rahatlama, öfke ve minnettarlık duyguları yüzünden güçlkle konuşabiliyordu.

İnce, küçük bedeni gerildi. "Leni Teyze, ağlıyor musun?"

"Evet, ağlıyorum. Peki neden biliyor musun?" Tutamadı kendini

Onu kendisinden uzaklaştırırken yanaklarından aşağı süzülen ıslak izleri geri aldı. Elleri adamın dar omuzlarında kenetlenmiş halde, onun şaşkın yüzüne baktı. "Sana çok kötü bir şey oldu sandım. Beni korkuttun Riley. Beni çok korkuttun."

"Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Bu yeterince iyi değil. Bu sefer olmaz. Sana dışarıda oynamak hakkında ne demiştin?"

Kaşlarını çattı, onun üzüntüsünü artırmaya isteksiz görünüyordu. "Hatırlamıyorum."

"Evet, öyle. Asla yalnız değilsin. Kural bu." Leni, uyandığında onun kaybolduğunu fark ettiği andan itibaren aklından geçen tüm o korkunç senaryoları düşününce dilinin ucuna gelen lanet yerine keskin bir nefes çıkardı. "Evden tek başına çıkmayacaksın. Özellikle de şimdi. Asla. Anladın mı?"

"Ama yalnız değildim. Fred benimle geldi." Demek istediğini kanıtlamak istercesine pelüş ayıyı havaya kaldırdı. "Ve ormanda yeni bir arkadaş da edindik ama adını bilmiyorum çünkü sormaya çalıştığımda kaçtı."

Leni burun kemiğini sıktı. "Şu anda bunun için enerjim yok, ufaklık. Konuşan oyuncaklarla ya da hayali arkadaşlarla uğraşamam. Bugün olmaz."

"Ama Leni Teyze-"

"Yeter," diye sıkıca ısırdı. "Bu artık gerçek hayat. Bugün kuralları çiğnedin ve bunu bir daha asla yapmanı istemiyorum. Bana söz ver."

Başını salladı, küçük tatlı yüzü pişmanlıkla sarkmıştı. "Söz veriyorum."

Leni onun çenesini kaldırdı ve üzerine örtülen küçük battaniyenin köşelerini çözdü. Pelerinini çıkarıp Fred'in elinden aldı ve her iki eşyayı da yanına, yere koydu. Sırada yağmur çizimleri vardı.

"Şimdi yukarı odana çık. Birkaç dakika içinde seninle tüm bunları konuşmak için yukarı geleceğim."

"Peki ya Fred?"

Başını iki yana salladı. "O burada benimle kalıyor." "Neden onu ben alamıyorum?" diye sızlandı.

"Çünkü ben aksini söyleyene kadar ikiniz de cezalısınız."

"Hayır!" Çoraplı ayağını yere vurdu. "Bu adil değil-" "Git dedim." Parmağıyla arabanın olduğu yöne doğru Merdiven boşluğu. "Odana çık Riley. Hemen şimdi."

Kadının keskin sesi onu açıkça şaşırtmıştı. Bir hışımla ondan uzaklaştı, sonra da gözyaşları içinde üst kata koştu.

Leni uzun ve ağır bir iç çekişle nefesini bıraktı. "Daha önce ona hiç sesimi yükseltmedim. Onu hiç disipline etmek zorunda kalmadım."

"Bunu sevginden dolayı yapıyorsun. Her çocuk bu kadar şanslı olmalı," dedi Knox, yargılamadan yoksun derin sesiyle. "Hayatta kalacaktır."

"Peki ya sen Knox?" Ayağa kalktı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Yanıkların-"

"Önemli değil," dedi ve sanki kaslı kollarındaki ve yakışıklı yüzündeki yoğun kabarma ve yanan deri onu zerre kadar rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkti.

Hayatında nelere katlanmış olmalıydı ki, böyle acı verici yaralanmalar onun için bu kadar az şey ifade ediyordu?

Ona ve Riley'ye yardım etmek için maruz kalma riskini göze almış olması Leni'nin kalbinin göğsünde daha da sıkışmasına neden oldu. Ona doğru ilerledi, acısının sebebi olmaktan nefret ediyordu.

"Bunu yapmamalıydın," diye mırıldandı. Ona doğru uzandı, ona dokunmak istiyordu ama parmaklarının onun rahatsızlığını artırmadan nereye inebileceğinden emin değildi. Elini hafifçe, tişörtünün kumaşı tarafından ışıktan korunmuş olan göğsünün ortasına koydu.

Parmak uçlarının altında irkildi. "Bu acıtıyor mu?"

"Hayır." Kelimenin sesi boğuk ve kalındı. Adamın kalp atışları avucunun içinde ağır ağır çarpıyordu. Leni ona baktı ve mavi-gri gözlerinin kendisine sabitlendiğini gördü. İrislerinin fırtınalı tonunun ardında korlar parlıyordu. "Bana bu kadar yakın durmamalısın, Lenora."

Sıkı ve alçak sesle uyarırken dişlerinin uçları dudağının arkasında görünüyordu.

Buna aldırış etmedi. Tek yapmak istediği kollarını ona dolamak ve asla bırakmamaktı.

"Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle. Cildinin bakıma ihtiyacı var, Knox."

Tanrım, onun yanıklarının ciddiyetine bakmaya zor dayanıyordu. Daha önce gördüğü her şeyin ötesindeydiler, en kötü güneş yanığından bile daha uzun süreli saf radyasyon dozuna yakındılar. Sadece ona yakın durduğunda bile yanıklarının sıcaklığının kendi tenini ısıttığını hissedebiliyordu.

Knox'un yanında geçirdiği süre uzadıkça onu insani terimlerle düşünmek kolaydı ama bu, onun farklı bir şey olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyordu. O bir insandan daha fazlasıydı, yine de pek çok açıdan ne kadar güçlü ve yenilmez olsa da, onu yaralayabilecek şeyler vardı.

Onu öldürebilecek şeyler vardı.

Birkaç dakikalık güneş ışığı kadar sıradan şeyler.

"Seni ilçe hastanesine götürmeliyim."

Kaşlarını çattı. "Bana yardım edemezler."

"O zaman üst kattaki küvette senin için serin bir banyo hazırlayayım. Biraz soğuk kompres yapabilirim-"

"Bunların hiçbiri yardımcı olamaz, Leni."

"O zaman ne olacak?" Gözlerini adamın kabarmış, için için yanan yanaklarına ve alnına dikti. Bir an önce gözlerinde alevlenen kıvılcımlar, bakışları onunkileri yakalayıp tuttuğunda daha da yoğunlaştı. İri bedeninden yayılan ısı daha keskin, tehlikeli ve yırtıcı bir şeye doğru kayıyor gibiydi. "Kana ihtiyacın var. Değil mi?"

Yanıt olarak adamın gözlerini aydınlatan kehribar rengi parıltıyı kaçırmadı. Ama adam başını salladı. Ondan bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha.

"Zamana ihtiyacım var, hepsi bu. Birkaç saat sonra vücudum kendini iyileştirecektir."

"Birkaç saatlik ıstırap" diye belirtti. Bu sürenin onun için ne kadar sefil bir acı olacağını hayal etmek istemiyordu. "Birinden beslenebilseydin iyileşmen ne kadar sürerdi?"

Omuz silktili. "Muhtemelen bir saatten az. Fark etmez. Şimdi daha fazla maruz kalma riskini göze alamam ve iyileşmiş olacağım.

Benim için güvenli olana kadar dışarı çıkıp bir kan sahibi bulmalıyım."

Leni başını salladı, bu fikri çoktan düşündüğünü ve reddettiğini fark etti. "Dışarı çıkıp senin için birini bulabilirim." Bunu söylerken bile bencil ve sahiplenici bir yanı bu tekliften pişmanlık duyuyordu. Ama onun çektiği acıya katlanmak daha zordu. Bunu hafifletmek için elinden gelen her şeyi yapardı. "Benzin istasyonundaki Milo'ya birkaç dolar versem eminim gelmek isteyecektir. Ya da Carla var. Ondan yardım istesem bir dakika içinde burada olur."

Gözle görülür bir şekilde tereddüt etti. "Unutun gitsin. Bunun en kötüsü yakında geçecek. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

"Benimki bile mi?" Elini adamın harap olmuş yüzüne doğru kaldırdı ve onu rahatlatmak isterken, yapacağı her şeyin acısını daha da artıracığını bildiği için elini orada bekletti. Belki de tek bir şey hariç. "Ya benden beslenirsen, Knox?"

"Yüce **T a n r ı m**." Neredeyse boğuluyordu. "Bana bunu sorma. Aklından bile geçirme."

"Neden olmasın?"

"Çünkü böyle bir şey olmayacak," diye tersledi. Ona kaşlarını çattı ve gözlerindeki parıltı daha da arttı. "Beni sana bağlamak için tek bir damla yeter. Bu sonsuza kadar demek, Leni. Bir gün ikimiz de ne kadar istersek isteyelim, bunu geri almak yok. Bu kıramayacak bir pranga, asla."

Bu fikir kulağa uğursuz ve korkunç geliyordu. Irklar arasında kutsal olduğunu bildiği bir şey hakkında yaptığı tanımlamadan bu kadar etkilenmek istemedi.

Knox ile vücudunda Çiftleşme sembolüyle doğan bir kadın arasındaki bağın ebedi olacağını biliyordu. Çiftleşmiş bir çift arasındaki kan bağını sadece ölümün koparabileceğini biliyordu.

Ve yine de bunu ona vermeye istekliydi.

Doğru, onun yaraları için endişelendiği için teklif ediyordu ama bu duygunun arkasında daha derin bir şey vardı. O önemsiyordu

onun için. Onu hayatına ve güvenine kabul etmişti. Dün gece onu yatağına kabul etmişti. Onun kalbine ne zaman sızdığından emin değildi ama artık bunu inkâr edemezdi.

Bunu fark etmek onu hayrete düşürdü.

Knox'un kendisinden içki içme fikrini sanki düşüneceği son şeymiş gibi reddetmesinin ne kadar acı verdiğini fark etmek onu daha da şaşırttı.

Parmak uçlarının çenesinin altındaki hissi onu sarstı. Adam bakışlarını Lenora'nın yüzüne kaldırdı, yüzü azap ve acının harap olmuş bir maskesiydi. "Sorunlarını arttırmak için burada değilim Lenora. Dün gece aramızdaki şeylerin kontrolden çıkmasına izin vermek yeterince kötüydü. Daha fazla kontrol sahibi olmalıydım. Bunun için sana bir özür borçluyum."

Şu anki kibarlığı, birlikte yaptıklarından duyduğu pişmanlığı çok daha belirgin hale getiriyordu. Onunla sevişmenin bir hata olduğunu düşünmemişti ama onun düşündüğü çok açıktı. Paylaştıkları o inanılmaz gece için kendisini suçladığını duymak, içinde hassas ve kırılgan bir şeylerin kırılmasına neden oldu.

Kırığı görmesine izin veremezdi. Dün gece kontrolsüz olan kendisiydi. O zaman da şimdi de aptal olan oydu.

Onun dokunuşundan çekildi ve kollarını önünde kavuşturdu. "Evet, sanırım dün gece ikimiz de gerçekleri gözden kaçırdık."

Burada Knox'un yanında dururken, ona kanını, bağını vererek hatayı katlanarak daha da kötüleştirebilirdi.

Korkunç gerçek şuydu ki, eğer onu isteseydi, yine de isterdi. Tanrım, bu onu bir aptaldan daha kötü yapıyor olmalıydı.

"Gidip Riley'ye bakmam gerek," dedi yüz ifadesindeki ve sesindeki acıyı saklamaya çalışarak. "Onu bulmama ve eve getirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Ona başını sallamaktan daha azını yaptı, sert ve resmi bir yanıt verdi.

Leni onun daha fazla aşağılanmasını görmek için beklemedi.

Ondan uzaklaşarak yeni bir kararlılıkla mutfaktan çıktı. Şu andan itibaren, yeğeninin hayatını korumaya istekli olduğu kadar kalbini de şiddetle koruması gerekiyordu.

BÖLÜM 16

Günün geri kalanında ve gece boyunca ondan uzak durdu.

Bu küçük merhamet için şükürler olsun, her ne kadar bunu ondan duygusuz bir piç olarak kazanmış olsa da. Sadece Leni'yle tanıştığından beri değil, bu konuda çok başarılı görünüyordu.

Nasıl başka bir şey olacağını bilmiyordu. İçten içe, her zaman disiplinli bir laboratuvar faresi, annesinin rahminden koparıldığı andan itibaren mantık ve savaştan başka bir şey öğretilmeyen doğma büyüme bir asker olacaktı.

Knox'un dün sabah, Leni onu iyileştirmek için kanını sunarken bu iki beceriye de ihtiyacı vardı.

Tanrı aşkına, ona bono teklif ediyorum.

Çok cazip gelmişti. Sadece UV yanıklarının ciddiyeti yüzünden değil, her ne kadar biraz rahatlamayı gerektirecek kadar cehennem gibi olsalar da. Hayır, içinde canlanan cazibenin, vücudu nihayet kendini iyileştirene kadar günün büyük bölümünde katlandığı acı ya da yaralanmayla pek ilgisi yoktu.

Leni'nin boğazını dişlerinin arasına alma arzusu, fiziksel acıdan çok daha zorlu bir şeyden doğmuştu. Arzu tarafından körüklenmişti. Sahiplenme ihtiyacı. Leni'nin gözlerindeki teklifin samimiyetini gördüğünde neredeyse onu alt edecek kadar derin bir şefkat.

Onun kanı -ve ebedi bağı- onun olmuştu.

Onun hassas, cesur kalbi de öyle. Bu onu şimdi bile alçaltıyordu.

Ve bu hediyeleri ne kadar duygusuzca geri çevirdiğini düşünmek onu utandırdı.

Onu sert ve hızlı bir şekilde susturmak zorunda kalmıştı. Özellikle de içindeki Breed'e ait her şey bu ihtiyaç yüzünden tehlikeli hale gelmişken.

beslenmek, yaralarının yoğunluğundan biraz olsun kurtulmak için.

Kahretsin. Ona bir kan konukçusu getirme teklifini kabul etmeliydi. Çocuğu aramak için sabah güneşine doğru koşmasının üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti ve şimdi açlıktan susuzluğun sınırında yürüyordu.

Gece çöker çökmez durumu ele almak için evden ayrılmak zorunda kalacaktı. Leni ona soğuk davranmaya devam etse bile, onunla aynı çatı altında bir gece daha geçirmeye hazır olup olmadığını Tanrı bilirdi.

Peki ya bir sonraki gece? Ya da ondan sonraki? Onun için ve kendisi için en iyi çözümü biliyordu.

Yanıklarının acısıyla uğraşırken görmezden gelmeye çalıştığı şey buydu. Artık iyileştğine göre, doğru olanı yapmanın zamanı gelmişti.

Fikrini değıştirmeden ya da daha fazla ertelemeden, kullan-at telefonunu aldı ve kardeşinin şifreli numarasını aradı. Arama üçüncü çalışta bağlandı, güvenli hattın açık ucunda sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Razor, benim."

Ölçülü bir nefes verme sesi Knox'un kulağına süzüldü. Sonra alçak sesle, tıslayarak küfretti. "Vay anasını be. Senden haber aldığıma göre cehennem donmuş olmalı, kardeşim."

"Yaklaştın," dedi Knox, çatı katının penceresinden dışarı bakarak, aşağıda kar yığınları ve buz kristallerinden başka bir şey olmadığını gördü.

"Neredesin?"

"Maine."

Razor homurdandı. "Orada ne halt ediyorsun, üstelik Şubat ayının ortasında?"

"Ben de neredeyse bir haftadır kendime aynı soruyu soruyorum." Dar yatağın kenarına oturdu. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Raze."

"Seninle orada buluşmamı gerektirmediği sürece elimden geleni yaparım. Neler oluyor?"

"Güvenli bir eve ihtiyacım var. Burada, Kuzey Maine Ormanları yakınlarında bir yerde, hatta Quebec'te."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Başınız ne tür bir belada?"

"Bu benim için değil. Başka biri için. Bir kadın için. Adı Lenora Calhoun." Boğazını temizledi. "O bir İrkdaş."

"Senin mi?" Razor sordu, sesinde hafif bir şaşkınlıktan fazlası vardı.

Knox bir küfür savurdu ama bunun tek nedeni, söylemeyi beklediği hızlı inkârın aniden boğazının gerisinde sıkışıp kalmasıydı. "Leni üzerinde hiçbir hakkım yok."

Ve işleri daha da berbat etmeden önce bu şekilde kalmaya niyetliydi.

"Eğer onun üzerinde bir hakkınız yoksa, neden sizden kendisine güvenli bir ev bulmanızı istiyor?"

"O sormadı. Bu benim kararım. En iyisi bu."

Razor alay etti. "Bir kadın üzerinde hak iddia edemeyen bir adam gibi konuştun. Orada ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Aptalca sorular sormaya devam mı edeceksin, yoksa bana yardım mı edeceksin?"

"Yarım yıl boyunca tek kelime etmeden durduktan sonra seni yardım çağırmaya iten şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Birisi için endişelenmeyeli uzun zaman oldu Knox. Özellikle de bir kadın için."

Knox, "O bir Soydaş," diye mırıldandı. "Bu yeterli değil mi?"

"Sen söyle, kardeşim."

Bu kadarı yeterliydi ve Razor bunu çok iyi biliyordu. Ama kurnaz eski Avcı, iş avının peşine düşmeye geldiğinde bir tazi gibiydi ve şu anda Leni söz konusu olduğunda Knox'un zayıflığının kokusunu alıyordu.

"Biliyor musun, unut gitsin." Knox ayağa kalktı ve odasının dar sınırlarında volta atmaya başladı. "Bu kötü bir fikirdi. Bu durumu kendim halletmenin başka bir yolunu bulacağım."

Razor kıkırdadı. "Sakin ol, pislik. Ben çoktan hallettim. Biz konuşurken birkaç tanıdığım la görüştüm."

Knox'un öfkesinin bir kısmı yatıştı. "Senin karanlık yeraltı bağlantılarına güvenmek istemiyorum Raze. Bunun için başka Avcı da istemiyorum. Leni'yi ve genç yeğenini güvende tutmak için güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

"Çocuğu mu var?" Razor'ın şüpheci tonu yüksek ve net bir şekilde ortaya çıktı. "Çocuk Breed mi?"

"Hayır. O bir insan. Üvey kız kardeşinin altı yaşındaki oğlu." "Bu işleri karmaşıktırabilir."

Knox elini çenesinde gezdirdi. "Bir de bana sor."

"İşe yaramasını sağlayacağım."

"Sağ ol dostum. Sana borçlanacağım."

"Biliyorum. Bir gün tahsilat için sana gelirsem şaşırma."

Knox onun ne demek istediğinden emin değildi ama kardeşinin ses tonu, anlatmak için acele etmediği özel sorunlarını ima ediyordu. "Bu konuda yasal bir kaynak istiyorum, Razor. Her kimi getirirsen getir, hava geçirmez bir güvenlik ve güven istiyorum, tamam mı?"

"Tarikat sizin için yeterince yasal mı?"

Knox'un ileri geri hareketi durdu. "Artık Tarikat'ta bağlantıların mı var?"

"Her yerde bağlantılarım var, kardeşim." Durakladı, bir an sessiz kaldı. "Bir kelime söyle ve iş bitsin. Ama ikimiz de biliyoruz ki o kapıyı bir kez açtım mı bir daha kapatamam. Lucan ve savaşçıları konu çiftleşmemiş Irkdaşları korumak olduğunda boşa kürek çekmezler. Özellikle de tehlikede olanları. Burada bahsettiğimiz de bu, değil mi? Tarikat Leni'nin sizden uzakta daha güvenli bir hayat sürebileceğine karar verirse gitmesine izin vermeye hazır mısınız?"

"Sana söyledim, o benim değil."

Öyleyse Tarikat'ın Leni ve Riley'yi korumaları altına aldığını hayal etmek neden kalbini keskin bir çelik gibi sızlatıyordu? Everglades Darkhaven'daki kendi kardeşlerinden başka daha iyi, daha yetenekli bir alternatif isteyemezdi.

"Soruma cevap vermedin kardeşim."

"Sadece gerçekleşmesini sağla," diye hırladı.

"Pekâlâ." Razor'ın cevabı ciddi ve kararlıydı. "Olmuş bilin."

Knox cevap vermeden aramayı sonlandırdı, dikkati Leni ve Riley'nin alt katta konuşurken çıkardıkları sese takılmıştı. Ön kapı gıcırdayarak açıldı, sonra sert bir gümbürtüyle kapandı.

Ne oluyor lan?

Nereye gidiyordu? Ona gideceğini bile söylememişken onu nasıl koruyabilirdi?

Doğru. Sanki başka bir sabahın tüm aydınlığında onun işine yarayacakmış gibi.

"Orospu çocuğu."

Bir anda mutfığa indi ve boş bir evin sessizliğiyle karşılaştı. Lavabonun yanındaki tezgâhın üzerinde keskin bir el yazısıyla yazılmış bir not duruyordu.

Lokantayı açmak için Riley'i de yanımda götürdüm. Onu yakından izleyebileceğim ve güvende olduğunu bileceğim bir yere götürmeliyim.

Eve gittiğimde konuşmamız gerek.

-L.

Knox tezgâha yaslandı ve bir küfür savurdu. Elbette haklıydı. Konuşmaları gerekiyordu.

Tek umudu, az önce yaptığı şey için onu hor görmemesiydi.

BÖLÜM 17

Lokantayı açmak tam da ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şeydi.

Parrish Şelalesi'ni çevreleyen bakımsız yollar ve etrafına yayılmış daha küçük bergler nedeniyle işler günün büyük bölümünde yavaştı, ancak ön kapıdaki tabelayı çevirdiği andan itibaren mutfak ve yemek odası arasında gidip gelmesini sağlayan istikrarlı bir müşteri akışı vardı.

En sevdiği yerlilerden biri olan başka bir müşteri soğuktan içeri girip tezgâhtaki yerine oturduğunda zil çaldı. Leni kahve cezvesini kaptı ve önündeki seramik fincanı doldurdu, müdavimin sert demliğe dökceğini bildiği üçlü kremalar için yeterince yer bıraktı. "Geçen geceki fırtınada sen ve Mable ne yaptınız Claude?"

Yaşlı adam kremaların üstündeki folyoları yırtarken başıyla selam verdi. "Elektrikler hâlâ kesik ve yol berbat durumda ama biz iyiyiz. Birçoğundan daha şanslıydık. Uydu radyosundan duyduğuma göre iç kısımlara, Aziz Zacharie'ye doğru giden yollar önümüzdeki birkaç gün boyunca neredeyse geçilmez olacakmış."

"Gelebilmene sevindim. Seni görmek her zaman günümü aydınlatıyor."

Gri bıyıklı yanakları iltifat karşısında biraz daha kızardı. "Mable da bana katılmak isterdi ama lanet kalçası yine ağrıyor. Kahve içmeye gelirim, sonra da öğle yemeği için eve sıcak bir şeyler getiririm diye düşündüm."

Leni gülümsedi. "Daha bu sabah bir parti tavuk ve köfte yaptım."

"Satıldı," dedi, dumanı tüten fincanıyla kadeh kaldırarak. "Giderken iki tabak alacağım."

"Hemen geliyorum."

Öğle yemeği müşterilerinin geri kalanıyla çoktan ilgilenilmiş ve Riley uzaktaki masada evden getirmesine izin verdiği bir avuç yarış arabasıyla mutlu bir şekilde oynarken, Leni yeni siparişı hazırlamak için mutfağa yöneldi.

İşe döndüğü saatler içinde her zamanki ritmine kavuşmuştu. Hayatının son günlerde dönüştüğü karmaşık karmaşadan başka bir şeyin düşüncelerini meşgul etmesi iyi hissettiriyordu. Çalışmak aklını Parrish'lerden ve Travis'in eve dönüşüyle ilgili dayanılmaz korku duygusundan uzaklaştırıyordu. Tanrı biliyordu ki bu endişeden kurtulmaya ihtiyacı vardı.

Eyalet hapishanesinden çıkar çıkmaz evine doğru yola çıkmadığı için rahatlamış olmalıydı. Yüzleşmeden kurtulduğu için memnundu ama onun sonsuza kadar uzak kalacağına da kendini inandıramazdı.

Kendini meşgul etmek bu sorunu bir süreliğine rafa kaldırmasını sağlasa da Knox'u düşünmekten vazgeçmesine yardımcı olmadı. Onun soğukkanlı reddinin ardından açılan yarayı hafifletmeye yardımcı olmadı.

Bütün gün ve gece onunla konuşmadı.

-Kendisiyle aynı çatı altında yaşamasına rağmen onu görmeden geçirdiği günler acı verici bir hızla geçmişti. Sanki aralarında bir hafta geçmiş gibi hissediyordu. Sanki bundan daha uzun bir süre geçmiş gibi onu özlüyordu.

Onunla geçirdiği birkaç günün ardından kalbinin ona bu kadar bağlanmasına izin vermesi onu ne tür bir saf aptal yapmıştı?

Birkaç gün ve inanılmaz bir gece... Gerçi şu anda Knox'un kollarının onu nasıl sardığını düşünmek istemiyordu. Knox'un ağzının onunkinin üzerindeki hissinin ne kadar tüketici olduğunu ya da onun büyük, güçlü bedeninin çıplak teninin üzerinde hareket etmesinin, içine doğru ilerlemesinin ne kadar yoğun bir zevk verdiğini hatırlamak istemiyordu.

İçini bir uyarılma ürpertisi kapladı ve kalbinde kalan acıya rağmen damarlarını tutuşturdu.

Aralarına ördüğü duvarın ardında bir miktar tatmin hissetmeyi ummuştı. Bunun yerine, tek hissettiği yalnızlıktı. Knox'a gelince, onun kendisinden uzak durma kararlılığını fark ettiğinden bile emin değildi. Ya da belki de rahatlamıştı.

Her iki durumda da, ayrı geçen zaman ona daha net düşünme şansı vermişti - Knox şehre geldiğinden beri yapamadığı bir şeydi bu.

Hayatının büyük bölümünde kendi başının çaresine bakmıştı. Son altı yıldır Riley'ye de tek başına bakıyordu. Artık bunu yapabilecek durumdaydı ve hiç kimse, Travis Parrish ya da ailesinin geri kalanı bile ona engel olamazdı.

Knox ortaya çıkmadan önce yeterince iyi idare etmişti. O gittikten sonra da idare edecekti. O ve Riley onu ilgilendirmiyordu.

İşten sonra eve döner dönmez, Leni onu onları korumak için hissettiği her türlü yükümlülüğünden kurtarmaya niyetliydi. Aslında, bunu talep etmeyi planlıyordu.

Bütün gün bu sözleri kafasında prova etmişti. Şimdi tek yapması gereken, onları gerçekten söylediğine kendini inandırmaktı.

Yüzünü gülümsemeye zorlayarak, paketlenmiş ve poşetlenmiş sıcak öğle yemeği porsiyonlarını çıkardı ve hesabı yazarken onları tezgâhın üzerine bıraktı.

"Al bakalım, Claude."

Toplamına baktı ve başını salladı. "Kayıyorsun, Leni. Kahvemin parasını almayı unutmuşsun."

"Bugün herkes için müesseseden. En azından yollara düşüp yemek yemeye cesaret eden sizler için bunu yapabilirim."

Sırıttı. "Bu durumda, nazikçe teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Sürahiyle hızlıca bir tur daha atarak kendisinin ve diğer müşterilerin bardaklarını doldurdu. Sonra da önündeki kabinde oturan yaşlı çiftle sohbet etmekte olan Riley'ye uğradı.

"Yine de kırmızı olan en iyisi. Açılan kapıları var ve çok hızlı gidiyor. İzle."

Leni, Riley'nin masadan fırlattığı kaslı arabayı boştaki eliyle yakaladı. "Tamam, sanırım hepimiz olayı anladık evlat. Arabalar burada tekerleklerini sağlam zeminde tutmalı, tamam mı?"

Müşterilerine baktı ve bir göz kırpma ve ağız dolusu bir özür sundu. Hiç de rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Riley'nin çoğu insan üzerinde böyle bir etkisi vardı, Leni de buna dâhildi. Dün onu azarlamaktan nefret etmişti ve onu cezalandırma girişimi kuşkusuz gevşek olmuştu. Küçük büyücüye kızgın kalmak neredeyse imkânsızdı.

Daha ziyade, evde bıraktığı daha büyük, biraz daha az çekici ama aynı derecede yıkıcı erkek gibi.

"Mutfakta seni bekleyen peynirli makarna var," dedi ve Riley'nin arabasını diğerleriyle birlikte masaya koydu. "Öğle yemeği için acıktın mı?"

Koltukta zıpladı, yüzü heyecandan parlıyordu. "Evet!"

"O zaman lütfen arabalarınızı kaldırın ve tuvalete gidin. Makarnanızı ve peynirinizi size getireceğim. Çıkmadan önce ellerinizi yıkadığınızdan emin olun."

"Tamam!" Minyatür yarış arabaları filosunu sırt çantasına yerleştirdikten sonra kabinde çıktı ve aceleyle yakındaki erkekler tuvaletine gitti.

Leni, az sayıdaki müşteriyle kontrol turlarını tamamladıktan sonra öğle yemeğini almak için mutfığa dönerken gülümsemesini engelleyemedi. Günün normalliği sıcak bir yorgan gibi etrafına yerleşmişti. Onun için her şeyin böyle olması gerekiyordu.

Sabit, tanıdık, rahat. Bu yeterli olmalı.

Öyle olmak zorundaydı, çünkü yarından itibaren Knox gitmiş olacaktı.

Bunun en iyisi olduğuna ne kadar inanmak istese de bunu düşünmek istemiyordu.

Taze pişmiş güvecin bir kısmını Riley için bir tabağa aldı, ardından bir kaşık elma püresi ve birkaç çiçek buharda pişmiş brokoli ekledi. Yeşil sebzelerin, epeyce kandırmadan Riley'nin dudaklarından geçeceğine dair hiçbir hayali yoktu ama denemeye her zaman değer diye düşündü.

Yemeği tamamlamak için bir bardak çikolatalı süt içen Leni, sallanan kapıyı kalçasıyla iterek açtı ve iki eli de dolu olarak yemek odasına çıktı.

Aynı anda, otoparktaki büyük altın rengi bir cipten inen iki adam lokantanın girişine yaklaştı. Aracın kime ait olduğunu anlamak için yan tarafındaki Parrish & Sons logosunu görmesine gerek yoktu. Leni, Enoch Parrish'in eğilmiş, sıırım gibi gövdesini, gri başını ve çatık kaşlarını kaldırmadan önce tanıdı.

Ona eşlik eden genç adam hatırladığından çok daha farklı görünüyordu.

Travis Parrish hapis haneye yirmi beş yaşında, uzun boylu, ince yapılı, eğik omuzlu bir genç olarak gitmişti. Eve döndüğünde iki kat daha kalın ve ağırlık antrenmanı yapmış kaslara sahipti. Zengin kahverengi saçları kafatasına doğru sıkıca kırpılmıştı ve son birkaç yıldır zor bir yaşam sürdüğünün kanıtı olarak artık gümüş rengiyle beneklenmişti. Ama yüzü çok netti.

Lokantanın ön kapısının camından onu bulan düz, karanlık bakış da öyleydi.

İçindeki korkak bir parça, elindekileri bırakmasını ve onlar içeri girmeden önce kapıyı engellemek için acele etmesini istiyordu. Ama artık bunun için çok geçti. Shannon'ın hüküm giymiş saldırganı ve onun alaycı, yaşlı babası içeri girerken, girişin üzerindeki çanlar neşeli bir ses çıkardı.

Yerlilerden birkaçı Travis'i eski bir dost ya da sevilen bir evlat gibi selamlamak için döndü. Belki de herkesin kendisi gibi Parrish'lerden nefret etmesini dilemek ona haksızlıktı. Kasabanın çoğu için onlar sadece kurucu aileyi değil, kereste işinin patladığı dönemde en büyük işvereni de temsil ediyorlardı. Parrishler ilçedeki çeşitli işletmeleri ve hayır kurumlarını finanse etmeye devam ediyorlardı. Nesillerdir servetlerini ve güçlerini sergiliyorlardı ve şimdi bile onlara karşı gelebilecek çok az kişi vardı.

Yine de Travis'in sanki oraya aitmiş gibi -sanki neredeyse kız kardeşini öldürdüğü için gönderilmemiş gibi- müşterileriyle tokalaşmak için işyerine girmesini izlemek Leni'nin dişlerini gerdi.

Tabağı ve süt bardağını kasanın yanındaki tezgâha bıraktı, bakışları temkinli ve tetikteydi. İkisinden gitmelerini mi talep etmeliydi, yoksa kolayca sindirilemeyeceğini görmelerini mi sağlamalıydı, bilemiyordu.

İkincisini seçti, aynı zamanda Riley tuvaletten çıkmadan önce gitmeleri için dua etti.

Tezgâhın ilerisinde oturan biri Enoch'a seslendi. "Geçen gece Dwight'a ne olduğunu duydum. Lanet olası bir vampir tarafından saldırıya mı uğramış? Kan emiciler bu kadar kuzeye doğru ilerlerken dünya ne hale geliyor?"

"Oğlumun durumu gayet iyi," dedi yaşlı Parrish, dar bakışlarını kasanın arkasındaki Leni'ye çevirerek. "Ona saldıran yaratığa gelince, bir dahaki sefere yüzünü göstermeye cüret ettiğinde o piç için hazır olacağız."

Leni bu ifadedeki kabadayılığa gülmek istedi. Enoch Parrish ve üç oğlunun toplamının, Knox'un her birinin içini boşaltmadan önce yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yaşlı adamın bakışlarını tuttu ve onun kendisini korkutmasına izin vermedi.

Kapıya yakın bir kulübeden başka bir adam daha seslendi. "Dwight'ı yavaşlatmak için ölümle burun buruna gelmekten daha fazlası gerekir.

Aşağı. Bu sabah kasabaya gelirken onu ve Jeb'i sınıra doğru kereste taşıırken gördüm. Onlar da yük taşıyorlardı, neredeyse bana çarpacaklardı."

Bazı müşterilerin karşılaşmasının tadını çıkarmakla meşgul olan Travis, şimdi babasına bir bakış attı.

Yaşlı adamın gözlerinde tuhaf bir şey titreşti, ancak yavaşça göz kırparak ve konuşan yerel adama doğru düz bir gülümsemeyle onu kapattı. "Hemen yerine getirilmesi gereken bir siparişimiz vardı."

"O yoldaki berbat yol koşullarına göğüs germek önemli olmalı."

Enoch kuru kuru kıkırdadı. "Para güzel havayı beklemez."

Adam güldü. "Buna amin derim."

"Ayrıca, Dwight'ın artık değiştirmesi gereken bir aracı var." Parrish patriği dikkatini tekrar Leni'ye çevirdi. "Yapmamız gereken şey ona saldıran Breed erkeği hakkında suç duyurusunda bulunmak. Tabii siz bunu yapmamamız için bir neden bulamazsanız."

"Belki de o gece beni yoldan çıkardığı için Dwight hakkında suç duyurusunda bulunmalıyım. Knox'un ona her ne yaptığını iddia ediyorsa, bunu hak etmişti."

Lokanta şimdi sohbetle çalkalanırken, Enoch kadının durduğu kasaya yaklaştı. Kadının tüylerini diken diken eden bir bakışla onu süzdükten sonra sesini yumuşak bir mırıltıya indirdi. "Seni etkiledi, değil mi kızım? O kan içici. Sana dişlerini geçirdi bile. Yoksa sana başka bir şey mi soktu?"

Leni sinirlendi. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? İğrençsin."

"Hayır, Lenora. Sensin. O alt insanla yaptığın şey doğru değil. Doğaya aykırı." İnce, çatlak dudaklarını yaladı. "Eminim benimle aynı fikirde olan bir yargıç bulabilirim. Bu tür bir ortamın bir çocuk için iyi olmadığını da kabul edecek bir yargıç."

Tehdidin ağırlığı onu duraksattı. Enoch Parrish'in kendi lehine bir karar çıkması için para ödemekten çekinmeyeceğini biliyordu. Cüppelerine layık hiçbir yargıç bu şekilde karar vermezdi ama doğru bedel karşılığında yasaları esnetmeye istekli başkaları da vardı. Parrish'lerin kimi arayabileceklerini bildiklerinden hiç şüphesi yoktu.

Travis babasının yanında duraklayarak ona doğru yürüdü. "Uzun zaman oldu, Leni."

"Yeterince uzun değil. Seni erken bıraktıklarına inanamıyorum."

Yüzü sertleşti. "Evet, öyle oldu. Ve artık evde olduğum için burada işler değişecek. Son altı yıldır tek düşündüğüm oğlum."

Alay etti. "Şartlı tahliye kurulunu etkilemek için aldığın İncil dersleri ve hapishane spor salonunda çalışarak geçirdiğin belli olan onca saatin arasında zaman bulabilmene şaşırdım."

"İnsanlar değişebilir, Lenora."

"Sen değilsin. Ve açık olmak gerekirse," diye ekledi, "Riley senin oğlun değil. Asla da olmayacak."

Sert ifadesi taş kesildi. "Bunu göreceğiz."

Tam o anda Riley doğanın gücü gibi tuvaletten fırladı. "Ben hazırım, Leni Teyze! Ellerimi bile iki kez yıkadım."

"İyi iş, dostum."

Travis'in bakışları Riley'ye çevrildiğinde koca bedeni tamamen hareketsizleşti. Nefesi kısıp bir küfürle dışarı fırladı. "Kahretsin. Şuna bir baksana. O kadar büyük ki. Zihnimde bir bebek canlandırıp duruyordum."

Riley lokantanın diğer ucundaki durumdan habersiz bir şekilde arka kabine doğru ilerledi ve sonra durdu. "Hey, mac-n-cheese'im nerede?"

Leni, "Senin için tam burada buldum," dedi. "Benimle tezgâhın arkasına gel, ufaklık."

Onu Parrish'lere daha fazla yaklaştırmak istemese de Riley ve onu kendisinden almaya kararlı iki adam arasında sağlam bir bariyerin güvencesine ihtiyacı vardı. Onu rahatlatmak şekilde, Riley itaat etti.

hiç direnmeden. Onun ve babasının karşısındaki açık uçtan girerek, ayaklarını sürüye sürüye onun yanına geldi. Leni kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

Travis gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadı. "Merhaba Riley."

"Merhaba. Şimdi peynirli makarnamı alabilir miyim lütfen?" Yüzünü Leni'ye doğru eğerek ona aptalca bir sırıtış attı.

Adamın soluk sarı saçlarının bir kısmını gözlerinden uzaklaştırdı. "Evet, yiyebilirsin. Neden öğle yemeğini mutfakta yemiyorsun?"

"Babasının gülümsemesini almış," dedi Enoch, Travis'in tezgahın kenarına tutturduğu elini okşayarak.

"Benim bir babam yok," dedi Riley kesin bir ifadeyle. "Benim de bir annem yok."

"Senin bir annen var," diye karşı çıktı Leni. "Her zaman bir annen olacak. Sana bu konuda ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Göğsünün ortasına dokunarak başını salladı. "Burada yaşıyor."

"Bu doğru. Onu tekrar görene kadar kalbinin tam ortasında tutmalısın."

Enoch'un havasız kıkırdaması sessizce çınladı. "Güzel bir duygu. Ama ben her zaman küçük çocukların babalarına annelerinden daha çok ihtiyaç duyduklarına inanmışımdır. Sence de öyle değil mi Travis?"

"Evet. Kesinlikle."

Leni öfkelen-di, Riley'ye olan tutumu daha da sıkılaştı. "Siz ikiniz bir şeyler sipariş edecek misiniz? Eğer istemiyorsanız, ikinize de gitmeniz için teşekkür edeceğim, böylece işime geri dönebilirim."

"Oh, hey." Travis parmaklarını şıklattı. "Şimdi hatırladım. Senin için bir şey getirdim Riley."

Kafası karışmış bir halde yabancıya baktı. "Sen mi yaptın?"

Leni ne yaptığını anlayamadan Travis ceketinin cebine uzandı ve parlak, yeni bir telefon çıkardı. Ekranı uyandırdı ve Riley'ye uzattı. "İçinde eğlenceli oyunlar var ve bu düğmeye basarsan istediğimiz zaman birbirimizle konuşabiliriz."

"Harika."

Riley cihaza dokunmaya fırsat bulamadan Leni onu elinden kaptı. Cihazı Travis'e geri verdi. "Telefon için çok genç ve seni aramak için bir nedeni yok."

"Bunu söyleyeceğini hissediyordum." Uzun bir süre ona baktı, sonra gülümsedi. "Ben de sana bir şey getirdim."

Cebinden beyaz bir zarf çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı. "Babalık testi için bir mahkeme emri."

Riley masumca ona baktı. "Per-ternity testi nedir?"

Travis ona ince bir gülümseme verdi. "Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?"

Leni, peynirli makarna tabağını alıp Riley'ye uzatırken onun kendini beğenmiş yüz ifadesine ters ters baktı. "Hadi, soğumadan yemeğini ye. Ben de çikolatalı sütünü getireyim. Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Başını salladı, sonra da kadının istediği gibi sallanan kapıdan mutfığa girdi.

O gider gitmez tezgâhın altına uzandı. Bir elinde zarfı, diğerinde uzun burunlu çakmağın alevli ucunu tutarak mahkeme kararının kenarına ateş dokundurdu. Belgenin yanmasına izin verirken Travis'in bakışlarını üzerinde tuttu.

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmamalıydın, Leni. Akıllı olanın sen olduğunu sanıyordum."

Kadın yanan zarfı adama fırlattı. Adam zarfa vurarak uzaklaştırdı, sonra da karo zemine sürüklenen zarfı botuyla ezerek çıkardı.

"Lokantamdan defolun," dedi Leni. "İkiniz de hayatımızdan uzak durun."

Enoch alay etti. "Sana söyledim evlat. O da tıpkı kız kardeşi gibi aptal bir sürtük."

"Aptal sürtükler yaralanır," dedi Travis. "Bazen ortadan kaybolurlar."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Hapisten çıkalı daha iki gün olmadı ve şimdiden geri dönmek için can atıyorsun, beni yarım düzine tanığın önünde tehdit mi edeceksin?"

İnsanlarla dolu lokantaya bir göz attı, hepsi şimdi onu izliyor ve dinliyordu. Enoch boğumlu parmaklarını Travis'in paltosunun koluna soktu. "Hadi evlat. Belli ki onunla vaktimizi boşa harcıyoruz."

"Evet, öylesin," diye kabul etti Leni. "Öyleyse git."

Bu konuda acele etmediler ama birkaç dakika sonra gittiler.

Leni dirseklerini tezgâha dayadı. Az önce ne yapmıştı? Gözünü korkutmalarına izin veremezdi ama lanet olsun, durumu tırmandırmak da istememişti.

Karışık ayak sesleri tezgâhın diğer tarafından yaklaştı. Sonra bir el hafifçe eğilmiş omzuna indi.

Yaşlı Claude uzun bir iç çekti. "Lenora, senin için endişeleniyorum. Parrish'ler gibi insanlarla arana çizgi çekmenin tehlikeli olduğunun farkında değil misin?"

Başını kaldırdı. "Evet, bunu biliyorum. Belki de birinin bunu yapmasının zamanı gelmiştir."

BÖLÜM 18

Leni gün batımından hemen önce, kucağında uyuyan Riley ile eve geri döndü.

Knox onu arka kapıda karşıladı. Bütün gün evin sınırları içinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi dolaştıktan sonra, dışarı çıkıp kanlı bir ev sahibi avlamanın kendisi için güvenli olacağı gece karanlığına kadar saniyeleri sayıyordu. Şimdi Leni geri döndüğüne göre, tek endişesi onun güzel yüzündeki yorgunluk ifadesiydi.

Kadının gözlerinde gördüğü yenilgi onu daha da rahatsız etti.

Onu hiç bu kadar kederli görmemişti, çünkü kaba davranışından sonra bile.

Endişe yüzünü çatık bir ifadeye büründürdü. Onun yükünü almak için uzandı. "Sana yardım etmeme izin ver."

"Hayır." Tek bir kelime, kesin ve net. "İdare edebilirim. Lokantadaki akşam yemeğinden sonra bayıldı. Onu yatırmam gerek."

Knox'un bakışlarıyla karşılaşmadan yanından geçip gitti. Kadının soğuk tavrını sürdürmesi Knox'u kızdırmıştı ama omurgasında gördüğü gerginlik ve dikkatle düzelttiği yüz ifadesi, ona karşı duyduğu kızgınlıktan daha fazlasını ima ediyordu.

Knox'un kaşları endişesiyle birlikte daha da çatıldı. "Bugün bir şey mi oldu, Leni?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Bu sessiz açıklamayla birlikte merdivenlerden ikinci kattaki yatak odasına doğru yürüdü.

Knox aşağıda, eski döşeme tahtaları onun yumuşak ayak sesleri altında gıcırdarken bekledi. Birkaç dakika sonra onun Riley'nin odasından koridorun diğer ucundaki ebeveyn yatak odasına doğru ilerlediğini duydu. Kapıyı arkasından kapattı ve dışarı çıkmadı.

On dakika geçti, sonra birkaç dakika daha.

Knox nefesinin altında küfretti. Eğer Knox'un bir tur daha kaçamak yapacağını düşündüyse fena halde yanılmıştı. Onu kollarında hissetmek istemeden yanında olmak bile dayanamayacağı bir eziyetken, onun tarafından görmezden gelinmek daha da kötüydü.

Ve onun içine kapanık tavrından rahatsız olduğu gerçeğini de inkâr edemiyordu.

Bir sorun vardı.

Onu üzecek bir şey olmuştu ve içindeki tüm savaş içgüdüleri bunun Travis Parrish'le ilgili olduğundan emindi.

Adımlarını üçer üçer attı, sonra koridordan geçerek yatak odasına gitti. Kapıyı çalması cevapsız kaldı. Kendisini içeri alması için yaptığı alçak sesle ricası da öyle.

Sonra içeriden bir yerlerden gelen kesik kesik nefes sesini duydu. Bunu boğuk bir hıçkırık izledi.

"Lanet olsun." Kadının özel odasına girmeye hakkı olmadığını bilmesi, kapı koluna uzanmasını engellemedi. Kapı kilitli değildi ama yine de içeri girmesi için bir davetiye sayılmazdı.

"Lenora?" İçeri girdi ve bitişikteki banyodan gelen ağlama seslerine kulak kabarttı. Hâlâ lacivert paltosunu ve botlarını giymiş, kapalı klozetin oturağına oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almış, ağlarken vücudu kendi içine doğru kıvrılmıştı. "Ah, Tanrım. Leni."

Onun önünde çömeldi ve onu kollarının arasına aldı. Kız onun kucaklamasına direnmedi. Adamın göğsüne doğru ağlamaya devam ederken tüm mücadelesi bitmiş gibiydi.

"Artık her şey yolunda. Seni yakaladım." Sesinin olduğundan daha doğaüstü çıkmaması bir mucizeydi. Kızın kollarında titrediğini hissettiğinde içinden öfke aktı. "Bugün Travis'ten haber aldın mı?"

Burnunu çekerek başını salladı. "Bu öğleden sonra babası Enoch'la birlikte lokantaya geldi."

Piç kurusu, güneşin batmasını beklerken ona bir kol mesafesi kadar yaklaşmış mıydı? Hay sikeyim.

Knox yumruğunu bir şeye, tercihen Travis Parrish'in suratına vurmak istedi.

"Bana ne olduğunu anlat, tatlım." Cevabı, öfkesinin derinliğinden dolayı tınısızdı. "O ne yaptı? Ve eğer sana parmağını bile sürdüyse Tanrı yardımcısı olsun."

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi başını sallayarak. Knox sırtını okşarken gözyaşları yavaşladı. Başını kaldırdı ve kırmızı çerçeveli gözlerle ona baktı. "Artık kanunu kendi tarafına çekmeyi başardı. Riley'ye babalık testi yapılması için mahkeme kararıyla geldi."

"Kahretsin. Nerede o?"

"Lanet şeyi ateşe verdim ve yüzüne geri fırlattım.

Sonra ona lokantamdan çıkmasını ve bir daha gelmemesini söyledim."

Knox durumun ciddiyetine rağmen ağzının kenarında bir gülümseme hissetti. "İnanılmazsın, bunu biliyor muydun?"

Kaşlarını çattı. "Ben sadece yapmam gerekeni yapıyorum. Riley'yi güvende tutmak zorundayım. Onu Parrish'lerin elinden uzak tutmalıyım. Herkes için olduğu kadar Shannon için de onu korumak için ne gerekiyorsa yapmalıyım."

Knox onu bu denklemin dışında tuttuğu gerçeğini gözden kaçırmamıştı. Dün sabahla bu gece arasında bir zamanda, Travis ve ailesiyle başa çıkma konusunda tek başına olduğuna karar vermişti.

Ona danışmadan güvenli bir ev ayarladığını söylediğinde bu hiç de iyi karşılanmayacaktı. Parrish Falls'tan birkaç saat uzaklıktaki bu ücra yerin Tarikat'ın Breed savaşçılarına ait olması bu yangına sadece benzin dökecekti.

"Dahası var, Knox." Leni'nin sesi boğuk bir hal aldı. "Travis gitmeden önce bana bir şey söyledi. Dolaylı olarak Shannon'la ilgili bir şey."

"Peki ya o?"

Gözlerinde yine yaşlar birikti, duyguları kelimelerini boğdu. "Mahkeme kararını yaktıktan sonra bana çok kızdı. Bana bunu yapmamam gerektiğini söyledi. Babası bana bir

aptal sürtük. Travis de aynı fikirdeydi. "Bazen aptal srtklerin canı yanar." dedi. Sonra da 'Bazen ortadan kaybolurlar' dedi."

Knox'un hırıltısı göğsünün derinliklerinde titreşti. Sadece onunla bu şekilde konuşan iki adam yüzünden değil, aynı zamanda bu sözlerin taşıdığı tehdit yüzünden.

Ve bu korkunç sözlerin altında, Leni'nin Shannon'ın yokluğunda Parrish'lerin parmağı olduğu konusunda haklı olabileceği iması yatıyordu.

Leni ona doğru sarktı ve kırık bir hıçkırık çıkardı. "Ya onu ldrdlerse, Knox? Oh, Tanrım. Ya gerçekten öldüyse?"

Bu cevabı en az onun kadar o da istiyordu. Belki de ondan daha fazla, çünkü Travis'in ya da akrabalarından herhangi birinin Leni'nin kız kardeşine zarar vermekle bir ilgisi olduğu ortaya çıkarsa, her birini çıplak elleriyle öldürecekti.

Leni'nin başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Ona ne olduğunu bulacağız, söz veriyorum."

Küçük, acı dolu bir inilti kaçtı.

"Yapma bunu," diye fısıldadı, rahatlamaya ihtiyaçı olduğu çok açık olmasına rağmen kendini ondan uzaklaştırdı. Kaşlarını çatı ve onun bakışlarını ararken başını salladı. "Beni nemsemiğini düşünmeme izin verme."

"Umurumda."

Biraz daha geri çekildi, sonra ayağa kalktı ve camla çevrili duşun yanına gitti. Odadan tamamen çıkmadan ondan en fazla bu kadar uzaklaşabilirdi. Yüzünü ıslatan tuzlu damlaları temizledi. "Dn, sorunlarıma yenilerini eklemek istemediğini söylemiştin."

"Doğru." Ayağa kalktı ama olduğu yerde kaldı çünkü tek bir yanlış hareketinin cesur, güzel Leni'sinin ondan kaçmasına neden olacağını hissediyordu. "Seni incitecek ya da işleri senin için daha da zorlaştıracak hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Anlamıyor musun?" Kız kaşlarını çatarak ona baktı, köşeye sıkışmış ve korkmuş görünüyordu. "Böyle nazik davranarak bana zarar veriyorsun. Burada bu şekilde bulunarak işleri daha da zorlaştırıyorsun."

Lanet olsun. D n kendini en kötü türden bir piç gibi hissetmi ti. Şimdi, kendi kendine yönelttiği öfkesi on katına çıkmıştı. "Söylediklerim için özür dilerim. Davranı larım için. Her şey için."

Yutkundu, ela gözleri hâlâ temkinli ve güvenilmezdi, hâlâ yaralıydı. "Hatalı olan benim. Senden hakkım olmayan bir şey istedim - hayatımı kolaylaştırmak için senden birini  ld rmeni isteyebilece imi sandı ım o ilk geceden ba layarak."

"Benden Travis Parrish'le ilgilenmemi istemenin nedeni bu değildi. Korkmu tun, Leni. Tahminime göre, Riley'yi senden almak için neler yapabilece inden korkuyordun. Bugün lokantada sana söylediklerinden sonra, çok da haksız olduğunu düşünmüyorum."

"Ama bu senin görevin değil Knox. Tıpkı bizi korumaya yardım etmek için hayatını askıya almanın senin yükümlülüğün olmadığı gibi - Melez i aretimin seni inandırı ı şey ne olursa olsun."

Nefesini sertçe verdi. " u anda burada olmamın sebebi senin işaretin değil. Hiçbir zaman da olmadı. Onu hiç görmemiş olsaydım bile sana yardım etmek, seni korumak isterdim."

"Korunmaya ihtiyacım yok, unuttun mu? Ben kırılmam. Hiçbir şey beni yaralayamaz, Travis Parrish bile."

"Ama seni yaraladım," diye belirtti Knox. Di lerinin arasından bir küfür tısladı. "D n bana kanını teklif ettiğinde ve ben reddetti imde bunu gördüm."

Ona solgun bir bakış attı. " u anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum, Lenora." Ona doğru bir adım attı. "Bana bir hediye sundun, kutsal bir hediye. Ben de onu yüzüne geri fırlattım. Bana vermek istediğin şeyin onurunu tanımadı ım için değil. Kanını alamazdım çünkü senin ba ını hak etmiyorum."

Gözleri adamın ciddi bakışlarını üzerinde tutuyordu. Hâlâ her an ka acakmı  gibi görünüyordu ama kıpırdamadan adamın aralarındaki mesafeyi yavaşça kapatmasını izledi.

"İhtiyacın olan şey nasıl olurum bilmiyorum Leni, hak ettiğin şey. Daha önce hiç olmadığım bir şey olmak istememe neden oluyorsun."

Kaşları kararsız bakışlarının üzerinde düğümlendi. "Abbie ile bile mi?"

"Hayır. Onunla bile değil." Leni'ye uzandı ve koyu kahverengi saçının nemli yanağına yapışmış bir tutamını düzeltti. "Abbie'yle aramızda kan bağı yoktu. Ona eşim olmasını teklif etmeyi planladığım gece öldü. Ondan önce kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemiştim. Onu kaybetmek beni çok üzdü."

Leni'nin nefesi ciğerlerinden çekildi. "Üzgünüm Knox. Bunun senin için ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum."

Başını salladı, ıstırabının ve suçluluğunun derinliğini hatırladı. Geçen sekiz yıl boyunca bu acı hep içinde kalmıştı. "Seni incitme düşüncesi bile başlı başına bir cehennemdi, Leni. Seni görememek, seninle konuşamamak da öyle. Kalbini yaraladığımı bilmek, güneşe doğru yürümek ve orada kalmak istememe neden oldu."

"Knox, hayır." Yüz ifadesi sesiyle birlikte yumuşadı. Ellerini onun çenesinin iki yanına koydu. "Seni acı içinde görmekten nefret ediyordum. Yakışıklı yüzünün bu kadar kötü kavrulduğunu görmek beni öldürüyordu."

"Sana iyileşeceğimi söylemiştim," diye mırıldandı, onun şefkatli dokunuşu tahrikini uyandırmıştı. Onu şehvetle takip etmemişti ama onun yakınında olup da ona dokunma, onu öpme ihtiyacıyla yanıp tutuşmaması imkânsızdı. Öne doğru eğildi ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi.

Adam dudaklarından uzaklaştığında, Leni ona mahcup bir gülümseme verdi. "Bu gece eve geldiğimde senden gitmeni istemeyi planlamıştım."

Kaşlarını çattı, ama bu haberi duyunca hiç şaşırmamıştı. Tanrı biliyordu ki bunu hak etmişti. "Hâlâ istediğin bu mu?"

Başını iki yana salladı. "O zaman bile gerçekten istememiştim." "Güzel."

Onu tekrar öptü, ağzının onunkine değdiğini hissetmekten zevk alıyordu. Öpüşürken, kışlık montunu omuzlarından sıyırdı, böylece ellerinin altında vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Kız onun kucağında eridi ama sırtının ve omuzlarının ince kaslarındaki gerginliği saklayamadı.

Parrish'lerle yüzleşmesinin stresi hâlâ üzerindeydi ve ona nasıl fiziksel zevk vereceğini bilse de, bundan daha çok ihtiyaç duyduğu şey rahatlık ve güvenceydi.

Değişiklik olsun diye onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı.

Knox duştaki suyu açtı, sonra onu soymaya başladı. Kız soru sormadı, onun şefkatli ilgisini reddetmedi. Onu ateşli bakışlarına açarken ipeksi tenini okşamaktan kendini alamadı. Sütyenini ve külotunu çıkarırken kehribar rengi sıcaklık görüşünü doldurdu.

Dişlerinin ve azı dişlerinin arasından hırıltılı bir nefes çekti. "Sana bakmak için yüz yılım olsa bile seni böyle görmekten bıkmazdım."

Onun dönüşmüş bakışlarını tuttu, gözleri onu içine çekti. Yüzünde korku yoktu, sadece sıcaklık ve arzu vardı. Sadece sıcak bir kabullenme.

Knox soyundu, sonra da onu sıcak spreyin altına götürdü.

Azgınlığına rağmen şu anda ona vermek istediği şey cinsel değildi. Bu gece ilgiyi ve şefkati hak ediyordu.

Ona her şeyini vermek istiyordu. Sadece bu gece değil, ona sahip olduğu sürece.

Onu derinden önemseddiğini kabul etmek, en azından kendisi için artık bir şok değildi. Ama bu diğer duygu basit bir şefkatten çok daha derindi.

Onunla tanıştığından beri geçen kısa sürede, Leni hayatının birincil nedeni haline gelmişti. Onun bir parçası haline gelmişti. Kalbi bunu bir süredir biliyordu. Avcı'nın soğuk ve mantıklı beyninin bunu anlaması biraz daha uzun sürmüştü.

Bu kadını seviyordu.

Farkına vardığı şey onu şaşırttı.

Ve bugün erken saatlerde yaptığı telefon görüşmesi düşünöldüğünde zamanlama çok kötüydü.

Kız önünde dururken omuzlarını ve güzel göğüslerini sabunladı, buhar bulutlarıyla kaplandı. Elleri de onun üzerinde hareket ediyordu, kaygan ve sıcaktı, her darbesi içindeki ihtiyaç sarmalını daha sıkı, daha talepkâr hale getiriyordu.

Kadın aşığı uzanıp onun çıkık ereksiyonunu bulduğunda inledi. "Ah, Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye itiraf etti, kız onu pompalarken boğazı kül gibi kurumuştı. "Söz veriyorum, seni buraya getirirken amacım onurluydu."

Başını öne eğdi ve göğüs ucunu dişlerinin arasına aldı. Onu bıraktığında nefesi sıcak bir şekilde göğsüne çarptı. "Bu çok kötü, çünkü seni içimde hissetmeye ihtiyacım var, Knox."

Vay anasını. Vücudu istekli bir ilgiyle karşılık verdi. Geri kalanı da aynı derecede zayıf bir direnç gösterdi.

"O zaman arkamı dön," dedi kalın bir sesle, dişleri diline karşı kabarmıştı.

Parmakları kadının seksinin kaygan sıcaklığını yarararak onu kendisine hazırladı. Uzun, yavaş bir hamleyle içeri girdi. Ne kadar aç olsa da acele etmedi. Adam kendi salıverilişinin üzerine yuvarlanmasına izin vermeden önce kadın iki kez boşaldı.

Daha sonra, su soğuyana ve gitmekten başka çareleri kalmayana kadar öpüşerek ve okşayarak birbirlerini tekrar sabunladılar.

Knox, havlularını çıkardıktan sonra bile yorgunluğun Leni'nin üzerine yapıştığını görebiliyordu. Duygusal olarak tükenmiş, çıplak ayaklarının üzerinde yarı uyur haldeydi.

"Gel buraya," diyerek onu kollarının arasına aldı.

Onu yatağı taşıdı ve serin çarşafların üzerine yatırdı. Sonra onun yanına kaydı.

Hâlâ sertti, ona olan arzusu söz konusu olduğunda asla tam olarak doymamıştı.

Onu da farklı bir lık sarmıştı ama beslenmek için onun yanından ayrılma düşüncesi pek cazip gelmiyordu. Sadece kollarında uykuya dalarken nabzının sabit davulu için de aynı şeyi iddia edebilmeyi diledi. Kendi damarlarında yankılanan bu ses, karşı koymak için tüm gücünü harcadığı bir siren ağırısıydı.

Yanıklarının iyileşmesinden sonra kana ihtiyaçı vardı.

Ama daha çok ihtiyaçı olan başka bir şey daha vardı.

Travis Parrish'in yarattığı tehdidin daha da ktleşeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bunun olmasını beklemeye hiç niyeti yoktu.

Bu noktayı açıklığa kavuşturmaktan büyük zevk alacaktı.

Lenora Calhoun onundu ve ona ait olanı korudu.

BÖLÜM 19

Leni ve Riley'yi bir dakikalığına bile olsa korumasız bırakma fikrinden nefret ediyordu.

İkisinin de yataklarında uyuduğunu ve herhangi bir tehlide karşı savunmasız olduklarını bilmek, Knox'un donmuş ormanlık alanda yıldırım hızıyla ilerlemesine aciliyet kattı. Nehri takip ederek kasabanın kuzeybatısındaki geniş ormanlık alana doğru ilerledi.

Bugün Leni'nin evinde beklemek için gün ışığında birkaç saati vardı ve bunu Parrishler hakkında internette biraz keşif yaparak değerlendirdi. Yirmi sekiz bin dönümlük etkileyici arazileri ve son on yıldır sürekli düşüşte olan bir zamanların kârlı kereste işletmesi hakkında birkaç ilginç makale bulmuştu.

Leni mali açıdan zarar etmekten çok uzak olduklarını söyledi, ancak servetlerinin yıllar öncesine göre çok az olduğu açıktı. Kamu kayıtları, nesillerdir ellerinde olan tarıma elverişli kereste arazilerini sessizce sattıklarını, onları zengin eden ve kendi adlarını taşıyan küçük kasabalarını haritaya koyan keresteye giderek daha az güvendiklerini gösteriyordu.

Zor zamanlar geçirmiş olsun ya da olmasın, uzun süredir dul olan Enoch Parrish ve üç oğlunun, işleri geriledikçe yaşam tarzlarından ödün vermedikleri anlaşılıyor. Parrish Falls nüfusunun geri kalanı eski fıçı tahtası çiftlik evlerinde, tuğla çiftliklerde veya mobil evlerde yaşarken, kurucu aile kereste bahçelerinin ve geniş orman arazilerinin bitişiğindeki saray gibi, iyi güvenli bir yerleşkede ikamet ediyordu.

Knox evin uzun araba yolunu ağaçlık arazinin yanından geçen karlı çift şeritli yoldan ayıran elektrikli çite doğru yürüdü. Bariyer bu gece onu dışarıda tutmaya yetmeyecekti ama orada bir süre durakladı.

ve açık renkli bir SUV'un çok bölmeli garajın içinde kükreyerek canlanmasını izledi.

Araç yola doğru hızla ilerlerken farlar karanlığı deldi. Kapı yavaşça açılıp sürücünün çıkmasına izin verirken sık ağaçların gölgesinde eridi.

Knox internette Travis Parrish'in bir mahkûm fotoğrafını bulmuştu ve yeni serbest bırakılmış orospu çocuğunun iki şeritli yolda yuvarlanışını izlerken kanı kaynıyordu.

Yaya olarak cipin arkasından gitti ve ağaçlarla kaplı bankette gizlendi. Uzun süre koşması gerekmedi. Yolun yaklaşık beş mil ilerisinde Travis yol kenarındaki derme çatma bir meyhaneye girdi. Kışın ortasında bile popüler bir yer olduğu belliydi. Sıcak ışık ve yüksek sesli country müziği, kilometrelerce ötedeki tek uygarlık işaretiydi.

Travis altın rengi şirket aracını arkadaki küçük otoparka doğru sürdü. Knox bir hamlede yolun karşısına geçti, sonra ön kapıdan kalabalık mekâna girdi ve hedefini beklemek için birkaç boş bar taburesinden birine kaydı.

Travis Parrish'in bugün Leni'yi taciz etmesi ölümcül bir yüzleşmeyi gerektirmiyordu ama bu Knox'un ona zarar verme tehdidinin cevapsız kalmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Knox içmeye hiç niyeti olmadığı bir bira siparişi verirken barmen ona bir yabancı gibi baktı. Travis arka kapıdan içeri girdiğinde kolonya kokuyordu ve üzerinde sert, yeni bir kot pantolon ve fermuarı açık ceketinin altında şişmiş göğüslerini geren bir süveter vardı. Yeni giysileri ve cezaevi kısıtlılığındaki siyah saçları onun yeni bir mahkûm olduğunu ele vermediyse de, gözlerindeki sert ve yırtıcı bakış hiç şüphe bırakmıyordu.

Meyhanenin müdavimleri bunu fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu. İçeriye doğru ilerlerken bir grup müşterinin arasından geçerken çoğunlukla sırtına dostça vurulan tokatlar ve yumruklarla karşılandı.

Travis'in dikkati barda bir arkadaşıyla oturan genç ve güzel bir kızla odaklanmadan önce Knox'a üstünkörü bir bakış attı. Genç vurgusu. Kadınlardan hiçbirisi içki içebilecek kadar yaşlı görünmüyordu, küçük, uzak meyhanede kanun korkusuyla yaşıyor gibi görünmüyordu.

Travis yanlarına yaklaştı ve kızıl saçlı adamın yanındaki taburede oturan adama bir şeyler mırıldandı. Adam Travis'e sinirli bir bakış attı ama yine de yerini boşalttı.

Parrish kadınlara cazibesini göstermeye çalışırken Knox alçak sesle alay etti. Belli ki bir görevdeydi ve kara gözlerindeki şehvet dolu parıltı, yerel içki barına bir kaşıntıyı kaşımak için geldiğini açıkça gösteriyordu.

Kendisi ve kadınlar için birer shot sipariş etti. İlk kadehi içtikten sonra barmene bir tane daha söyledi. Sonra bir üçüncüsü.

"Bu sefer çiftler, Steve-O. Yetişmem gereken bir sürü parti var."

Kadınlar kıkırdadı. Travis kolunu kızıl saçlı kıza dolayarak onu kendine çekti.

O seçimini çoktan yapmıştı. Yeni kadehler geldi ve kız başını arkaya atıp içkiyi yudumlarken adamın aç bakışları kıza takılı kaldı. İçki çenesinden aşağı aktı. Dökülenleri parmaklarıyla yakalamaya çalıştı ama elleri beceriksiz, refleksleri yavaştı.

Travis eğildi ve alkolün bir kısmını yalayarak uzaklaştırdı. "Buradan çıkmak ister misin?"

Omuz silkti, sonra içki çekincelerini yok etmiş gibi göründü. Arkadaşına özür dileyen bir bakış atarak tabureden indi ve Travis'in ona arka kapıya kadar eşlik etmesine izin verdi.

Knox da kalktı.

İnsanların düğümlerini bir bıçak gibi yarıp geçti, kapı büyük adamın arkasından kapanmadan Travis'in peşine düştü.

insan ve kaslı kolunun altındaki sendeleyeyen genç kadın.

Knox, Parrish'in ceketinin arka yakasını tutarak neredeyse onu ayağından çekiyordu.

Patlayıcı bir küfürle döndü, elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Parrish öne doğru tehditkâr bir adım atarken kara kaşlarında öfke alevleri yanıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen, kaltak?"

Knox onu görmezden gelerek genç kadınla konuştu. "Arkadaşınla birlikte içeri dön. Şimdi."

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, emredileni yapmak için çabaladı. "Az önce ciddi bir hata yaptın," diye alay etti Travis,

Yine de Knox'un cüssesini görünce hapisane avlusundaki özgüveninin bir kısmı uçup gitti. Herhangi bir standarda göre iri bir adamdı ama bir Breed erkeğinin doğaüstü gücü ve kaba kuvveti karşısında hiçbir şeyi yoktu.

Yine de içki ve kibir ağzını açık bırakıyordu. "Benimle uğraşmak istemezsin, pislik herif. Kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet. Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Sen yedi yıl önce Shannon Calhoun'a saldıran değersiz pisliksin. Bugün Lenora'nın lokantasına gidip tehditler savurarak onu taciz eden ve kız kardeşinin oğlunu elinden almak için mahkeme kararı çıkartan pislikle aynı kişi."

Travis'in içkiyle ıslanmış alaycı sesi boğazında düğümlendi. "Seni tanımam mı gerekiyor?"

"Neden bunu kardeşin Dwight'a sormuyorsun?"

Farkına varması yüzünün rengini biraz daha soldurdu. "Lanet olsun."

"Sürpriz." Knox dişlerini gösterdi.

Travis aracına doğru fırladı. İki adım attı ve Knox'un göğsüne çarptı. Topuklarının üzerinde sendeleyerek döndü ve tavernaya doğru koşmaya çalıştı.

Knox çok kısa bir süre içinde tekrar onun önündeydi. Tek eliyle insanın boğazını yakaladı. Travis sert kavrayışa karşı boş yere mücadele ederek

Knox'un parmaklarının demir tutuşu. Knox onu geriye, küçük otoparkın gölgelerine doğru götürürken gözlerinde vahşi bir korkuyla çırpındı ve debelendi.

Elini insanın boynuna kenetleyen Knox'un armağanı, karnına inen bir tekme kadar güçlü bir şekilde canlandı.

Travis Parrish'in günahları yoğun ve yağlı, yolsuzluk kokusuyla dolu bir şekilde duyularından akıyordu. Sıralanamayacak ya da kataloglanamayacak kadar çoktu. Birbiri ardına, şiddet üstüne şiddet ve bunları gerçekleştiren adamın hastalıklı keyfi.

Shannon, Travis'in vahşice öldürdüğü ilk kadın değildi. Sonuncusu da değildi.

Hapishane sadist zevklerine ara vermişti ama yeniden başlama şansı için sabırsızlanıyordu. Meyhanedeki genç kadın bu gece onun aracına binmiş olsaydı bunu kendi başına öğrenmiş olacaktı.

Dahası da vardı.

Knox, Shannon'ın kayboluşuyla ilgili gerçeği okuduğunda kendi şiddetini dizginleyemeyerek daha da sıkı. Leni haklıydı. Kız kardeşi çocuğunu terk etmemişti. Ondan koparılmış, uyuşturulmuş, sonra da Travis'in tanıdığı bazı kötü insanların yanına, Quebec sınırının ötesine atılmıştı.

"O şimdi nerede?" diye Travis'in dehşet içindeki yüzüne hırladı. "Sen hapishanede cezayı çekerken, Shannon'ın gönderilmesini ayarladın. Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum." Kelimeler boştu, Knox'un tutuşu altında zar zor duyulabiliyordu. "Yemin ederim, nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok!"

Knox ona inandı. İnanmak istemiyordu ama Travis'in verecek bir cevabı olsaydı çoktan ağzından kaçırması olacağını biliyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı. "Nefes alamıyorum."

"Benden merhamet mi istiyorsun?"

"Evet!"

"O zaman yalvar."

"Lütfen," diye sızlandı Travis. "Lütfen, bırak beni. Her şeyi yaparım! Sana yalvarıyorum!"

Knox'un kafasında bir düzine benzer merhamet çığlığı yankılandı. Hepsi de onun cezalandırıcı pençesinde çırpınan hasta orospu çocuğu tarafından karşılıksız bırakıldı.

Yüzünü Shannon'ın saldırganına doğru eğdi - genç hayatını uyuşturucu ve tacizle mahveden, sonra da onu bir çöp gibi fırlatıp atan ihanetçisine.

"Sana merhamet yok," dedi, ne sesinde ne de gözlerinde en ufak bir duygu izi vardı.

Travis Parrish'in gırtlığındaki baskıyı artıran Knox, adamın hayatının acı dolu saniyeler içinde buharlaşmasını tarafsız bir sakinlikle izledi.

BÖLÜM 20

Leni, Knox'un saçlarını okşayan elinin yumuşak sıcaklığıyla uyandı.

"Uyan, tatlım."

"Mmm, bu güzel bir his." Onun dokunuşuyla zevk içinde inledi. Ağırlaşan göz kapakları kalktı ve yavaşça döndüğünde onu yatağın kenarında otururken buldu. Sessiz odanın karanlığında gözlerini kırıştırdı. "Saat kaç? Neden giyindin?"

"Yataktan kalkmanı istiyorum, Leni. Üzerine bir şeyler giy." Sesi ciddiye. Yüz ifadesi daha da ciddiydi.

Ayağa kalktı, serin hava çıplak tenini ürpertti ama Knox'un tüm tavrındaki acımasız ciddiyet kadar değil. "Sorun nedir?"

"Gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Kafası karışmıştı. Adamın kararlı sesinin ardındaki aciliyeti fark ettiğinde uykunun örümcek ağları hızla dağıldı. "Neler oluyor? Riley nerede?"

"O iyi, hala uyuyor." "O

zaman ne-"

"Travis Parrish öldü."

"Ne?"

"Onu bu gece öldürdüm." Knox çarşafı ve örtüyü kenara çekti, sonra yatağın yanında ayağa kalktı. Kadının elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Cesedinin bulunması uzun sürmez. Bu gerçekleşmeden önce seni ve çocuğu Parrish Falls'tan uzaklaştırmam gerek. Sizi güvenli bir yere götürmeliyim."

Duyduklarını algılamakta zorlanıyordu. Travis ölmüştü. Bu gerçek yüzünden üzüntü duymuyordu ama yaşadığı şoku gizlemesi imkânsızdı. Knox'un duygusuz itirafı onu korkutmasa da, cinayetin ardından kendisi ve Riley için duyduğu bariz endişe iliklerine kadar ürpertmişti.

"Şimdi, Leni. Fazla vaktimiz yok."

Knox onun için bir ışık yakarken aceleyle giyinmeye çalıştı, ardından paltosunu ve botlarını aldı. "Bana neler olduğunu anlat. Bu gece onu öldürmek için mi çıktın?"

Başını iki yana salladı. "Seni tehdit etmesine izin veremezdim. Ama hayır, onu öldürmek için yola çıkmadım. Onu Parrish arazisinin birkaç mil ötesindeki bir bara kadar takip ettim. Onunla yüzleştim ve işte o zaman yaşamasına izin veremeyeceğimi anladım."

Leni ona baktı, farkındalık soğuk bir yağmur gibi üzerine çökmüştü. "Onun günahlarını okudun."

Acımasızca başını
salladı. "Ne
gördün?"

"Ondan korkmakta haklı olduğunu bilecek kadar." Ceketini ona uzattı. "Önümüzdeki birkaç gün için sen ve Riley için bir şeyler hazırla. Sen gitmeye hazırlanırken ben de onu aşağıya getireyim."

Kapıya doğru yöneldiğinde Leni kolundan tuttu. "Burayla Kanada sınırı arasında kalacak hiçbir yer yok ve diğer yöndeki en yakın otel de seksen mil ötedeki otoyolda. Nereye gideceğiz?"

Fırtına mavisini gözlerinde okunamayan bir şey titreşti. "Seni kimsenin bulamayacağı güvenli bir yer ayarladım bile. Eşyalarını topla. Riley ile birlikte aşağıda seni bekliyor olacağım."

Kadının tartışmasını ya da kafasında dönüp duran onlarca sorudan herhangi birini sormasını beklemedi. Kaşları çatık, yüz ifadesi bir amaç ve kararlılıkla asık suratla, bir asker gibi yatak odasından çıktı ve onu ayık talimatlarını yerine getirmesi için yalnız bıraktı.

Leni dolabına koştu ve bir spor çantasını doldurmaya başladı.

~ ~ ~

Knox, Razor'ın kendisine verdiği GPS koordinatlarını takip ederek Leni'nin kırmızı Bronco'sunu eski aracın kaldırabileceği kadar hızlı sürdü

Parrish Falls'un yaklaşık bir saat kuzeydoğusundaki Tarikat'ın güvenli evi için.

Maine eyaletinin az önce ayrıldığı yerden daha yoğun bir ormana sahip olabileceğini düşünmüyordu ama kamyon karlı, bakımsız yolda zıplayıp itişip kakışırken önlerinde görebildiği tek şey karanlık ve kilometrelerce uzanan uzun yaprak dökmeyen ağaçlardı.

Leni yolculuk boyunca sessiz kalmıştı ama Knox onun evinden aniden uzaklaşmalarından ve bunun nedeninden duyduğu huzursuzluğu hissedebiliyordu. Riley arka koltukta uyurken Travis Parrish'in ölümüyle ilgili tek kelime etmemişti ama Knox onun sessizliğinin sorulmamış sorularla dolu olduğunu biliyordu.

Güvenli evde yalnız kaldıklarında cevaplaması gereken sorular.

Bronco ıssız ormanlık alanın derinliklerine doğru ilerlerken, telefonu hedeflerine ulaştıklarını duyurdu.

"Ağaçlardan başka bir şey görmüyorum," diye mırıldandı Leni yolcu koltuğundan.

"Yukarıda."

Ana yoldan ayrılan dar bir patikanın olduğu sol tarafı işaret etti - tabii çamların arasından geçen tek şeritli dar patikaya yol denebilirse. Döndükleri giriş daha da az misafirperverdi. Kamyon ilerlerken dallar camlara çarpıyor, zemini kaplayan yeni ve kalın karda sürünerek ilerliyordu.

Arazi zorlu ve uzak olsa da, Razor'a ve Emir anlaşmayı onayladıktan sonra Knox'un telefonuna gönderdiği haritalanmamış uydu koordinatlarına güveniyordu.

Leni ona baktı. "Bizi tam olarak nereye götürüyorsun?"

"Güvenli bir yere," dedi. "Parrish'lerin ve ilçe emniyet güçleri bizi arayacaklarını bilemeyecekler."

Bu gece yola çıktıklarında da ona aynı cevabı vermişti. Sonunda, gece bitmeden önce,

ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı.

Razor ona Tarikat'ın arazinin bakımını yaptığını ve her ay stokladığını, böylece her an kullanıma hazır olduğunu söylemiş olsa da, bölgeye giden yolun harap durumuna bakılırsa, saklanacakları güvenli ev için pek umutlu değildi. Knox uzun ve dolambaçlı yolun sonunda onları bekleyen köhne bir sığınak bulmayı umuyordu. Bunun yerine, geniş bir kulübeye benzeyen bir malikâneye doğru ilerlediler. Küçük bir orduyu barındırabilecek kapasitede görünüyordu.

Razor'ın ona buranın bir zamanlar Tarikat'ın geçici karargâhı olduğunu söylediği düşünülürse, bu çok yerindeydi.

Leni, karlı araba yolunun sonundaki karanlık eve bakarak, "Bir süredir buraya kimse gelmemiş gibi görünüyor," dedi.

Son zamanlarda uzun süre kullanılmadığı konusunda haklıydı. Savaşçılar ve dostları burayı kullanmayalı yirmi küsur yıl olmuştu. Raze'e göre Tarikat, İlk Şafak'a ve Irk'ın insanlığa tanıtılmasına yol açan büyük savaş sırasında bir süreliğine Boston'daki yerleşkelerinden Maine'in kuzeyindeki bu gizli köşeye taşınmak zorunda kalmıştı. O zamanki düşmanları Dragos'tan başkası değildi, Avcı programının ve laboratuvarlarında yürüttüğü diğer bir dizi sapkın genetik deneyin arkasındaki Breed delisi.

Leni şimdi yolcu koltuğundan ona bakıyordu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Sence burada ne kadar kalmamız gerekecek?"

"En fazla birkaç gün." Lucan Thorne savaşçılarından oluşan bir ekibi Leni ve Riley'yi almak ve onları resmi olarak Tarikat'ın koruması altına almak için gönderene kadar. Knox arabayı kulübenin önüne park etti. "Ben evi açıp güvenliğinden emin olurken siz burada kalın. Hemen döneceğim."

Başını salladı, adam rölantide çalışan Bronco'dan inip ahşap çerçeveli ön kapıya doğru koşarken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Razor'ın ona söylediği gibi kilitleri zihniyle devre dışı bıraktı, sonra kalın ahşap paneli iterek açtı. Darkhaven serin ve son derece sessizdi, belli ki bir süredir boştu. Sadece cilalı zeminlerden ve ağır ahşap tavan kirişleri ve süslemelerinden gelen taze çam kokusu geniş, boş alana nüfuz ediyordu.

Knox evi hızlı ama kapsamlı bir şekilde kontrol etti, geniş evin içindeki birçok odanın düzenini ve yerleşimini zihinsel olarak katalogladı. Güvenli evin Razor'ın söz verdiği kadar güvenli olduğundan emin olduğunda, Leni ve Riley'yi almak için dışarı koştu.

"Her şey yolunda," dedi ve Bronco'nun arkasındaki koltuğunun arkasından spor çantasını ve çocuk için hazırladığı küçük çantayı aldı. Her ikisini de omzuna attı, sonra Leni'yi eve götürdü, Leni kamyonetin diğer tarafına geçip uyuyan çocuğu araba koltuğundan çıkardı ve kucağında taşıdı.

Geniş fuayeye adım attıklarında Knox onun sessiz soluğunu kaçırmadı. Knox birkaç ışığı yaktığında ve güzel büyük odanın yükselen kirişleri ve geniş alanı önlerinde aydınlandığında şaşkınlığı bir kat daha arttı.

"Bu harika," diye fısıldadı, omzunun üzerinden sarkan çocuğu uyandırmamaya dikkat ederek.

Knox onu takip etmesi için eliyle işaret etti. Onu rahat bir yatak odasına götürdü, oturma alanından ayrılan ana koridordaki ilk yatak odasıydı bu. Küçük bir büro lambasını yaktı ve çift kişilik bir yatak, köşede büyük bir minderli sandalye ve duvarlarda orman hayvanlarının çerçeveli fotoğraflarının bulunduğu alp temalı bir çocuk odası ortaya çıktı.

Knox sessizce, "Sanırım bu odayı sevecek," diye mırıldandı.

Leni başını sallayarak ona sıcak bir gülümseme verdi, bu gece Parrish Falls'tan aceleyle ayrılmalarından bu yana ilk kez gülümsüyordu. "Teşekkür ederim, Knox."

Riley'nin çantasını sandalyenin üzerine koydu. "Gidip şömineye biraz odun atayım ve burayı ısıtayım. İki kapı aşağıda, sağda bir banyo var."

"Tamam."

Birkaç dakika sonra dışarı çıktı. Knox'un ocağında ateş yanıyordu, ona katılmak için büyük odaya girdiğinde alevlerin yumuşak parıltısı onu altın renginde bir ışıkla yıkıyordu. Ceketini çıkardı ve geniş oturma alanındaki büyük kanepenin arkasına katladı.

Knox ona baktı ve yeni çevrelerini açık bir hayranlık ve giderek artan bir şüphe duygusuyla incelemesini izledi.

"Burası neresi?"

"Sana söylemiştim. Burası güvenli bir ev."

Bakışları onunkilere takıldı. O berrak, zeki ela gözlerde bir an önce var olan merakın yerini tedirginlik almıştı. "Bana ne söylediğini biliyorum Knox. Şimdi gerçeği soruyorum. Her şeyi. Bu 'güvenli ev' daha çok bir malikâneye benziyor. Görünüşe göre uzun süredir kullanılmayan, ancak son zamanlarda lüks bir otel gibi tozlanmış, temizlenmiş ve stoklanmış bir yer. Kime ait?"

"Tarikat."

Nefesini içine çekti. Son yirmi yılda, insan ya da Melez olsun, Lucan Thorne'dan ya da emrindeki Melez savaşçılardan bihaber olan tek bir kişi bile yoktu. Adalet konusundaki şöhretleri neredeyse bir efsaneydi, tıpkı hukuk kurallarını uyguladıkları gözüpeklik gibi.

Leni ona baktı. "Tarikat'a bağlı olduğunuzdan hiç bahsetmemiştiniz."

"Ben değilim. Florida'daki kardeşim Razor'ın onlarla bazı bağlantıları var."

"Mülklerini kullanmamızdan rahatsız olmazlar değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Buraya gelmemize izin vermeyi kabul ettiler." "Neden?"

"Çünkü Razor'a senin bir Irkdaş olduğunu ve Parrish Falls'ta kaldığın sürece Riley ile birlikte tehlikede olduğunuzu açıklattım."

Ağzı alaycı bir anlayışla eğildi. "Sanırım benim mührümle doğmanın yazılı olmayan bazı faydaları var. Tarikat Travis'in ölümü hakkında ne dedi? Kolluk kuvvetleri olaya dahil olduğunda yardım edebilecekler mi?"

"Cinayeti henüz kimseye anlatmadım. Sadece sana."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Kimse bilmiyorsa, bu güvenli eve gelmemizi ne zaman ayarladınız?"

Knox boğazını temizledi. "Bu sabah."

"Yani Travis'in beni lokantada tehdit ettiğini söylemeden önce mi?" Kaşları daha da çatıldı. "Dışarı çıkıp onu öldürmeden önce, beni evimden uzaklaştırmak için Tarikat'ı çoktan aramıştın, öyle mi?"

"Seni güvenli bir yere götürmek için bir seçeneğim olduğunu bilmek istedim, Leni."

Başını yavaşça ileri geri salladı. "Bunu yapmak için arkamdan iş çevirdin. Bu gece sevişmeden önce bunu yaptığını biliyordun. Beni rahatlatmadan ve beni ne kadar önemseydiğin ve incitmek istemediğinle ilgili tüm o nazik şeyleri söylemeden önce."

Yaptıkları şu anda ona ne kadar yanlış ya da korkakça görünse de hiçbirini inkâr edemezdi. Onu Parrish Falls'tan çıkarmayı ayarladığını öğrendiğinde ne kadar haklı olarak üzölmüş olsa da, Tarikat'ı buraya getirmenin kendisi ve Riley için gerçekte ne anlama geldiğini henüz açıklamamış olduğunu biliyordu.

Onun için de, onu bırakma zamanı geldiğinde.

Küfür etti. "Senin ve Riley'nin korunması için planlar yapmam gerekiyordu. Ben sadece en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Doğru. Sen de bir şey söylemedin çünkü evimi terk etme konusunda ne hissettiğimi biliyordun. Shannon eve döndüğünde yanında olamayacağım için."

"Leni . . . bu konuda." Bilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Bu gece onun için tatsız haberlerden başka bir şey yoktu, ama tüm bunların arasında kız kardeşiyle ilgili gerçek onun için bir acıydı.

teslim etmekten nefret ediyordu. "Shannon'a ne olduğunu biliyorum. Travis'in ne yaptığını gördüm."

Leni ona baktı, nefesi bir an için kesildi. Öfkesinin bir kısmı yerini kız kardeşi için duyduğu korkuya bıraktı. "Onun günahlarını okudun. Ona nasıl vahşice davrandığını gördün mü?"

Başını salladı. "O ilk değildi. Kadınları, hatta genç kızları incitmeyi alışkanlık haline getirmişti. Durmayacaktı. Ama Shannon'la işi daha da ileri götürdü."

Leni yutkundu. "Ne demek istiyorsun? Anlat bana."

"Ondan kurtulmak için bir şeyler ayarladı. Sen haklıydın. Şehri terk etmedi ve oğluna bakman için seni bırakmadı. Travis onu aldırıldı."

"Ne?" Elini dudaklarına götürdü, parmakları titriyordu. "Nerede o?"

"Bilmiyorum. Travis de bilmiyordu. Bilmek de umurunda değildi. Tek okuyabildiğim onun Quebec sınırından kaçırılmasını ayarladığı. Kendisine karşı suç duyurusunda bulunmasına misilleme olarak ondan kurtuldu."

"Aman Tanrım." Leni'nin yüzünün rengi soldu. "Kaybolmasının arkasında onun olduğunu biliyordum ama buna inanmak istemedim. Bunca yıl, Riley ile kaçırdığı her şey ... hepsi onun yüzünden."

"Artık başka kimseye zarar veremeyecek. Ve Shannon'ı bulacağız."

"Nasıl?" Leni ona kasvetli ve yalvaran bir bakış fırlattı. "Her yerde olabilir. Şimdiye kadar neredeyse kesin ölmüştür Knox. Ya da daha kötüsü, bir yerlerde berbat bir durumda, ölmüş olmayı diliyordur."

"Ne olduğunu ve nereye gittiğini bulacağız. Bu cevapları alana kadar rahat etmeyeceğim. Ve sonra, öyle ya da böyle, onu evine, sana getireceğim, Leni." Boğazını temizledi. "Nerede olursan ol, cevapları sana geri getireceğim."

"Sen neden bahsediyorsun? Nerede olacağımı sanıyorsun?"

Ona doğru adım attı, ayaklarının her hareketi kurşun gibi sürükleniyordu. "Bu Tarikat'a bağlı olacak.

Sen bir Irk Arkadaşısın. Şu anda büyük tehlike altında olan çiftleşmemiş biri. Seni Riley ile birlikte güvende olacağınızdan emin olabilecekleri bir yere götürmek isteyeceklerdir."

"Neyden güvende? Travis öldü."

"Evet. Ama ikimiz de biliyoruz ki ailesi cinayetinin karşılıksız kalmasına izin vermeyecektir. Şimdi kan isteyeceklerdir. Senin yaralanamayacağını anarlarsa, sana zarar verebilecekleri başka bir yol bulmak isteyeceklerdir. Parrish Falls'a bir daha geri dönemezsin Lenora. Üzgünüm."

Alay etti, bakışları kırılğanlaştı. "Üzgün müsün? Karnımdaki o lanet izi gördüğünden beri peşinde olduğun sonuç buydu."

"Tek istediğim senin güvenliğin. Bu güvenli evi ayarladığımda sadece seni ve Riley'i düşünüyordum. Sadece en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Kimin için, kendin için mi?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kız kardeşim Travis'in başa çıkamayacağı kadar tatsızlaştığında, onu gönderdi. Şimdi sen de aynı şeyi bana yapıyorsun."

"Aynen öyle. Seni korumaya çalışıyorum. Hem seni hem de Riley'i korumaya çalışıyorum."

"Bizi Tarikat'ın üzerine atarak mı?"

Kadının suçlamasında doğruluk payı olduğunu bildiği için bir küfür savurdu. Leni'nin iyiliği onun için ne kadar önemliyse, kendisi de o kadar korkuyla hareket ediyordu. Bu duygu zayıflığını hissetmek onun için ne kadar yabancı olsa da, Leni'yi kaybetmeyi düşündüğünde bunu iliklerine kadar hissediyordu. Ve şimdi onu kaybetmekte olduğunu fark etti.

"İstediğim bu değil Lenora. Bu sabah o aramayı yaptığımda istediğim bu değildi."

Ona bakarken hızlı nefes alış verişleriyle göğsü inip kalkıyordu. "O zaman ne istiyorsun, Knox?"

Onun lokantasına adım attığı ve sıcak gülümsemesi ve nazik kalbiyle karşılandığı andan itibaren birlikte geçirdikleri her anı düşündü. Tüm konuşmalarını,

Hem hırçın hem de şefkatli olanları. Onun nefessiz iç çekişlerini ve zevk dolu çığlıklarını öpücüğüyle yuttu.

Ne istiyordu?

Hepsini.

Sonsuza dek, eğer ona bu kadarını verirse.

Ama bu gece Travis'i öldürerek, Parrish'lerle gireceğini bildiği savaşı ateşlemişti. Ve bunu yaparken, kendisiyle birlikte Leni ve Riley'yi de hedef tahtasına koymuştu.

Şu anda ne istediğinin bir önemi yoktu.

Evine geri dönemezdi ve bunun için onu asla affetmeyebilirdi.

Shannon hakkında söylediklerini de görmezden gelemezdi. Ölümden ya da herhangi bir yaralanmadan çok daha kötü kaderler vardı. Leni'nin Irk Arkadaşı yeteneği onu bir tür zarardan koruduğu için, ona yapılabilecek ve ölmüş olmayı dilemesine neden olacak başka şeyler de vardı.

Bu düşüncenin beraberinde getirdiği korku onu iliklerine kadar dondurdu.

Leni onun acı dolu sessizliğine baktı. Başını iki yana salladı. "Kelimeleri bile söyleyemiyorsun Knox."

İstiyordu. Kahretsin, ona istediği her şeyi söylemek istiyordu. Onun affediciliğini. Güvenini. Sevgisini.

Onun ebedi kan bağı.

Hepsini istiyordu.

Şu anda söyleyemediği her şey onu bir dalga gibi içine çekti.

Riley'nin uyuduğu yatak odasından küçük bir çığlık duyuldu. "Leni Teyze, neredeyiz? Korkuyorum."

Knox'a son bir kez baktıktan sonra dönüp çocuğun yanına gitti.

BÖLÜM 21

Riley'nin huzursuzluğu uykunun ağır çekimi altında nihayet azalana ve onu ürkütmeden ya da kıpırdatmadan yataktan kayabilene kadar birkaç saat Riley'nin yanında kaldı.

Leni sadece bu gece Parrish Şelalesi'nden kaçışının yarattığı kargaşadan değil, Knox'la olan çatışmasından da bitkin düşmüştü. Özellikle de bu.

Aralarında gerçek bir şey olduğuna inandığı için sadece kendini suçlayabildiği gerçeğine rağmen, onun kendisinden kurtulmak istemesinden dolayı incindiğini inkâr edemezdi. Adamın bir kadına, teninde gözyaşı damlası ve hilal şeklinde bir ay iziyle doğan herhangi bir kadına karşı duyduğu görev duygusunun ötesinde bir şey.

Bu hatayı yapan, ona değer vermesine, ona aşık olmasına izin veren kendisiydi.

Hiç aşık olmamıştı, Knox ne zaman yanında olsa içinde kıpırdanan özlem ve şefkat duygusunu hiç hissetmemişti. Onunla tanışana kadar yanında biri için yer açma arzusunu hiç hissetmemişti. Şimdi o oradayken, her şeyin onun dünyasına girmeden önceki haline dönmeyi düşünmek istemiyordu.

Ama şimdi bunu düşünmekten daha fazlasını yapması gerekiyordu. Kardeşini aradığında Knox'un kendisi onu tekrar bu yola sokmuştu. Er ya da geç, Tarikat onun isteklerinin yerine getirilmesini sağlamak için gelecekti.

Knox hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmiş olsaydı, bu onu, Knox'un onu bir kenara atma isteği kadar derinden yaralamazdı.

Leni boğazından çıkmak istemeyen yumruyu inatla yuttu. Travis'in evinde Shannon'ın kaderi hakkındaki gerçeği öğrendiğinden beri oradaydı.

Knox'la karşılaşmasından bu yana geçen saatler içinde daha da kötüleşmişti.

Ağlamayacak ya da kendisi için üzölmeyecekti. Kız kardeşı ve Knox'la yaşamış olabileceğini düşündüğü şeyler için ne kadar acı çekerse çeksın, şimdi olmazdı.

Düşünmesi gereken Riley vardı. Onun güvenliğini, geleceğini.

Knox'la tanışmadan önce bu ona yetmişti. Yine ona yetecekti.

Öyle olmalı.

Leni küçük çocuğun alnına hafif bir öpücük kondurduktan sonra sessizce yatağından uzaklaştı. Kapıyı sessizce arkasından kapattıktan sonra, başını kaldırıp bakışları onun vakur, fırtınalı mavi gözleriyle çarpışana kadar Knox'un odanın dışında olduğunu fark etmedi.

Kaşlarını çatdı. "Ne zamandır buradasın?" "Bir süredir. Her şey yolunda mı?"

Hiçbir şey bundan daha yanlış hissettiremezdi ama Leni, Knox'un vurduymaz, okunamayan yüzüne bakarken içine dolan duygu karmaşasını değil, Riley'yi sorduğunu biliyordu. "Tedirgindi ve yabancı bir yerde olmaktan korkuyordu. Evindeki kendi yatağı dışında hiçbir yerde uyumadı."

Knox ciddiyetle başını salladı. "Sert bir çocuktur. Eminim iyi olacaktır."

"Sanırım öyle olmak zorunda, değil mi?" Yanından geçip gitmeye başladı ama Knox işaretle boğazını temizleyince durakladı.

"Razor Tarikat'tan haber aldı. Yarın gün batımında Boston'dan bir ekip göndereceklerini söyledi. Birkaç saat sonra burada olurlar."

Savaşçılar onun için bu kadar çabuk mu geliyorlardı? Leni çenesini kaldırdı ve ses tonuna hissetmediği bir hafiflik katmaya çalıştı. "Bu senin için ne büyük bir rahatlama olmalı. Benimle birlikte acı çekmek için ancak yirmi dört saatin kaldı."

"Leni-"

Sessiz bir alay ile onun sözünü kesti. "Bir daha düşündüm de, neden bekliyorsun? Şu anda burada olman için hiçbir sebep yok. Riley ve ben sadece bu evde olduğumuz için bile

Tarikat'ın ellerindeyiz,

Öyle değil mi? İsteddiğin zaman gitmekte özgürsün Knox. Aslında, sana teşekkür ederim."

Tekrar onun yanından geçmeye başladı, ama bu sefer güçlü elini koluna koyarak onu durdurdu. "Lanet olsun, Lenora."

Onu serbest bırakmak yerine, kendine daha da yaklaştırdı. İri bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebileceği ve sabırsız, daralmış bakışlarında tutuşan kehribar lekelerini görebileceği kadar yakın.

"Bırak beni, Knox."

"Seninle tanıştığım andan beri kendime bunu yapmam gerektiğini söylüyordum." Yüzü boğuk bir öfkeyle sertleşmeye devam etse de, şimdi alev alev yanan gözlerini belirsizlik yumuşatmıştı. Boştaki eliyle uzanarak şefkatle yanağını okşadı. "Gitmene nasıl izin vereceğimi bilmiyorum, Leni."

Onun dokunuşu tüm gücünü çözmekle tehdit ediyordu. Parmak uçlarının tenine değen yumuşak sıcaklığının ve okşamasının verdiği çıldırtıcı zevkin tadını çıkarmak istedi. Bunun yerine başını ondan yana eğdi.

"Tanrım." Sert bir küfür savurdu dişlerini ve azı dişlerini gıcırdatarak. Kadının kolunu sıkıca kavradı. "Gitmene izin vermek istemiyorum."

Leni onun sesindeki duyguya karşı kendini çelikleştirdi. "Şanslısın ki Tarikat yarın gece bunu yapmana yardım edecek."

"Tarikat umurumda bile değil. Bu seninle ve benimle ilgili, Leni."

"Hayır, değil. Artık değil. Kardeşinden beni hayatından çıkarmasına yardım etmesini istediğinde bundan emin oldun."

"Benim yaptığım bu değildi. İsteddiğim bu değildi." Ona bakarken dönüşen bakışlarında ısı çatırdadı. "Sana seni önemsemişimi söylemeye çalışıyorum Leni. Riley'i de önemsiyorum."

"Yapma." Ona inanmanın cazibesine kapılmayı reddederek başını salladı. Söylediği her şeyin hiçbir anlamı yokken ona inanmayı göze alamazdı.

Yarın gece Tarikat onu ve Riley'i almaya geldiğinde. "Bunu şimdi söylemek senin için kolay. Beni buraya getirmeden önce böyle hissetmemiş olman çok kötü..."

"Kahretsin kadın, sana seni sevdiğimi söylemeye çalışıyorum." İçine çektiği nefesin sesi kendi kulaklarına bile çığ geliyordu.

Knox şimdi onun iki kolunu da ellerinin arasına almış, amansız bir şekilde kavıyordu.

"Sen bana aitsin, Lenora. Tarikat yarın buraya geldiğinde onlara bunu söyleyeceğim. Gitmene izin vermeyeceğim. Sen ve Riley için en güvenli yer neresiyse, ben de oraya gidiyorum." İçten içe yanan gözleri onun bakışlarını aradı. "Tek soru, Tarikat'a bunu senin kan bağı olan eşin olarak mı yoksa bir gün bu onura layık olmak için elinden gelen her şeyi yapacak bir erkek olarak mı söyleyeceğim?"

Tanrı yardımcısı olsun, konuşamıyordu. Tarikat'ın güvenli evine vardıklarından beri hissettiği tüm keder ve belirsizlik Knox'un sözlerindeki samimiyet karşısında eriyip gitmişti. Sadece sözleri değil, gözlerinde parladığını gördüğü yeminin ciddiyeti de.

Uzandı ve şefkatle yüzünü büyük avucunun içine aldı. "Sana neye mal olduğumu biliyorum, Leni. Bu gece Travis Parrish'i öldürerek evini, işini ve geçimini elinden aldım. Tanrım, o piçin günahlarında okuduklarımı sana söyleyerek, kız kardeşinin sağ salim döneceğine olan inancını bile elinden aldım."

"Hayır, Knox." Leni başını yavaşça salladı. "Shannon hakkında ne öğrendiğini bilmem gerekiyordu. Bana gerçeği söyleyerek hiçbir şey kaybettirmedin."

Bir küfür savurdu. "Mesele şu ki, o şeyleri sana geri vermek istiyorum. Hepsini. Ama benim yüzümden, bir zamanlar sahip olduğun her şeyi kaybettin."

Duygularına yenik düşerek elini adamın kare şeklindeki çenesinin sert çizgisine doğru kaldırdı. "Eğer seninle birlikte olmak Parrish Falls'tan ayrılıp başka bir yerde -başka bir yerde- bir gelecek kurmak anlamına geliyorsa, ihtiyacım olan tek şey bu. Sen, Knox. Ve yatakta uyuyan o küçük çocuk.

arkamdaki odada." Elini Knox'un ensesine doğru kaydirdı ve onu öpmek için aşığı çekti. "Knox, seni seviyorum. Lokantada Dwight'a karşı benim için ayağı kalktığıın an düşmeye başladım."

Adam karşılık olarak hırladı, gözlerindeki kehribar rengi ateş ikiz cehennemlere dönüştü. Öpücüğünün sahipleniciliğine hazırlıklı değildi. Onu yaktı, damarlarını tutuşturdu ve kan dolaşımına sıcak bir ihtiyaç sarmalı gönderdi.

Ağızını onunkinden çektiğinde, bakışları neredeyse onu yakacaktı. "Sen benimsin, Lenora."

"Evet." Ciğerlerindeki tek nefes buydu, duyuları bu ırk erkeğine karşı hissettiğı arzu -ve aşk- tarafından tüketildiğinde toplayabildiğı tek kelime buydu.

Onun.

Knox cevap olarak hırladı, gözlerinde ve elmas keskinliğindeki dişlerinin kısa parıltısında zafer ışıldıyordu. Onu kollarına aldı ve koridorda onunla birlikte ilerleyerek en uçtaki büyük yatak odalarından birine götürdü.

Uzun koridorun başında uyuyan masum çocuğı rahatsız etmeyecek kadar uzakta.

Kapı arkalarından sessizce kapandıktan sonra Knox, Leni'yi büyük boy yatağı götürdü ve hem hassasiyetle hem de sabırsızlıkla hareket eden elleriyle onu soydu. Önünde çırlçıplak uzandığında, alnından ayak parmaklarına kadar çıplak teninin her santimini öptü, onu titreyen ve nefessiz bıraktı ve o kadar tahrik oldu ki, gevrek, serin çarşafının içinde erimemesi bir mucizeydi.

Kendi giysileri de aynı etkinlikle çıkarıldı.

Leni ayağı kalktı ve adam onun için soyunurken yatağıın kenarına doğru ilerledi. Ağılığını gözlerinden uzak tutamıyordu, ellerini uzatıp onun muhteşem vücudunda ve gliflerinin güzel desenlerinde gezdirmeye de karşı koyamıyordu.

Onunla bir daha asla böyle birlikte olamayacağıından korktuktan sonra, Knox'u karşısında çıplak ve nabızı atarken görmek

Ham erkek gücüyle, içindeki tüm dişiler, kendisine ait olanı sahiplenmek için şiddetli bir ihtiyaçla uyandı.

Kalın sikinin kökünden neredeyse küt tepesine kadar çok renkli sarmaşıklar gibi uzanan zarif kavisleri ve girdapları okşadı.

Leni dudaklarını yaladı, hayranlık ve ezici bir arzuyla ona baktı. "Sana bakmayı seviyorum Knox. Tüm bunların bana ait olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Cevabı geniş, kaslı göğsünde gürleyen bir iniltiydi. Leni onu kendine doğru çekip ağzının sıcaklığının derinliklerine götürdüğünde bir tıslamayla kesildi. Dilinin üzerindeki ipeksi teninin tadı, içinde daha sıcak bir alev yaktı. Onu tamamen içine aldığı anda boğazından aşağı kayan tuzlu ıslaklık damlası, çekirdeğindeki açlık sarmalını doyumsuz bir şeye dönüştürdü.

Onun dilinin üzerinde hareket etmesinin, ağzını ve boğazını doldurmasının tadını çıkarmak için zaman ayırdı, tıpkı ona sahip olmak için can atan diğer kısmını dolduracağını bildiği gibi. Bir eliyle onun sıkı arka tarafını kavrarken diğer eliyle de onun uzunluğunu okşadı.

Şaftının sertliğinde bir sarsıntı meydana gelirken alçak sesle ve gırtlaktan küfretti. Güç, uzuvları ve gövdesi boyunca titreşti, avuç içi kafatasının arkasını kavrarken, yalayıp emerken ve onu kızdırırken zevki tırtıklı bir hırıltıya dönüştü.

"Siktir," diye boğuk bir sesle bağırdı. "Bu çok iyi hissettiriyor, bebeğim."

Devam etmek, onu ağzıyla uçurumun kenarına götürmek istiyordu, ama sert bir iniltiyle onun elinden kurtuldu. Sonra elleri kollarının altındaydı ve onu kaldırıp yatağa yatırdı. Titreyen elleriyle bacaklarını ayırdı, karanlık başı bacaklarının arasına indi.

Adamın ağzı seksinin üzerine yerleşip klitorisine yavaş ve acımasız bir saldırıya başladığında Leni'nin nefesi kesildi. Leni'nin orgazmını engelleyemiyordu, çünkü sadece

dilinde onun tadını hissediyordu. Şimdi, bu uyarılma ve ihtiyaç dalgası ona çarptı. Knox'un ağzına doğru eğildi, salıverilmesi onu yuttu, saf zevkten oluşan kadife bir gelgitin altına çekti.

Birkaç dakika sonra gözlerini açtığında Knox'u kalçalarının arasından onu izlerken buldu, kehribar rengi bakışlarında tatmin olmuş bir gülümseme parlıyordu.

"Bütün gece boşalmanı izleyebilirim," diye mırıldandı, alçak sesi iliklerine kadar işliyordu. "Yalnız kalabileceğimiz ilk fırsatta bunu yapacağım."

Leni gülümsedi. "Sözler, sözler."

"Eğer onları tutamayacaksam yapmam." Sırıttı ve onun bedenini kendi bedeniyle örtmek için ayağa kalktı. "Şu anda senin içinde olmaya ihtiyacım var."

Başını salladı, sonra adam vücuduna girip köküne kadar oturduğunda ürpertici bir nefes verdi. Gözleri onunkilere kilitlenmişken, ona karşı sallanmaya başladı, inanılmaz derecede derine itti, sonra onu ihtiyaçtan çılgına çeviren yavaş bir kayma ile geri çekildi.

Her itiş ve geri çekiliş, dönüşmüş gözlerindeki ateşi daha da yakıyor, irisleri yanan kömürler kadar parlak oluyordu. Gözbebekleri ince ve kediye benziyordu, eliptik yarıklar onları saran yoğun parıltının arasında güçlükle seçilebiliyordu.

Dermaglifleri alacalı renklerle titreşip çalkalanıyor, karmaşık desenler çivit mavisi, bordo ve altının derin tonlarıyla doluyordu. Öpüştüklerinde veya seviştiklerinde bu tonları görmüş ve bunların ırk arzusunun ve uyarılmasının duygusal işaretleri olduğunu tahmin etmişti.

Yine de Knox'un gliflerinde hakimiyet için yarışan başka bir gölge vardı.

Koyu kırmızımsı mor ile mürekkep siyahı arasında gidip gelen bu yeni renk her geçen dakika daha da keskinleşiyor gibiydi. Knox'un sivri dişleri de daha belirgin hale gelmiş, acımasız bir ritimle kadının bedenine girerken ağzını doldurmuştu.

Gözleri onun bakışlarından uzaklaşmış, şahdamarının nabzına yerleşmişti.

Adamın yakışıklı yüzündeki ıstırapı tamamen ilkel bir ıstırap olarak okumuştı ve öyleydi de. Yalnızca cinsel ihtiyaç değil, onu en az diğeri kadar vahşice ezen bir başka ihtiyaç daha vardı.

"Knox." Ona doğru uzandı ve parmaklarının tersiyle kızgın alnını yumuşattı. "UV yanıklarından beri beslenmiyorsun. Hatta bundan daha uzun süredir."

Cevabı sözsüz bir hırıltıydı, kalçaları hâlâ onunkilere doğru hareket ediyordu. Aç bakışlarını onun nabzının attığı noktadan yukarı kaldırdı ve kadın onun susuzluğunun derinliğini gözlerinin sonsuz ateşinde görebiliyordu. Açlıktan ölüyordu.

Başını yastığın üzerine eğdi ve boynunun yan tarafını ona doğru açtı. Yine hırladı, alçak sesle, doğaüstü bir şekilde. İnsandan çok uzak.

"Senden istediğim rızık değil," diye kalın bir sesle konuştu. "Senin bağından daha azına razı olmayacağım Lenora. Eğer onu bana verirsen."

Ona gülümsedi. "Başından beri senindi, Knox. Kalbimde, her zaman senin olduğunu biliyorum. Sadece gelip bana sahip çıkmanı bekliyordum."

Sözcüksüz bir ses daha çıkardı, sesi öylesine sahiplenici ve coşkuluydu ki kadın şaşırdı. Yine de hiçbir şey onu ağzının damarının üzerine sıcak bir şekilde indiği hissine hazırlayamazdı. Bir an sonra, kızın hassas teni adamın sivri dişlerinin keskin uçlarına teslim oldu. Derinlere battılar, ısırganlığı varlığının her zerresinde tarif edilemez bir şok yarattı.

Adam kadının kanını ağzına çekerken acı ve zevk, parıltıyan bir his kordonuna dönüştü. Kalbi onu besledi, atış üstüne atış yaptı, vücudundaki her damar ağzının erotik emişi altında canlandı.

"Oh, Tanrım," diye soludu adam onun açık damarından beslenirken.

Tükenmiş hissetmek yerine, onu besleme eyleminin ona enerji verdiğini hissetti. Kendini tatmin olmuş hissetti.

Güçlü.

Ve çalışan alt akım . şunlar duygular oldu az önce onu bağlayan erkeğe duyduğu inanılmaz aşkı

ona sonsuza dek kan bağıyla bağlıydı.

"Knox," diye fısıldadı, duygularına yenik düşmüştü.

Dili boynunda açtığı yaraların üzerinde gezindi, nefesi teninde sıcak bir şekilde dolaştı. "Tadın çok güzel. Kanın da senin gibi eşsiz. Gevrek ve taze, kışın bir sedir ormanı gibi, yine de krema kadar sıcak ve tatlı. Bütün gece senden içmek istiyorum."

O da bunu istiyordu. Adamın ağzının damarlarında kaybolmasıyla inledi.

Ve şimdi iliklerinde bir davul gibi çalan kendi susuzluğu vardı.

"Şimdi seni içimde hissedebiliyorum, Leni. Kanını, bağıni. Ah, Tanrım. İnanılmaz bir şey. Çok parlak ve güçlü. Tıpkı senin gibi." Başını kaldırdı ve onun tahrikten sıırılsıklam olmuş bakışlarını inceledi. "Aşkını hissedebiliyorum. Tanrı biliyor ki bunu, senin geri kalanını hak ettiğimden daha fazla hak etmiyorum. Ama sen benimsin, Lenora. Benimsin."

Konuşurken içine pompalamaya devam etti, temposu daha acil hale geldi ve içindeki ateşi körükledi. Sadece ısırığının hissi altında yoğunlaşan bir ateş. Gözlerini kapattı, dudaklarından sızan kırık iniltiyi engelleyemedi.

Onu yakınına topladı ve derinlere doğru itti. Leni onunla birlikte eğildi, ona verdiği her şeyi aldı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Şimdi onun her şeyine ihtiyacı vardı.

Sanki arzusunu yüksek sesle dile getirmiş gibi, Knox temposunu artırdı. Knox onu kör edici, ruhunu kavuran bir boşalmanın kıyısından geçirip sınır tanımayan bir zevkin içine sokarken ona tutunmak için yapabileceği tek şey buydu.

BÖLÜM 22

Bu kadına asla doyamayacaktı.

Kadını.

Onun cins arkadaşı.

Leni'nin kanını içmek, onun bağının içinde tutunduğunu hissetmek, hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı. Ona kendini kanıtlamak için yüz ömrü olsa bile, layık olmayı umabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Artık sonsuzluğu vardı. Her saniyesini, onu hayatına aldığına asla pişman olmayacağından emin olmak için kullanmaya niyetliydi.

Onun sevgisi ve affediciliği, hiç hak etmediği ama elinde tutmaya kararlı olduğu iki hediye idi.

Knox onun boşalmasını izledi, kendi damarları onun içinde hareket ederken aldığı zevkin tınısıyla yankılanıyordu, boşaldıktan sonra bile hâlâ sertti. En başından beri kendisini ona bu kadar açık ve dürüst bir şekilde teslim eden bu kadından daha fazlasını arzuluyordu.

Göz kapakları kalktığında, şefkatli bakışları onu kolları kadar sevgiyle sardı. Ona gülümsedi. "Mutluluk böyle bir şey mi? Daha önce bunu gerçekten bildiğimi hiç sanmıyorum."

Başını eğdi ve onu öptü, acele etmeden, kalçaları hâlâ onunkilere karşı sallanıyordu. "Mutluluk hakkında bir şey bilmiyorum. Hiçbir zaman istediğim ya da ihtiyaç duyduğum bir şey olmadı. Ama buna ihtiyacım var. Bunu istiyorum, seninle."

"Artık bana sahipsin," dedi gülümsemesi derinleşerek. "Ve ben de sana sahibim, Knox."

"Evet, öyle." Onu kendisine bağlayan bağdaki yemininin derinliğini hissetti. Ama onun güzel ela gözlerine bakarken yavaşça başını salladı. "Dragos'un laboratuvarında büyürken, bir aileye sahip olmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordum. Hiçbir şeyi nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Hiçbirimiz hissetmedik. Hissetmek istemedik, çünkü Avcı programında duygular

ölüm demekti. Hayatta kalmanın tek yolu bir makine olmaktı, ben de öyle yaptım. Hepimiz öyle yaptık."

Leni onun yüzünü okşayarak, "Bunu yaşamış olmandan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Ve hayatta kaldığın için çok mutluyum, Knox."

Samimiyeti, şefkatli merhameti, bağ aracılığıyla sıcaklığını onun etrafına sardı. Bir zamanlar bu rahatlığa karşı koyabilirken, şimdi onu memnuniyetle karşılıyordu. Buna itiraf etmek istediğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı.

"Bir keresinde birinin içeri girmesine izin vermiştim," diye mırıldandı. "O öldüğünde, eski yöntemlerime geri döndüm. Kendimi kapattım. Program dışında yeni bir hayat kurmak için benimle birlikte kaçan kardeşlerim de dahil olmak üzere herkesi dışladım. Zamanla kendimi kimseye ihtiyacım olmadığına, herhangi bir yere ya da kişiye bağlanmak istemediğime ikna ettim. Sonra seninle tanıştım Lenora."

Başparmağını onun yumuşak dudaklarında gezdirdi, sonra eğilip onu öpmekten kendini alamadı. Kız onun içinde eridi, parmakları saçlarının arasına girdi ve onu kendine yakın tuttu.

Alaycı, havasız bir kahkaha attı. "Her şeyi mahvettin. Beni mahvettin."

Çatık kaşlarının altındaki gözleri genişledi. Şüphe, onunla olan bağlantısında çatırdadı ve kalbine bir saniye bile belirsizlik koyduğu için kendini tekmelemek istedi.

"Demek istediğim, beni değiştirdin, Leni. Bundan daha fazlasını yaptın. Beni kurtardın."

Ona nazik bir gülümseme verdi. "Sen de beni kurtardın."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Asla kurtarılmaya ihtiyacı olan sen değildin, sadece işaretin yüzünden de değil. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. En saf kalbe sahipsin. En sarsılmaz inanca sahipsin." Sert bir iç çekti, ona hissettirdiği onca şeyi ifade edecek doğru kelimeleri bile bulamadığı için kendini garip hissediyordu. Yine de, ikisinin de nefes aldığı sürece bir başkasıyla paylaşamayacağı tek şeyi almıştı. "Sen

senin hak ettiğin gibi bir eş olmak istiyorum. Kanında hissettiğim sevgi ve bağışlanmayı hak etmek istiyorum."

Leni kaşlarını çattı. "Hiçbir şey kazanmak zorunda değilsin, Knox." "Evet, zorundayım," diye sertçe ısırdı.

"Çok fazla şey aldım

bu gece senden. Söz veriyorum, bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım."

Parmakları hafifçe yüzünün yan tarafını okşadı. "Bana zaten verdiğin şeyden başka istediğim bir şey yok. Senin aşkın, Knox. Bu benim için her şey."

Onu tekrar öptü, kalbinin her vuruşu, hatırlayabildiği kadarıyla onu korumaya hizmet eden duvarların kalıntılarını aşağı çekiyordu. Leni'yle birlikte, duvarlarının hiçbirisi bu gece ağzını damarına dayamadan önce bile onun geçmesini, kanına girmesini engelleyecek kadar yüksek ya da güçlü değildi.

"Sevgime sahipsin," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Buna her zaman sahip olacaksın. Sen ve Riley ikiniz de. Bu gece sana bağlılığımı da sunuyorum."

Gözlerinde parıldayan duygularla geri çekildi. Sesinde tereddüt vardı ve bu belirsizlik notası onun içinde bir delik açtı. "Bu sonsuza dek sürecek Knox. Eğer senden içersem, bu geri alınamaz ... asla. Asla kıramayacağın bir pranga olacağım."

Ah, Tanrım. Leni'nin nazikçe söylediği kendi sözleri bile şimdi ona bir kırbaç gibi çarpıyordu. Bu sözleri ona söylediği için nefret ediyordu. Bu kadar zalim olmak istememişti. Bunu ona korku yapmıştı, ona isteyebileceğinden ya da ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazlasını vermiş olan bu olağanüstü kadın için hissettiklerinden korkuyordu.

"Sonsuza dek, benim güzel Lenora'm." Parmaklarını Lenora'nın güzel yanaklarının kıvrımlarında ve narin çene çizgisinde gezdirdi. "Bu bağın anlamı bu. Bunu biliyorum ve seninle daha azına razı olmayacağım. Eğer beni kabul edersen."

Sevinç damarlarında dolaşırken yumuşak nefesi boğazında düğümlendi. Bunu hissetti, bundan zevk aldı. Son nefesine kadar, vücudundaki her nefesle onu seveceğine dair sessiz bir yemin etti.

Bakışları onunkilere kilitlenmişken bileğini ağzına götürdü. Dişleri avucunun altındaki ete ve kaslara battı, ön kolunu boydan boya geçen damarı deldi.

Leni'nin kararını vermesini beklerken çıplak göğüslerine kan damladı.

Onu rahatlatmak için, kolunu tutmadan ve ikiz delikleri ağzına götürmeden önce neredeyse hiç tereddüt etmedi. Dudakları bileğinin üzerine kapandığı anda adamın omurgası eğildi. İçinden boğuk bir zevk hırıltısı yükseldi, Leni kanının ilk yudumunu alırken vücudundaki her kas gerildi.

Kahretsin, ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kız içerken ve aralarındaki bağ tamamlanırken içinden geçen elektrik sarsıntısına hazırlıklı değildi.

Damarları hâlâ onun kanının gücüyle aydınlanıyor ve uğulduyordu ama şimdi Leni'yle aralarında başka bir enerji dolaşıyordu. Leni onun şaşkın bakışlarını üzerinde tutarken ve damarından kan çekerken bunu onun gözlerinde gördü. Bunu, aralarındaki bağın ipliği kopmaz, sonsuz bir bağa dönüşürken güçlenen ve beyaz bir şiddetle titreşen bağlantıda hissetti.

Ona olan aşkı onu bunaltırmıştı.

Daha önce sınırsız gibi görünen arzusu şimdi sonsuz bir ihtiyaca dönüşmüştü.

Sertçe itti, kadının sıkı duvarlarının onu kavradığını, sağdığını hissederek inledi. Adam pelvisini onunkine doğru yuvarlarken inledi, her vuruş bir öncekinden daha çaresizdi. Ona yeterince yaklaşmıyor, yeterince derine inemiyordu.

Ve aralarındaki bağ sayesinde, Leni'de de aynı doyumsuz ihtiyacı hissedebiliyordu.

Hırıltılı bir sesle bileğini dudaklarının lezzetli emişinden çekti ve açtığı yaraları aceleyle kapattı.

Başını eğerek, vahşi bir öpücükle onun ağzını aldı. "Artık benimsin. Sonsuza kadar."

"Evet," diye fısıldadı, sevgisi hem bağlarının hem de bedenlerinin birleşmesinden dolayı onu sarmıştı. "Ve sen benimsin, Knox."

Cevabını hırıldayarak verdi, sözcüklere dökemeyecek kadar kendinden geçmişti. Tek bildiği, altındaki dişinin bedeninden aldığı zevkti, onun sıcaklığı onu çevreliyor, artık kontrol edemediği patlayıcı salınımını teşvik ediyordu.

Leni'nin doruk noktası, Knox'un ki daha tasmaını koparamadan ona çarptı. Knox onun kendisine tamamen teslim oluşunu hayretle izledi.

Vücudunun narin titremeleri yeterince ödüllendirici olabilirdi ama aralarındaki bağ sayesinde onun mutluluğunu paylaşmak kendi orgazmının muazzam bir güçle patlamasına neden oldu. Zevkini kükredi, sonra her şeye yeniden başlamak için Leni'yi yuvarladı.

"Benim," diye homurdandı içine girerken boynunun ve omzunun yumuşak kıvrımına karşı.

Leni ürpertici bir iç çekiş yaptı. "Tanrım, evet. Knox, durma."

Öyle bir niyeti yoktu.

Sahiplenme, herhangi bir fırtınadan daha güçlü bir şekilde üzerine aktı. Kız onun olmuştu. Artık hiçbir şey -ve hiç kimse- buna engel olamazdı.

Er ya da geç Travis Parrish'in cinayetinin hesabını vermek zorundaydı ama Tarikat ya da kolluk kuvvetleri kendisinden ne bedel isterse seve seve ödeyecekti.

Diğer Parrish'lere gelince, umurunda olsa bile cehennemde yanabilirlerdi.

Ve eğer Leni ya da Riley'ye dokunmaya kalkıştırlarsa, Knox onları bizzat oraya göndermeye hazırды.

BÖLÜM 23

Ertesi sabah, Leni güvenli evin mutfağındaki ticari sınıf buzdolabını açtı ve içindeki çok sayıda seçeneğe baktı. Canının çekebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şey onlar gelmeden önce stoklanmış ve kullanıma hazır hale getirilmişti.

Aynı şeyin banyo ve duş için de geçerli olduğunu fark etmişti. Yatak odalarında çeşitli bedenlerde yepyeni gündelik kıyafetlerden oluşan bir gardırop ve çeşitli mevsimlik dış giyim ve botlarla donatılmış bir çamurluk dolabı bile vardı. Hatta birkaç tanesi bir çocuğa göreydi.

Riley kışlık giysileri ondan önce fark etmişti. Yataktan kalktığında ilk işi Riley'den kahvaltıdan sonra kardan adam yapacaklarına dair bir söz koparmak olmuştu.

Leni buzdolabından bir kutu süt ve bir paket yumurta aldı. "Ne tür krep istersin ufaklık? Yaban mersinli mi, çilekli mi?"

"Blueberry!" Riley ada tezgâhındaki koltuğundan bağırdı.

"Hemen geliyorum."

Geniş mutfakta yalnızdılar. Knox'un kollarında geçirdiği muhteşem gecenin ardından Leni uyandığında sanki dünyaya meydan okuyabilecekmiş gibi hissediyordu. Bunun tek nedeni hâlâ içinde dolaşan ve varlığının her zerresini güçlendiren kan bağı değil, aynı zamanda Knox'un sevgisinin inanılmaz armağanına sahip olmasıydı.

Riley'nin kahvaltısını hazırlamak için ihtiyaç duyacağı malzemeleri ve diğer malzemeleri toplarken içini huzur ve memnuniyet kapladı. Kendisi ise hiç bu kadar beslenmiş ya da doymuş hissetmemişti. Bu sabah hiçbir şeye açlık duymuyordu.

. Knox'un kollarında kendini kaybetmek için eline geçen bir sonraki fırsat hariç.

Arkadaşı.

Riley'nin kreplerini yaparken dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi, sonra tabağını Riley'nin beklediği tezgâha götürdü. Riley tabaktaki kreplere adeta saldırdı, yerken mırıldanıyor ve sandalyesinde zıplıyordu.

"Acele etme, küçük adam. Ve biraz portakal suyu içmeyi de unutma."

Başını salladı ve şurup yapışmış parmaklarıyla plastik bardağa uzandı. Bir an sonra boğuk bir müzik sesi Leni'nin başını kaldırmasına neden oldu. Ses, onlar geldikten sonra büyük odada bıraktığı çantasından geliyordu.

Kahretsin. Telefonu.

Zil sesinden arayanın Carla olduğunu anlayınca cevap vermek için çabaladı. "Selam. Ben de bir dakika içinde seni arayacaktım."

"Neredesin, Leni?" Arkadaşının sesi endişeli olmaktan da öteydi. "Riley seninle mi?"

"Evet, öyle."

"Tanrıya şükür. Pazartesi sabahı ve okula gelmediğinde-"

"Kahretsin." Leni, Riley'nin önünde dudaklarından dökülen küfür karşısında irkildi. Carla'ya hemen söylemesi gereken çok daha kötü şeyler de vardı. Telefonu başka bir odaya götürüp kapıyı arkasından kapattı ve sesini fısıltının biraz üzerinde tuttu. "Dün gece bir şey oldu."

"Şaka yapmıyorum," diye cevap verdi Carla, sesini endişe kaplamıştı. "Travis Parrish öldü, Len. Tall Timbers'daki barmen dün gece geç saatlerde barın arkasındaki otoparkta cesedini buldu. Biri onu boğmuş. Herkesin söylediğine göre, birisi Travis'in öldüğünden emin olmak istemiş gibi görünüyor. Gırtlığı bir mengenenin içindeymiş gibi ezilmiş ve bu sırada omurgası neredeyse kopmuş."

Leni onun vahşice ölümünden pişmanlık duyamazdı. Shannon'a yaptıklarından sonra olmazdı. Knox ona Travis'in kadınlara zarar verme geçmişini anlattıktan sonra da. Tek hissettiği

bir daha kimsenin ona kurban gitmeyeceği için minnettardı.

"Öldüğünü biliyorum."

Hattın diğerk ucunda sessizlik uzuyordu. "Knox'tu, değil mi?" Carla, Leni'nin onaylamasını beklemedi. "Tanrım, Leni. Biz konuşurken Şerif Barstow'un yardımcıları şehrin her yerinde onu arıyor. Seni de arıyorlar. Sen ve Riley iyi misiniz? Neredesiniz?"

"Biz iyiyiz. Güvenli bir yerdeyiz."

Carla rahatlamış bir nefes verdi. "Lütfen bu iş bitene kadar orada kal. Sizin için endişeleniyorum. Dwight ve Jeb Parrish sizi aramak için bir ekip kurmaktan bahsediyorlar. Leni, kan peşindeler."

Bu sürpriz olmamalıydı ama Travis'in kardeşlerinin çoktan intikam peşinde olduğunu duymak damarlarına soğuk bir korku düğümü attı. "Bizi bulamayacaklar. Knox Tarikat'tan güvenli bir ev ayarladı. Tarikat bu gece gün batımında Boston'dan bir ekip gönderecek ve gelip bizi alacaklar."

"Tarikat mı?" Carla'nın sesi daha ağırbaşlı bir ton aldı. "Nereye gideceksiniz?"

"Henüz bilmiyorum."

"Kahretsin, kızım. Bu şey gerçekten gerçek, değil mi?" "Evet, öyle."

"Ama sen iyisin?"

"İyiyim," diye güvence verdi Leni. "İyiden de iyiyim Carla. Knox ve ben ... birlikteyiz. Birbirimize aşığız. Dün gece o benim kanımı içti. Ben de onunkini içtim."

"Vay anasını. Yani siz ikiniz-"

"Kan bağıyla bağıyım," diye onayladı Leni, bu sözleri söylemek bile başını döndürüyordu. "Şu anda olan biten her şeye rağmen, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Bunu sesinden anlayabiliyorum," dedi Carla. "Seni son gördüğümde de sesinde bunu duymuştum. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Leni. Bunu bulmak için nereye gitmen gerektiğinin bir önemi yok. Ciddiyim."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

Parrish Falls'tan ayrılma fikrini kabullenmekte zorlanıyor, kendine nereye giderse gitsin Knox ve Riley ile birlikte olduğu sürece iyi olacağını söylüyordu. Ama en iyi arkadaşından ayrılma fikri içinde taze bir sızıya yol açmıştı.

"En kısa zamanda seninle temasa geçeceğim Carla. Bu bir veda değil."

"Olmasa iyi olur, sürtük." Güldü, herhangi bir durumun acısını nasıl çıkaracağını biliyordu. "Düğünün için bir davetiye bekliyor olacağım. Irkta böyle bir şey var mı ki?"

Leni gülümsedi. "Bilmiyorum. Öğrenip size haber vermem gerekecek."

"Bunu sen yap. Hazır başlamışken Knox'a söyle, bana randevu olarak en seksi kardeşini ayarlasın."

Leni güldü. "Seni seviyorum, bunu biliyor musun?"

"Evet, seviyorum. Ben de seni seviyorum kızım." Biraz burnunu çekti. "Seni şimdiden özledim."

"Aynı."

Görüşmeyi sonlandırdılar ve Leni mutfağa geri döndüğünde Knox'u Riley ile birlikte orada beklerken buldu. Yakışıklı yüzü sakın bir ifadeye bürünmüştü ama Leni ondaki endişeyi hissedebiliyordu. Aralarındaki bağ sayesinde bunu hissedebiliyordu.

Yanına geldi ve kollarını ona doladı. "Sen iyi misin? Nabzının yükseldiğini hissettiğimde Razor'la telefondaydım. Riley bana Carla'dan bir telefon aldığını söyledi."

"Ve kötü bir söz söyledi," diye araya girdi küçük geveze.

"Ben iyiyim," diye temkinli arkadaşına güvence verdi. "Amos Barstow bazı adamlarıyla birlikte Parrish Falls'ta. Dwight ve Jeb Parrish bizi arıyorlar."

Knox homurdandı, şaşırmamıştı. "Nerede olduğumuzu söylemedin, değil mi?"

"Hayır. Sadece Tarikat'a ait güvenli bir yerde olduğumuzu söyledim." Adamın kaşlarını çatan çatıklığı düzeltmek için uzandı. "Carla benim arkadaşım, Knox. Ona hayatım pahasına güvenirim."

Başını salladı ama parmaklarını kızın saçlarına geçirip onu kucağının derinliklerine çekerken yüzündeki ifade değişmedi.

Riley elindeki krep yığınının başını kaldırıp baktı. "Leni Teyze senin kız arkadaşın mı Knox?"

Cevap niteliğindeki kıkırdaması yanağında titreşti. "Evet, dostum. Öyle."

Leni başını yukarı kaldırarak eşine gülümsedi. Dudaklarının onunkilere nazikçe değmesiyle ödüllendirildi. Bu temas damarlarında ve iliklerinde yeni bir uyarılma akımı yarattı.

Riley tezgâhta oturduğu yerden ellerini gözlerine götürdü ve uzun, kuşkulu bir iç çekti. "Bütün gün öpüşecek misiniz?"

"Belki," diye homurdandı Knox. Leni'ye, "Tadın her zamankinden daha tatlı," diye mırıldandı.

"Yaban mersini," diye yanıtladı. "Bu Darkhaven'ın mutfağı akla gelebilecek her şeyle dolu. Tıpkı buranın geri kalanı gibi."

Sırıttı. "İlginç. Daha sonra başka tatlar da denememiz gerekebilir. Gerçi sedir ağacı ve tatlı, ılık krema kadar sevdiğim bir şey bulacağımdan şüpheliyim."

Adamın eli, tezgâhtaki sabırsız çocuğun görüş alanından gizlenerek kadının arka tarafına doğru ilerledi. Fırtınalı mavi-gri gözlerindeki sıcak parıltıyı ya da onu kucaklarken vücudunun inkar edilemez sertliğini yanlış anlamak mümkün değildi.

"Ben bitirdim!" Riley boş tabağını kendisinden uzaklaştırarak duyurdu. "Artık dışarıda oynayabilir miyiz, Leni Teyze?"

Knox kaşlarını ona doğru kaldırdı. Her ne kadar onaylamadığını belli etmese de, yüz ifadesindeki ince değişimde bir temkinlilik vardı.

"Ona söz verdim," dedi Leni. "Arka tarafta iyi olacağız. Olacağımı biliyorsun ve onu her zaman yanımda tutacağım."

Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama başıyla hafifçe onayladı. Kadın ayağa kalktı ve adamın çenesinin sert çizgisini öptü.

"Hadi seni temizleyelim Riley."

Birkaç dakika içinde ikisi de kar kıyafetlerini, eldivenlerini ve botlarını giymişti. Leni, Riley'i yerleşkenin geniş evinin ahşap güvertesinin arkasındaki ağaçlık arka bahçeye götürdü ve burada tombul bir kardan adamın gövdesini ve kafasını yuvarlamaya başladılar.

Leni kimsenin yaklaştığını duymadı bile.

Bir kartopu hafifçe çocuğun kabarık paltosunun arkasına isabet edene kadar Riley ile artık yalnız olmadıklarını fark etmemiştir.

İrkilerek, şakacı saldırının nereden geldiğini görmek için arkasını döndü.

Knox onun arkasında güvertede duruyordu. Tepeden tırnağa UV ışınlarını engelleyen siyah kıyafetler ve eldivenlerle kaplıydı; Kevlar yüz maskesi ve koyu renk güneş gözlükleri de bu görünümü tamamlıyordu.

Leni gülümsedi, anında rahatladı ve fazlasıyla memnun oldu. "Haklısın," dedi, eliyle gündüz geçirmezliğini işaret ederek.

kıyafet. "Burası ihtiyacımız olabilecek her şeyle dolu."

Eldivenli ellerinin arasına daha fazla kar almak için eğildi. Fırlattığı kartopu tam üzerine geldi ama Leni yeteneğinin gücüyle onu hızla engelledi. Sanki havada durmuş gibi, kartopu onu koruyan enerji alanından sekti ve temas etmeden yere düştü.

Knox, "Hiç eğlenceli değilsin," diye söylendi.

Sırıttı. "Dün gece öyle dememiştin."

Bir avuç kar toplayarak kendi mermisini yaptı. Onu vurma şansının olmadığını bile bile uçuşmasına izin verdi. Zahmetsiz bir hız ve zarafetle kurtuldu.

Sonra başını eğdi ve onu yakalamak için güverteden atladı.

Leni çığlık attı, sonra da onu altına alıp yere indirirken kıkırdamaya başladı. Riley de bir savaş çığlığı atarak onun ve Knox'un kahkahalarına katıldı.

Leni her şeyin normalliğine tutunmuştu. Hayatında en çok önem verdiği iki insanla geçirdiği sıradan bir sabahın mükemmelliğine.

Knox'a ve aralarındaki bağ sayesinde hissettiği, ne olursa olsun bu gecenin diğer tarafında onları bekleyen her ne varsa bir şekilde yollarını bulacaklarına dair söze sarıldı.

BÖLÜM 24

Leni büyük odadaki geniş kanepede onun yanında uyukluyor, başını onun omzuna yaslıyordu. Birkaç saat önce oturduklarından beri parmakları onunkilere dolanmıştı, sanki uykusunda bile onu bırakmaya dayanamıyormuş gibiydi.

Şikayet edecek değildi ya.

Leni'nin varlığı ona hayal bile edemeyeceği kadar huzur veriyordu ve yaşadıkları mükemmel günün hiçbir parçasının elinden kayıp gitmesine izin vermek için acele etmiyordu.

Riley, kanepede Knox'un diğer tarafından, "En iyi kısmı kaçırıyor," diye fısıldadı.

Çocuk kucağında bir kase patlamış mısır tutuyordu, gözleri şöminenin üzerindeki büyük ekran televizyonda oynayan süper kahraman filmine takılmıştı.

Alevler sönmeye başlamıştı ama onlarla ilgilenmek için ayağa kalkmak Leni'yi rahatsız etmek anlamına geliyordu ve Knox onun bir süre daha kendisine yaslanmasına izin vermekten çok memnundu.

Sonsuza dek, diye düşündü, başını eğip uyurken çillerle kırıışmış yüzünün güzelliğine baktı.

Knox bakışlarının odanın köşesinde duran uzun dede saatine kaymasını engelleyemedi. Bu kadar kuzeyde ve kışın bu kadar derinlerinde gece erken çökerdi. Güneş batalı neredeyse üç saat olmuştu, bu da Tarikat'ın Boston'daki komuta merkezinden gelen ekibin çoktan yola çıktığı anlamına geliyordu. Şimdiye kadar güvenli evden birkaç saatten fazla uzakta olamazlardı.

Günün büyük bölümünde bunu düşünmekten kaçınmıştı. Zaman yaklaştıkça başka pek az şeye odaklanabiliyordu.

Leni'nin kolunu okşarken, doğaüstü duyuları dışarıda bir yerde bir aracın motorunun alçak gümbürtüsünü algıladı. Kanepede kaykıldı, şüphe damarlarında çatırdıyordu

İkiz yüksek ışınların parıltısı karanlığı yarmadan önce bile.

Yolda büyük bir SUV yaklaştı.

Karanlık araç eve doğru ilerlerken farlar kör edici bir parlaklıkla yaklaşıyordu. "Uyan, bebeğim."

Leni sessizce inledi, başı adamın omzundan kalktı. "Burada biri mi var? Tarikat bu kadar erken mi geldi?"

"Hayır." Yavaşça ama kararlı bir şekilde onu üstünden çekti. "Tarikat olmak için henüz çok erken. Olduğun yerde kal."

Hemen ayağa kalktı ve filmi susturmak için uzaktan kumandaya uzandı. Riley itiraz edince onu susturdu ve bir dakika sessiz olmasını istedi. "Yolda biri kaybolmuş olmalı evlat. Knox onunla ilgilenecek ve sonra filme geri döneceğiz, tamam mı?"

Ama kayıp bir sürücü değildi.

Knox bunu biliyordu, o da biliyordu. Parrish Şelalesi'nden onları bulmayı başaran her kimse onu ortadan kaldırmaya hazırlanarak ön kapıya doğru yürürken Leni'nin endişesini, derin korkusunu hissetti.

Ölümcül araçlar kullanmak anlamına gelse bile.

Aracın motoru hemen dışarıda rölantide çalışıyor, ön pencereden büyük odaya giren parlak ışıklar Leni'nin endişeli yüzünü aydınlatıyordu.

Knox ağır ön kapının mandalına uzandı.

Parmakları henüz kapıyı kapatmamıştı ki tüm giriş içe doğru patladı ve kapı onu ayaklarından geriye doğru savuran bir güçle açıldı.

İri bir figür içeri girdi, hızla ve kesinlikle doğrudan Leni ve Riley'ye doğru ilerliyordu.

Breed erkeğini görmediler.

İnsanlık dışı bir hızla hareket ediyordu, karanlık ve ölümcül bir hareketin parıltısından fazlası değildi.

Ama Knox onu gördü.

Onun da kendisi gibi bir Gen One olduğunu anlayacak kadar gördü. Bir Avcı dost.

Suikastçinin elindeki büyük tabancayı da gördü.

Knox aynı hız ve refleksle ayağa fırladı ve davetsiz misafirin üzerine atıldı.

Kesik kesik duyulan silah sesleri aynı anda duyuldu. -İki kurşun art arda sıkıldı. İkisi de Leni'nin kafasına nişan almıştı.

Hayır. Kahretsin, hayır!

Knox'un kükremesi kafatasında yankılandı. Korkusu kontrol altına alınamayacak kadar büyüktü. Öfkesi de öyle.

Ama vücudu bir hareket çizgisi halinde ileriye doğru yelken açarken bile, katilin mermilerinin Leni'nin Breedmate hediyesinin kalkanına çarpıp işe yaramaz bir şekilde parkeye sekmesini şaşkınlıkla izledi.

Suikastçı bu aksilikten sonra hiç vakit kaybetmeden toparlandı ve Riley'yi yıldırım hızıyla yakaladı.

Eli, Leni'nin yeteneğinin görünmeyen duvarıyla çarpıştı.

Vay anasını. Koruyucu enerjisi sadece onu değil, çocuğu da sarmıştı.

Knox'un onun yeteneğindeki mucizevi değişimi algılayacak zamanı yoktu. Aynı anda, onları öldürmeye gelen piç kurusuna çarptı. Çarpmanın şiddetiyle silah Avcı'nın elinden fırladı. Silah yere çarptı ve dönerek uzaklaştı.

Erkek, cüsse ve güç bakımından onun dengi olmaktan çok daha fazlasıydı. Bir feryatla Knox'u sırtından attı. Dişlerini gösterip gözleri kehribar rengi bir öfkeyle alev alev yanarken, yumruğunu Knox'un suratına sertçe indirdi. Knox yere yığıldı, parçalanan kemiklerin keskin çatırtısı geniş odanın korkunç sessizliğinde yankılandı.

Leni'nin dehşet dolu çığlığı çınladı.

Knox, Riley ile birlikte onun bu yönüne tanık olmalarından nefret ediyordu. Ağlayan yeğenine tutunurken bu mücadelenin onda yarattığı soğuk dehşetten nefret ediyordu. Kadının korkusu onun içine sızmış, Knox'un vücudunun her zerresinde kaynayan öfke cehennemini körüklemişti.

Erkek tekrar üzerine geldiğinde, çıplak ayağını piçin gövdesinin ortasına yerleştirdi ve vampiri tekmeledi

Geri. Rakibi sendeleyince Knox ayağa fırladı. Suikastçının yüzünün ve kafatasının her iki tarafına da cezalandırıcı darbeler savurdu.

Kemik ve kıkırdak kırıldı. Yarılan deriden ve Knox'un açtığı vahşi yaralardan dışarı taşan kırıklardan kan fışkırdı.

Ve hala diğer Avcı gelmeye devam ediyordu.

Acımasız. Durdurulamaz. Tek bir amaç için programlanmış bir makine: Ölüm.

Knox'a saldırdı, iki erkek de kaçıyor ve vuruyordu, ikisi de ayakta kalan son kişi olmaya kararlıydı. Bu onların eğitimiydi. Knox'un Dragos'un cehennem gibi laboratuvarında doğup büyümüş tüm üvey kardeşleriyle ortak noktası buydu. "Seni kim gönderdi?" diye sordu. Avcı'nın zaten bildiği şeyi doğrulamasına ihtiyacı vardı.

Erkeğin günahlarını okuma yeteneği, yumruklarının ona temas ettiği ilk anda uyanmıştı.

Bu katili Parrishler tutmuş.

Breed erkeğinin onları nasıl bu kadar kolay bulabildiğini düşünmek istemiyordu. Ama suikastçının suratına bir yumruk daha indirdiğinde, Leni'nin arkadaşına sırrını açmasıyla ilgili duyduğu kuşku, kasvetli bir kesinlikle tekrar aklına geldi.

Leni gibi o da Carla'nın sadakatinden şüphe etmemişti.

Avcı, bildiklerini ona anlatsa da anlatmasa da onu öldürecekti.

Ve suikastçının Leni'nin bulunduğu yere yaptığı aramayı takip etmek için tek ihtiyacı olan kadının telefonuydu.

Knox'un kaynayan öfkesi, Leni'nin arkadaşının anlamsız kaybından dolayı hissedeceği acıyı düşününce soğuk bir hiddete dönüştü. Acımasız bir darbe daha indirdi, ardından erkeğin kolunu yakaladı ve uzvunu şiddetle vampirin sırtına doğru bükte.

Avcı hızla döndü ve sakat kolunu bir kaldıraç gibi kullanarak Knox'un avuçlarının içinde dönmeye başladı. Bu hareket onu Knox'u önündeki sehpa fırlatacak kadar serbest bıraktı.

Seksiyonel koltuk. Ağır ahşap ve cam parça altında parçalanarak Knox'u yere düşürdü.

Avcı ocağın yanındaki metal şömine aletleri standına uzandı.

Elinde demir çubuklardan biriyle Knox'un üzerine yürüdü, uzun dişlerinden kan ve tükürük damlıyordu, alev alev yanan gözlerinde cinayet parlıyordu.

Aletin keskin ucunu bir çekiç gibi indirdi. Vampir onu bir kez daha şişlemeye çalışırken Knox önce yoldan çekildi, sonra da diğer tarafa döndü.

Knox sopayı savurduktan sonra akıcı bir şekilde ayağa fırladı.

Çok geçmeden, iri yarı adam onu bir kafa kilidine aldı. Knox bu amansız tutuşa tüm gücüyle karşı koydu ve sonunda kurtulmayı başardı. Bir hırıltıyla rakibini odanın diğer ucuna itti.

Vampir birkaç metre geriye doğru uçtu, sonra topuklarının üzerinde kayarak durdu. Nefes nefese kalmış, gözleri hayvani bir öfkeyle alev alev yanarken, başını bir boğa gibi eğdi ve vahşi, doğaüstü bir çığlıkla Knox'un üzerine yürüdü.

Knox el yordamıyla yanındaki sopaya uzandı. Parmakları kabzanın etrafına dolanır dolanmaz geri çekti. Sonra da silahı, hücum eden Avcı'nın kafatasının tam ortasına sapladı.

Darbe, türünün en güçlüsü için bile felaketti. İri erkek dizlerinin üzerine çöktü, daha vücudu yere düşmeden ölmüştü.

BÖLÜM 25

Knox, öldürülen İrk erkeğinin cesedini çıkarıp dışarıya götürdükten sonra Leni aynı noktada durdu, kolu hâlâ Riley'ye sıkıca sarılmıştı ve onu kendine yakın tutuyordu.

Eve geri döndüğünde ona, "Gerisini sabah güneş halleder," dedi.

Başını salladı, henüz sesini bulamamıştı.

Riley ona sarıldı, küçük bedeni neredeyse kontrolsüzce titriyordu. Zavallı çocuk belli ki şoktaydı ve tanık olduğu şey yüzünden dehşete düşmüştü. Leni kendini o kadar da dengeli hissetmiyordu.

Yüzüne nişan aldığı tabancanın tetiğini çekerken Breed suikastçısının soğuk gözlerine baktığı anın hatırasını asla silebileceğini sanmıyordu. Kendini yaralanmalardan korumak için yeteneğinin gücünden emin olsa da, bu saldırının dehşetini azaltmamıştı.

Ve hâlâ Riley'yi aynı anda nasıl koruyabildiğini anlamaya çalışıyordu.

Yaşadığı dehşete rağmen, Leni içinde yeni bir güç dalgası hissetmişti. Şimdi de hissediyordu. İçinde yaşıyordu, dinlenirken bile enerjiyle gümbürdüyordu.

Knox'la paylaştığı kan bağının inanılmaz varlığını hissetti. Ne saldırı sırasında ne de şimdi bu bağ onu bir an bile terk etmemişti. Knox'un gücü kendi gücünü besliyordu. Sevgisi onu harekete geçirmişti. Bu gece, bu onun hayatını kurtarmıştı.

Hepsinin hayatını kurtarmıştı.

Yeteneği ne kadar olağanüstü olsa da, on ölümlü adamın kaba kuvvetine ve ölümcül becerilerine sahip amansız bir katile karşı ne kadar dayanabilirdi?

Knox hasarlı ön kapıyı kapattıktan sonra ona doğru yürüdü. "Tarikat gelene kadar yeterince güvenli olmalı."

Kuruyan kan ve koyu renkli, şişmiş çürükler yakışıklı yüzünü gölgeliyordu. Kaşlarından biri yarılmıştı, gözleri hâlâ alev alev yanıyordu. Yırtık üst dudağının arkasında, uzattığı dişleri savaş öfkesinin derinliğinden uzun ve keskin bir şekilde parlıyordu.

Ama onu kendine doğru çekip başının tepesine bir öpücük kondururken dokunuşu son derece nazikti. "İyi misin?"

"Öyleyim." Cevabı boğuk bir fısıltıydı. Başını kaldırdı, adamın yaralarının korkunçluğunu gördükçe kalbi parçalanıyordu. "Ben iyiyim Knox. Riley de ben de zarar görmedik. Ama sen-"

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Benim için endişelenmeyin. Yakında iyileşeceğim."

Ve öyle olduğunu fark etti. Yanaklarındaki ve çenesindeki yırtıklar ve kırılmış kemikler gözlerinin önünde iyileşiyordu.

"Bu senin kanının içimdeki gücü, Leni." Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Benim kanım seni de güçlendirecek."

"Zaten öyle. Riley'i yeteneğimle bu şekilde koruyabildim, değil mi?"

Başını salladı. "Ve Tanrı'ya şükür yaptın."

Derin sesindeki ciddiyet, çocuğu kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarını doğruluyordu.

Hepsi de bu gece her şeylerini kaybetmeye çok yaklaştımlardı.

Kalbinin korku dolu bir köşesinde, en kötüsünün henüz bitmediğini biliyordu.

Knox, Riley'nin önünde kamburunun üzerine çömeldi. "Nasılsın dostum?"

Çocuk cevap vermek yerine Leni'nin bacaklarının arkasına doğru yanaştı ve küçük elleriyle pijama altının bol kumaşını kavradı.

"Hey," dedi Leni, onu saklandığı yerden çıkarmak için uzanarak. "Knox'tan korkmana gerek yok, tatlım. O bir

bize zarar verecek."

"Asla," diye yemin etti Knox. "Hiç kimse benim için ikinizden daha önemli değil. Bana inanıyorsun, değil mi Riley?"

Suluk sarı kafası sessiz bir anlaşımla sallandı. Uzun bir süre Knox'a baktıktan sonra öne doğru bir adım attı ve iri adamı sıkıca kucakladı.

Aralarındaki şefkatli alışverişi izlerken Leni'nin içini bir rahatlama kapladı. Ama bu, göğsüne yerleşmiş olan paniği azaltmadı.

Knox ayağa kalktığında, onun ciddi bakışlarında da aynı kasvetin yansıdığını gördü.

"Ya onlardan daha fazla varsa?" diye sordu odun gibi.

Başını acımasızca salladı. "Sadece bir kişi vardı. Onu Parrishler kiraladı. Ona dokunduğum anda bunu piçin içinde okudum."

Travis'in ailesinin onları öldürmesi için bir suikastçı göndereceğini duymak onu şaşırtmamıştı. Bu gece bu odada olanlardan sonra şoktan yeni çıkmıştı. Ama kafa karışıklığı içini kemiriyordu.

Kafa karışıklığı ve kabul etmek istemediği soğuk bir farkındalık.

"Nerede olduğumuzu nasıl bildiler? Nasıl bulacaklarını nasıl bilebildiler-" Kelimeler boğazında düğümlendi, bir ıstırap düğümü tarafından oraya hapsedildi.

Oh, Tanrım. Carla.

Arkadaşının adını yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Eğer söyleseydi, bu sadece Riley'nin travmasını daha da artıracaktı. Knox'un kasvetli ifadesi söylemeye dayanamadığı şeyi doğruladı.

Carla ölmüştü.

"Emin misin?" diye sordu, sesi kederden çatlıyordu.

Knox ağırbaşlı bir baş hareketiyle onayladı. "Oraya ilk olarak Parrishler Avcı'yı gönderdi. O hiçbir şey için gönüllü olmadı Leni. Ama etseydi de bir önemi olmazdı."

Leni buna inanmak istemedi ama Knox'un ciddi bakışlarında gerçek vardı.

Arkadaşı gitmişti.

"Bu benim hatam. Bu sabah ona hiçbir şey söylememeliydim. Söylememiş olsaydım-"

Knox başını salladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmezdı. Avcılar avlanır, Leni. Onlar için önemli olan tek şey hedeflerini ortadan kaldırmaktır. Arkalarında bıraktıkları katliamı hiç düşünmezler."

Nasıl bu kadar emin olabildiğini sormasına gerek yoktu. Onu bu gece öldürdüğü Breed erkeğiyle aynı soğuklukta düşünmek imkânsızdı ama Knox'un ölümcül olduğunu biliyordu. şimdi, bunu ilk elden görmüştü.

Ve eşini yıllarca acımasız programının esiri olarak tutan hasta deliden nefret etmesine rağmen, Knox'un ölümcül yetenekleri için hiç şu an olduğu kadar minnettar olmamıştı.

Keşke arkadaşını da korumanın bir yolu olsaydı. Leni, onu şefkatli kucağına çekerken parçalanmak istedi ama kendini bir arada tutmak zorundaydı. Riley için. Knox için.

Carla için de kendini tutması gerekiyordu çünkü Leni en iyi arkadaşının kendisinden bunu talep edeceğini biliyordu.

Güçlendirici bir nefes alarak Knox'un kollarının rahatlığından çekildi. "Ne yapacağız?"

"Tarikat üç ila dört saat içinde burada olur. Riley'nin yanında kalıp onları beklemeni istiyorum. Sana telefonumu bırakacağım. İçinde seni Florida'daki kardeşim Razor ile temasa geçirecek bir numara kayıtlı. Tarikat'ın ekibine onlar buraya gelmeden önce ulaşman gerekirse bunu o sağlayabilir."

Leni bunun kulağına hoş gelmediğini düşünüyordu. "Peki ya sen?"

İyileşen çenesinde bir tendon sarsıldı. "Bu savaşı Parrish'lerin kapısına kadar götüreceğim. Ve bunu sonsuza dek bitireceğim."

BÖLÜM 26

Parrish Falls'a yürüyerek dönmek daha hızlı olabilirdi ama kiraladıkları katile ait siyah SUV ile Parrish'lerin arazisine gitmekten çok daha az tatmin ediciydi.

Knox yolculuğu rekor sürede tamamlamıştı. Leni'yi Riley ile birlikte bıraktığı gizli güvenli ev ile Parrish'lerin şehrin kenarındaki malikânesi arasındaki kilometreler azaldıkça damarlarında öfke kaynıyordu.

Leni'den ayrılmadan önce Riley'yi bir kenara çekmiş ve çocuğun saldırıya dair hafızasını silmişti. Zihin kazıma tüm Irkların sahip olduğu bir yetenektir ama Knox bunu idareli kullanıyordu. Birinin geçmişinden bir parça çalmak ona istilacı geliyordu ama Riley'nin durumunda bunun bir merhamet olduğuna şüphe yoktu. Hiç kimse, en azından masum bir çocuk, dünyada var olan çirkin vahşeti hatırlatan bir şeyle yaşamak zorunda kalmamalıydı.

Knox sadece aynı şeyi Leni için de yapabilmeyi diledi.

Eğer gücü yetseydi, şimdiye kadar çektiği tüm acıları yok eder ve gelecekte çekeceği tüm acılardan onu korurdu.

Ancak bu gece, soğuk bir intikamla yetinmek zorunda kalacaktı.

Parrish'lerin evinin ve iş yerinin önündeki kapalı kapıya yaklaşırken aracı yavaşlattı, tekerlekler tekerlek izi bırakan kar ve buzda çtırdadı. Büyük ev kış karanlığında huzurla parlıyor, perdeli pencerelerin arkasından sıcak sarı ışık yayılıyordu.

Parrish'lerden biri -ailenin reisi olamayacak kadar genç, Dwight olamayacak kadar kısa boylu ve zayıf bir adam- dışarıda, bitişikteki kereste deposunun yanında çalışıyordu. Taze kesilmiş kereste yüklü bir traktör römorkunun geniş kenarında durmuş, belli ki yükün güvende olup olmadığını kontrol ediyordu. Müştemilata monte edilmiş bir çift projektörden dökülen ışık havuzunun altında nefesi buharlaşıyordu.

Omzunun üzerinden bakarak, kapıda bekleyen cipi uzaktan inceledi. Adamın eli havaya kalktı, görevinden dönen ölümcül Avcı olduğunu tahmin ettiği kişiye hoş geldin anlamında bir el salladı.

Yarı yarıya haklıydı.

Knox ön camın koyu renkli camının arkasından gülümsedi. Cevap olarak uzun farları yaktı, sonra Travis Parrish'in kardeşinin koşarak ek binaya girmesini ve kapıyı uzaktan çalıştıran bir düğmeye basmasını izledi.

Metal ızgara yavaşça açıldı.

Knox arabayı sürdü, göğsünde bir hırıltı gümbürdüyordu.

Ne kadar yetenekli ve deneyimli olursa olsun, öldürme eyleminden hiçbir zaman özellikle zevk almamıştı.

Bu gece bir istisna yapacaktı.

BÖLÜM 27

Knox gideli bir saat bile olmamıştı ama beklemek sonsuzluk gibi gelmişti.

Riley'nin saldırıya dair hiçbir şey hatırlamıyor olması Leni için tüm bu çileyi biraz daha katlanılabilir kılıyordu ama hiçbir şey Carla'nın ölümünden duyduğu acıyı silemezdi.

Ya da Knox için endişelenmesi.

Şimdiye kadar Parrish Falls'a dönmüş olmalıydı. Onun hayatta olduğunu biliyordu. Aralarındaki bağ sayesinde onun canlılığını bir merhem gibi hissediyordu. Aynı zamanda onun öfkesinin soğukluğunu da hissetti ve Leni bu gece öfkesine maruz kalan adamlara neredeyse acıyacaktı.

Neredeyse.

Parrish'ler Carla'ya yaptıkları yüzünden Knox'un öfkesini sonuna kadar hak etmişlerdi.

Arkadaşının korku ve acı dolu son anlarını düşündüğünde Leni'nin damarları kaynadı. Carla sadece Leni'nin arkadaşı olduğu için hayatını kaybetmişti. Knox'un suçluluk duygusunu yatıştırma çabalarına rağmen, arkadaşını Parrish'lerle olan savaşının hedefine koyduğu için kendini nasıl affedeceğini bilmiyordu.

Riley ise hâlâ bu savaşın merkezindeydi. Travis'in cinayetinden sonra her zamankinden daha fazla.

Ve masum küçük çocuğun bu gece o ailenin eline düşmüş olabileceği ihtimalini düşündüğünde, kanı öfkeyle kaynadı. Eğer Knox'un ölümcül yetenekleri ve onunla paylaştığı bağ sayesinde artan gücü olmasaydı Riley çoktan ölmüş olurdu.

Bunun yerine, büyük koltukta oturup Fred'le ve yatak odalarından birinde bulduğu bir ayakkabı kutusundaki aksiyon figürleriyle oynadı.

Leni aceleyle büyük odayı temizlerken Riley de Knox'un ona verdiği zihin fırçasının etkisinden kurtulmak için uyuyordu.

güvenli evden ayrıldı. Kanlı halı rulo haline getirilip başka bir odaya saklandı. Parçalanmış sehpanın kırık döküntüleri süpürüldü.

Riley saldırıdan önce izledikleri filme olan ilgisini kaybetmişti, bu yüzden Leni onun yerine yerel bir haber kanalını açmıştı. Sesi kısık tutuyordu, sadece büyük, boş Darkhaven'ın sessizliğini kovalamaya yetecek kadar.

Oyun oynarken onun yanında otururken, elini uzatıp alnındaki soluk sarı saçların bir kısmını taramaktan kendini alamadı. Shannon'a o kadar çok benziyordu ki. Zeki ve komik, kız kardeşinin iri mavi gözlerine ve ipeksi saçlarına sahip sevimli bir küçük şeytan.

Onsuz büyüdüğünü görmek acı veriyordu.

Carla için ne kadar üzülse de, kalbinin bir parçası her zaman Shannon'ın da yasını tutacaktı.

Kız kardeşinin asla göremeyeceği, harika oğlu hakkında asla bilemeyeceği her şey.

Leni boğazını temizledi. "Birkaç saattir oynuyorsun, ufaklık. Neden biraz ara vermiyorsun, ben de sana bir sandviç yapayım?"

"Tamam." Geniş, masum gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Sence burada fıstık ezmesi var mıdır?"

Leni gülümsedi. "Oh, sanırım öyle."

"Peki ya üzüm reçeli?"

"Neden gidip öğrenmiyoruz?"

Koltuktan kalktı ve mutfağa doğru yürümeye başladı. Birkaç adım atmıştı ki Riley'nin onu takip etmediğini fark etti. Endişeyle arkasına baktı ve Riley'nin dikkatini şöminenin üzerindeki televizyona verdiğini gördü.

"Çavdar?"

Ona doğru geri çekildi, kendi bakışları da büyük ekranda oynayan haber bültenine kaydı. Yerel bir kanaldan, neredeyse iki hafta önce Quebec'te kaybolduğu anlaşılan genç bir kızla ilgili bir son dakika haberi idi. Açık kahverengi saçlı ve utangaç bir gülümsemeye sahip küçük bir kızın fotoğrafı ekrana hakim oldu.

Riley dönüp Leni'ye bakarak, "Bu o," dedi. "Bu kim, tatlım?"

"Arkadaşım. Fred ve benim nehrin aşağısındaki ormanda tanıştığımız kişi."

Leni'nin kan dolaşımında bir ürperti dolaştı. "Onunla tanıştım da ne demek? O sabah bana söylemeden evden ayrılırken bahsettiğin hayali arkadaştan mı bahsediyorsun?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Büyülü değil. O gerçek. Ama adını bilmiyorum, çünkü-"

"Çünkü onunla konuşmaya çalıştığında kaçtı," diye cevap verdi Leni, çocuğun o gün kendisine söylediklerini hatırladıkça sesi titriyordu. Kız üzgün ve korkmuş olduğu ve onunla oyun oynamaya tahammülü olmadığı için raporun uydurma olduğunu düşünmüştü.

Parrish Şelalesi'ndeki ormanda kayıp bir kız var mıydı?

Eğer öyleyse, evinden nasıl bu kadar uzaklaşabilmişti?

Leni uzaktan kumandayı kaptı ve sesi açtı. Utangaç çocuğun fotoğrafının yerini, Parrish Şelaleleri'nin dışında, nehrin yukarısındaki ormanlık alanı kordon altına alan kolluk kuvvetlerinin karla kaplı yolda bir adli tabip minibüsü beklerken çekilen son video görüntüleri aldı.

"Kanada'daki yetkililer, dün Penobscot Nehri'nde cesedi bulunan kızın en son St. Zacharie yakınlarındaki dinlenme tesisinde görüldüğünü bildirdi. On iki yaşındaki Fransızca konuşan kurbanın insan ticareti riski altında olabileceği düşünülüyor" dedi. "Daha fazla bilgisi olan varsa lütfen emniyet güçleriyle irtibata geçsin."

"İnsan ticareti nedir?" Riley sordu.

Leni cevap veremedi. Kafası hastalıklı bir şüpheyile doluydu. -Ve soğuk, iç gıcıklayıcı bir endişe duygusu.

St. Zacharie sınırında kaybolan bir çocuğun Parrish Falls'ta ne işi vardı?

Bunu düşünürken, Knox'un Travis Parrish'in günahlarını okuduğunda keşfettiklerine dair anlattıkları korkunç bir netlikle aklına geldi.

Travis, Shannon'ı göndermeyi ayarlamıştı. Hayır, göndermedi.

Alınmış.

Kanada sınırından Quebec'e kaçırıldı. Knox, Travis'in kadınlara zarar verme alışkanlığı olduğunu söylemişti. Ve genç kızları.

Enoch, Dwight ve Jeb'in St. Zacharie'ye bir teslimatları olduğundan bahsettiğinde, Pazar öğleden sonra lokantada Travis ve babası arasında geçen garip tepkiyi düşündü. Mevsimin en kötü yol koşullarında yapılan acil bir teslimat.

Para güzel havayı beklemez.

Enoch Parrish'in sözleri ve Travis'e attığı tuhaf bakış birdenbire uğursuz bir anlam kazandı.

Parrishler bu kadar iğrenç bir şeye karışmış olabilirler mi?

Son birkaç gündür onlar hakkında öğrendiklerinden sonra, hiçbir şey onların altında değildi.

Knox'un uyarılması gerekiyordu.

Tarikat'ın Darkhaven'daki güvenli eve varmasına daha saatler varken, ona yardım etmek için çok geç kalmış olacaktı. Knox'un kardeşi Razor bundan daha da uzaktaydı. Diğer tek seçeneği şüphelerini ilçe şerifine bildirmektir.

Televizyonun sesini kapatarak telefonunu almak için koştu ve lokantadaki bir buzdolabı mıknatısında her gün gördüğü numarayı tuşladı.

Santral cevap verdi ve Leni çağrıyı Riley'nin duyamayacağı bir yere götürdü. Riley'nin ormanda gördüğü kızdan Parrish'lerin sınıra yaptıkları garip ve acil yolculuğa kadar bildiği ve şüphelendiği her şeyi aceleyle aktardı. Sonra operatöre kız kardeşine ne yapıldığını anlattı.

"Dahası da var," dedi diğer uçtaki sessizliğe. "Parrishler bu gece beni öldürmeye çalıştı. Bir Breed suikastçısı tuttular. Arkadaşım Carla Hansen'ı öldürdüler ve sonra -"

Tanıdık bir ses aramayı kesmeden önce hatta garip bir tıkırtı duyuldu.

"Lenora?" Şerif Barstow'un pürüzsüz baritonu kulağına kaydı. Sesi endişeli geliyordu ama Lenora sesindeki şaşkınlığı fark etmemişti. "Sen iyi misin? Bütün departman seni arıyor."

"Ne için?"

"Ne için? Duymadınız mı? Travis Parrish dün gece soğukkanlılıkla öldürüldü. Katili Leni'yi teşhis eden tanıklarımız var. Son zamanlarda eteğini koklayan o katil vampirdi."

Çocukluğundan beri tanıdığı bir kanun adamından gelen bu kaba ifade karşısında irkildi. "Knox benim dostum. Tek yaptığı Riley ve beni korumak."

"O bir katil, açık ve net. Senin ve çocuğun kasabadan kaybolma şeklinizden dolayı, o orospu çocuğunun ikinizi de bir yerlerde ölüme terk etmiş olabileceğinden korkuyordum."

"Hayır, Amos. Tehlikeli olan Knox değil. Parrish'ler tehlikeli. Knox ve beni öldürüp Riley'i kaçırmak için bir Breed suikastçısı gönderdiler. Arkadaşım Carla da onlar yüzünden öldü. Peşimden gönderdikleri Avcı, nerede olduğumu öğrenmek için önce onu öldürdü."

Yaşlı şerif kayıta uzun bir süre sessiz kaldı. "Bunlar çok ciddi suçlamalar, Lenora."

"Gerçek bu. Bana inanmıyorsanız Carla'nın evine birini gönderin."

"Bunu yapacağım," diye yanıtladı Barstow, ses tonu ciddiydi. Düşünce dolu, ağır bir sesle iç geçirdi. "Peki ya diğer Cins erkek . . . Knox. O şimdi seninle mi, Leni?"

"Hayır."

"Nerede o?"

Bu sorunun cevabını vermenin kurnaz yaşı polis memurunun bir saniyesini bile almayacağından emindi ama bunu ona söylemeyecekti.

"Çok şey atlattın Lenora. Korktuğunu biliyorum ama bunların hepsi yakında sona erecek, söz veriyorum." Barstow'un sesi, nedense Lenora'nın ensesindeki ince tüyleri diken diken eden yatıştırıcı bir tona bürünmüştü. "Olduğun yerde kal. Konuştuğumuz sırada seni karakola götürmek üzere yolda olan yardımcılarım var."

O tedirginlik hissi şimdi soğumuştı. "Sana nerede olduğumu hiç söylemedim, Amos."

Adam cevap veremeden ya da daha fazla sahte endişeyle onu sakinleştirmeye çalışmadan, kadın aramayı sonlandırdı. Telefonunun artık ona bir faydası yoktu. Yapacağı tek şey Barstow ve adamlarını Riley ve ona yönlendirmek olacaktı.

Onu fırlatıp attı, sonra da çocuğu almak için büyük odaya koştu.

Tarikat'ın gelmesini bir dakika daha bekleyemezlerdi.

Hemen gitmeleri gerekiyordu.

Bir şekilde Knox'u yeni öğrendiği her şey hakkında uyarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Şerif Barstow ve adamları onu yakalamadan önce bunu yapabilmesi için dua etti.

"Riley, artık gitmeliyiz evlat."

Kızın yüzündeki aciliyeti görmüş olmalıydı. Fred'i kaptığı gibi kanepeden atladı ve ona doğru koştu. Leni paltolarını ve çantasını aldıktan sonra aceleyle dışarıda park halindeki Bronco'suna gitti. Riley'yi arkadaki koltuğuna oturtuktan sonra direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı.

Eski kamyon gümbürdeyerek hareket ederken Knox'un ona verdiği telefonu çıkardı ve aramasını söylediği numarayı tuşladı.

Alçak bir ses cevap verdi. "Senden haber almak için çok erken, kardeşim. Bu iyi bir haber olamaz."

"Merhaba. . um, Razor?" Gaza basıp kükreyerek yola çıkarken telefonu kulağıyla omzu arasında tutuyordu. "Benim adım Lenora Calhoun-"

"Kim olduğunu biliyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Leni."

BÖLÜM 28

Knox garaj yolunun sonuna kadar arabayı sürerken Parrish'i farların hüzmesinde tuttu. Gaza basıp komplocu piçi römorka ve üzerine yığılmış tonlarca keresteye çarpma isteği neredeyse bastırıyordu ama yaklaşırken öfkesine hâkim oldu.

SUV yavaşlayarak durduğunda, Parrish sürücü tarafına doğru yürüdü. Parmak eklemlerini dışarıdan cama vurarak camı açmaya davet etti. "Dwight ve babam seni evde bekliyor. Paranın geri kalanını onlar ödeyecek-"

Karanlık cam açılıp da beklediği ücretli katil yerine bir yabancının yüzüyle karşılaşınca insanın yüz ifadesi gevşedi. Knox'un kehribar rengi sıcak gözleri ve sivri dişleri Parrish'i topuklarının üzerine geri gönderdi.

"Oh, lanet olsun."

Knox kapıyı kırarak açtı ve adamı yere düşürdü. Parrish'in botları, kıcı karlı araba yoluna gömülmüş olmasına rağmen koşuyormuş gibi hareket ediyordu.

Knox araçtan çıktı.

"Lanet olsun!" Parrish ayağa fırladı ve koşarak uzaklaşmaya başladı. Ceketinin cebinden bir tabanca çıkarmayı başardı ve bir el ateş etmek için döndü. Iskaladı. Birkaç el daha ateş etti, sıska bacakları pompalanırken ek binanın siperine doğru kaçtı.

O kadar ileri gidemedi.

Knox, Parrish'in birkaç metre arkasındaki pozisyonundan tam önündeki boşluğa doğru hareket etti.

Adam için bir saniye daha çaba harcamadı ya da düşünmedi. Kafatasını iki eliyle kavrayan Knox, kırılğan insan boynuna sert bir bükülme verdi. Ceset boğuk bir gümbürtüyle ayaklarının dibine düştü.

Aynı anda Dwight Parrish evin yan kapısından dışarı fırladı. Kapalı verandada duruyordu, elinde büyük bir yarı otomatik tabanca vardı. "Jeb?"

Knox karanlıktan çıktı ve tepedeki sellerden gelen ışık havuzuna girdi.

"Jeb öldü. Kiraladığınız Avcı da öyle." İleri doğru yürümeye başladı. "Sırada sen varsın."

Dwight silahını kaldırdı ve sonsuz gibi görünen bir mermi yağmuru başlattı. Birkaç tanesi isabet etti ama Knox'u durdurmaya yetmedi. Garaj yolunda sinsice ilerledi, bilinçli bir amaçla eve doğru yöneldi.

Dwight'ın işe yaramaz yaylım ateşine devam etmek ya da saklanmak için kaçmak arasında karar vermek için yaklaşık iki saniyesi vardı. Korkağın ikincisini seçmesi şaşırtıcı değildi.

Panikle lanet okuyarak eve geri döndü ve kapıyı arkasından sürgüledi.

Knox kapıyı menteşelerinden tekmeledi ve içeri girdi.

Kendisine doğru patlamadan ancak bir an önce gözünün ucuyla bir pompalı tüfek patlamasının flaş ateşini yakaladı. Yoldan çekildi ama ateş edenin Dwight değil, yaşlı bir adam olduğunu görmeden önce değil.

Enoch Parrish.

Ailenin kambur, kır saçlı reisi, Knox'un yan kapının olduğu yerde açtığı delikten bir sıçan gibi kaçtı. Koşuşturan piçin gitmesine izin verdi, şimdilik. Enoch fazla uzaklaşamazdı.

İlk olarak, Knox'un yaşlı adamın oğlundan alması gereken bir intikam vardı.

Dwight'ın geri çekilen cüssesinin üzerine atladı ve onu yere düşürdü. Onu ters çevirerek, elini Parrish'in boğazının ön tarafına sertçe kenetledi. Elleri temas ettiği anda, Dwight'ın günahlarının ve çirkin gerçeklerinin bombardımanı bağlantıdan sızdı.

Sayısız genç kadın ve kızın çektiği acılar. Kaçırılmalar.

Cinsel köleleştirmeler ve hapsedilmeler.

Cinayetle sonuçlanan vicdansız fiziksel istismar

Dwight'ın doğru sayamayacağı kadar sık.

Ve bu günahların bazıları onlarca yıl öncesine ait olsa da, birçoğu tazeydi.

Knox insan canavarının yüzüne ters ters baktı. "Seni hasta pislik. Seni o ilk gece öldürmeliydim. O gece hepinizi öldürmeliydim."

Dwight hırladı, sesi Knox'un tutuşunun baskısı altında kısılmıştı. "Cehenneme git!"

"Önce sen," dedi Knox.

Parrish'in yere düşen tabancasına uzandı ve onu piçin çenesinin altına koydu. Sonra tetiği çekerek Dwight'ın son sözlerini uçurdu ve kafatasının yarısını da beraberinde götürdü.

Dışarıdaki kereste deposunda, kamyonun motoru ateşlendi.

Knox ayağa kalktı ve son Parrish'lerle ilgilenmek üzere sakince dışarı çıktı.

Enoch traktör römorkunun direksiyonuna oturmuş, yaşlı adam motoru devirirken egzoz gri bir bulut halinde püskürüyordu. Knox, kamyon vitesine takılmadan önce oradaydı.

Sürücü tarafındaki kapıyı söktü ve Enoch'u koltuktan çekerek yere fırlattı. Yaşlı adamın da bir silahı vardı. Knox bir sineğe vurur gibi silahı onun zayıf ellerinden aldı.

Enoch Parrish'in suçluluğunu tahmin etmesine gerek yoktu. Riley'yi almak için Avcı'yı Leni ve kendisini öldürmeye gönderme kararına katılmış olması söz konusu bile değildi. Ama Knox yaptığı her şeyden emin olmadan o orospu çocuğunu öldüremezdi.

Yaşlı adam çılgınca bir kaçma girişiminde bulundu, Knox üzerine gelirken yengeç gibi geriye doğru yürüdü. Knox çizmesini Enoch'un göğsüne indirdi ve topuğunun altında kalan yaşlı kaburgaların kırılan patlamasının tadını çıkardı.

"Ayağa kalk." Hafifçe geri çekildi ve adama ters ters baktı. Parrish sadece hırıltılı sesler çıkarıp homurdanarak itaat etmeyi reddedince, Knox onun pazen gömleğinden bir avuç alıp ayağa kaldırdı.

Parrish acı içinde uludu.

Çılgılık, Knox'un şimdi yaşlı adamın boğazına sarılmış olan parmaklarının cezalandırıcı baskısı altında kısa kesildi.

Enoch Parrish'in yaklaşık seksen yıllık yolsuzluk, suç ve tarifsiz zalimliği üzerine açılan kapılar açılırken dişlerinin ve azı dişlerinin arasından "Lanet olsun," diye tısladı.

Dwight ve Travis iğrenç eylemlerde bulunmuş olsalar da, babalarının günahları onların yanında sönük kalıyordu.

Hayatı boyunca istismarcı olan Enoch'un acımasızlığı sınır tanımıyordu. Karısı ve çocukları. Parrish Falls ve başka yerlerdeki yerel kızlar. Ve orada da durmamış.

Tanrım, yakın bile değil.

Enoch Parrish, kendisi gibi, onları durduracak gücü ya da kaynağı olmayan genç kadınları avlamaktan zevk alan sapkın bir suçlular çetesinin lideriydi. Yoksul kadınlar. Kaçaklar. Gidecek kimsesi olmayan, onlara yardım edecek kimsesi olmayan savunmasız kızlar.

Parrish yetişkinlik hayatının büyük bölümünde insan eti kaçakçılığı ve ticareti yapmış, ancak ailesinin tomrukçuluk işi gerilemeye başlayınca faaliyetlerini hızlandırmıştı.

O ve oğulları, iğrenç yandaşlarından oluşan gizli bir çeteye birlikte, çaresiz genç kadınları hastalıklı zevklerine hizmet etmeleri için köleleştirmeye devam ediyorlardı.

Knox yaşlı adamın omurgasını arkasındaki römorkun üzerine yığılmış kaba kereste kütüklerine çarptı. "Neredeler? Şu anda elinizde tuttuğunuz kızlar. Lanet olsun, onları nerede tuttuğunu söyle bana."

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Bir kolluk kuvveti ordusu gibi görünen araçlar iki şeritli yolda Parrish arazisine doğru hızla ilerlerken ağaçların arasından dönen ışıklar görüldü.

Enoch Knox'un tutuşuna karşı mücadele etti, ama yaşlı ve hantal yüzü kapalı kaldı, ince ağzı inatla sustu.

Knox o piçi öldürmek istiyordu. Tanrı biliyordu ki istiyordu. Ama önce bilgiye ihtiyacı vardı.

Enoch Parrish'in kurbanlarını kurtarabilmesi gerekiyordu.

"Neredeler, seni sefil pislik?"

Sonra onu duydu. Ek binanın içinden gelen yumuşak, boğuk bir çığlık. Vurma sesi duydu. Ses insan kulağı tarafından algılanamazdı ama Knox'un İrk duyuları hemen fark etti.

Şimdi arkasında, ilçenin şerif departmanının yarısı araziye doluşmuştu. Araç filosu herhangi bir kaçıışı engellemek için içeri doluşurken kar ve buz da yükseliyordu. Memurlar ellerinde silahlarla dışarı fırladılar ve hepsi Knox'a nişan aldı.

Megafondan bir ses geldi: Amos Barstow, Knox'un teslim olmasını istiyordu. "Arkanı dön ve ellerini görebileceğimiz bir yere koy."

Aynı anda arkasından vuran spot ışıkları Enoch Parrish'in sırttan yüzünü aydınlattı.

"Artık işin bitti, vampir."

Biri uyarı ateşi açtı. Knox arkasına baktı ve Barstow olduğunu gördü.

"Piç kurusu."

Şerif telsizden "Bırakın onu," diye bağırdı.

"Arkadaşımı duydun." Enoch kıkırdadı. "Bırakın beni." Knox alay etti. "Pekâlâ."

Onu yere bıraktı ve aynı anda römorkun yük kısmındaki yan ray serbest bırakma koluna uzandı. Enoch Parrish, yirmi tondan fazla ağır kereste çığ gibi üzerine düşüp onu canlı canlı gömerken çığlık attı.

Amos Barstow'un sesi adamlarına bağırdı. "Öldürün şu orospu çocuğunu!"

Knox'un arkasındaki polis ordusundan bir silah patlaması geldi.

BÖLÜM 29

"Aman Tanrım. Hayır!"

Leni tam zamanında Parrish'lerin mülkünün kapısından içeri girerek düzinelerce şerif departmanı memurunun Knox'a ateş açtığını gördü. Eski Bronco'yu parka çekerek dışarı fırladı ve araçları savaşa hazırlıklı gelmiş gibi sıraya dizilmiş polisler doğru koştu.

"Hayır! Ona ateş etmeyi bırakın, lütfen!"

Ama durmadılar. Amos Barstow görevinin başındaydı ve sesi silah sesleri arasında yükseliyordu.

"O kan emici orospu çocuğu nereye gitti?" diye bağırdı diğer memurlara. "Kaçmasına izin vermeyin!"

Leni de Knox'un nereye gittiğini anlayamamıştı. Emrindeki tüm hızıyla hareket etmiş, bir gölge bulanıklığından başka bir şey olmadan karanlığın içinde kaybolmuştu.

Ama yara almadan kurtulamamıştı.

Aralarındaki kan bağı sayesinde onun acısını hissedebiliyordu.

Bazı mermiler hedefini bulmuştu. Ama o yaşıyordu.

Hayattaydı ve kızın anlamakta güçlük çektiği bir öfke içindeydi.

"Dur," diye yalvardı Leni. "Yanlış adamı yakaladınız. Knox düşman değil."

"Bu işe karışma, Lenora." Barstow ona doğru küçümseyici bir alay savurdu. "Sevgilini korumak için her şeyi söylersin. Ama işe yaramayacak. O vampir bu gece ölecek. Az önce yakın dostum Enoch Parrish'i soğukkanlılıkla öldürüşünü izledik."

"Senin ve Parrish'lerin arkadaşım Carla Hansen'i öldürme şeklinizi mi kastediyorsun? Beni de öldüreceğiniz şekilde mi?"

Silah sesleri azaldı, sonra da tamamen kesildi. Diğer memurlardan bazıları şaşkınlıkla ona baktı.

Barstow'un meslektaşlarına hitaben, "Bu doğru," dedi. "Enoch Parrish ve oğulları, Parrishler yeğenimi alabilsin diye benden ve Knox'tan kurtulmak için bir Breed suikastçısı tuttular. Şerif Barstow bunun olmasına izin verecekti. Ve tek yaptıkları bu değil. Parrish'ler bir insan kaçakçılığı çetesi yönetiyorlar. Amos'un da bundan haberdar olmaması beni bir an bile şaşırtmaz. Hatta buna katılıyor bile olabilir."

Şerif kekeledi. "Sen aklını kaçırmışsın. Bu söylediklerin aşağılık yalanlar Lenora. Tehlikeli yalanlar."

"Leni haklı."

Knox'un derin sesi kereste deposunun ek binasının bulunduğu yönden geliyordu. Çelik ambarın açık girişinde duruyordu, muazzamdı, üzerine doğrultulmuş onca silah karşısında korkusuzdu. Dönüşmüş gözleri kızgın kömür gibi parlıyordu. Hedefini vurmayı başaran sayısız kurşun yarısından kan damlıyordu.

"Parrish'ler düzinelerce genç kadının istismarından ve öldürülmesinden sorumludur. Çocukların da," diye açıkladı Knox acımasızca. "Kötülükleri bu gece sona eriyor."

Şerif yardımcılarından biri "Vay anasını," diye soluk soluğa kaldı. "İçeride yalnız değil. Bakın!"

Knox'un arkasından, kirli ve yırtık pırtık giysiler içindeki zayıf bir kadın öne çıktı. Onu bir başkası takip etti. Sonra bir başkası, koluyla ağlayan küçük bir kızın ince omuzlarını koruyordu. Teker teker daha fazla kadın ortaya çıktı, hepsi bitkin ve istismara uğramış görünüyordu.

Parrish'lerin hastalıklı terör çemberinin en son kurbanları.

"Knox." Leni sersemlemiş bir şekilde nefesini içine çekti. Sonra ona doğru koştu.

Onu kısa bir süre kucakladıktan sonra elini kendi elinin içine aldı. Birlikte dışarı çıktılar ve travma geçirmiş kazazedelerden oluşan gruba liderlik ettiler.

Polis memurlarından biri, "Ateş etmeyin," diye emretti. "Bırakın hepsi dışarı çıksın."

Birim itaat etti ... Amos hariç hepsi.

Çılgınca bir feryatla silahını kaldırdı ve tetiğe bastı.

Hızlı bir mermi akımı mesafeyi yırtıp geçti, ancak Leni'nin hediyesinin görünmeyen bariyeriyle çarpıştı.

Tüm grubu kalkaniyla sardı. Knox ve kendisi, zaten herkesin katlanması gerekenden daha fazlasına katlanmış olan dehşete düşmüş kadınlar ve kızlar.

Amos'un boş kovanları metal yağmur damlaları gibi karın üzerine düştü.

Ve bir sonraki anda, Knox'un yumruğunun mengenesinde havada sallanıyordu.

"Biliyordun," diye hırladı Knox şerifi yerden iki santim yüksekte tutarken. "Senden önceki babanla birlikte onlarca yıldır bu işin bir parçasıydın. Parrish'lerin kurbanlarını sınırdan geçirmelerine yardım ettin. Masumların etinden payını aldın."

"Yalanlar!" Amos feryat etti. "Hepsi yalan!"

Knox, "Bunun yalan olup olmadığını o kadınlardan birine sorun," diye hırladı. "Bu işte seninle birlikte başka kim vardı?"

"Knox," dedi Leni, etrafını sessizce izleyen bir düzineye yakın kadına bakarak. İçlerinden birkaçı parmaklarını kaldırarak Amos'un iki memur arkadaşını işaret etmişti.

Onlar da Amos'u işaret ederek kınamada birleştiler.

Yardımcılardan biri bazı adamlara kimlikleri tespit edilen çifti yakalamalarını emrederken, Leni'nin gururu kabardı.

Sadece inanılmaz dostuyla ve bu gece pek çok hayatı kurtaran eylemleriyle değil, aynı zamanda böylesine tarifsiz bir acıya karşı özgürlüğün, zaferin ilk tadını alan kadınların ve kızların yüzlerinde gördüğü dirençle de gurur duyuyordu.

Zaman alacaktı ama hayattaydılar. İyi olacaktı.

Knox sayesinde hepsi olacaktı.

Bir çift iri subay ciddi bir amaçla Amos'a doğru ilerledi. Yetkili olan başıyla onayladı ve alkışladı.

Knox'un omzunu onaylarcasına salladı. "Bundan sonrasını biz hallederiz."

Knox Amos'u bıraktı ve eski komutanlarını hemen kelepçeleyip götüreren meslektaşlarına teslim etti.

Leni ancak o zaman boğazında düğümlenen çığlığı bıraktı. Sonra ileriye, eşinin açık kollarına doğru yürüdü.

BÖLÜM 30

Şerif departmanından gelen ekipler olay yerini sararken Knox, Leni'nin başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Amos Barstow, suçlarına karışan diğer iki memurla birlikte bir ekip arabasının arka koltuğuna oturtulmuştu. Yine yakınlarda, Parrish'lerin kereste deposunun ek binasının zeminine inşa ettikleri kafesteki tutsaklıklarından kurtarılan kadın ve kızlara bakmak için birkaç dakika önce bir çift ambulans gelmişti. Şimdi hayatta kalan grup, battaniyelere sarılmış ve bir sağlık ekibi tarafından bakılmakta olan araçların içinde oturuyordu.

Knox'un yanında duran Leni de bir battaniyeye sarınmış, Riley'yi de onunla birlikte sıcaklığın içinde tutuyordu.

Acil sağlık personelinden biri onları kontrol etmek için yanlarına geldi. Erkek görevli Riley'ye atıştırmalık bir şeyler ve biraz su vermişti bile. Şimdi de Knox'la ilgileniyordu. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey olmadığına emin misiniz efendim? Bu gece ağır bir ateş altında kalmışsınız gibi görünüyor."

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Knox.

Ve iyiden de öteydi. Kurşun yaralarının en kötüsü çoktan iyileşmişti ve İrk Arkadaşı kollarında güvendedi. Dünyada ihtiyaç duyabileceği başka bir şey düşünemiyordu.

Leni onun memnuniyetinin derinliğini hissetmiş gibi ona gülümsedi.

Çünkü, evet, elbette bunu hissedebiliyordu.

Onun da kendisini ne kadar çaresizce sevdiğini hissetmesi gerekiyordu.

Sağlık görevlisi boğazını temizledi. "Tamam o zaman. Birazdan yola çıkacağız."

Ambulanların yanına döndüğü sırada, arazinin açık kapısından başka bir araç geçti. Büyük siyah Land

Massachusetts plakalı Rover, Knox ve Leni'nin çok yakınında durdu.

Devriye teçhizatı giymiş bir çift Breed erkeği dışarı çıktı. Yolcu olanın bir lider edası vardı, altın sarısı saçlarının askeri kesiminin altındaki buz mavisi gözleri kurnazdı. Direksiyondaki arkadaşı ise siyah saçlı ve iri yarı, sinsî bir katilin kedi gibi sinsî yürüyüşüne sahip, bariz bir Birinci Nesil askeriydi. Knox'un eski bir Avcı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Sertleşti. "Tarikat'ın burada ne işi var?"

"Razor'dan onları Parrish Falls'a göndermesini istedim," dedi Leni. "Senin peşinden gelmesi için güvenli evden ayrılırken onu aradım."

Bir yanı arkadaşının akıllıca düşünmesine minnettardı. Diğer bir yanı ise Tarikat'ı hiç görmemiş olmaktan mutlu olurdu. Eğer iki savaşçının Leni ve Riley'ye bakmaya uygunluğu konusunda herhangi bir şüpheleri varsa ya da kendi güvenlikleri için onları uzaklaştırmayı düşünüyorlarsa, bu gece ikinci bir savaş daha yaşanacaktı.

Açık renk saçlı savaşçı onlara doğru yürüdü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Siz Knox olmalısınız. Ve Lenora."

"Leni," dedi ve erkeğe nazik bir gülümseme sundu.

"Ben Sterling Chase, Tarikat'ın Boston operasyonunun komutanıyım." Yanındaki heybetli erkeği işaret etti. "Bu benim takım kaptanım, Nathan."

Knox ikisine de başıyla selam verdi.

Chase olay yerine bakarak, "Görünüşe göre çok geç kalmışsınız," dedi. "Bütün bunları tek başınıza mı hallettiniz?"

"Hayır." Knox başını salladı. "Bir ortağım vardı. Eşim, Leni."

Komutanın ağzı belli belirsiz bir sırıtışla kapandı. "İyi iş çıkardınız. İkiniz de."

Nathan adındaki Avcı elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim kardeşim."

Knox onu aldı ve ciğerlerinde sıkışıp kalmış olan nefesini dışarı verdi. "Sen de."

Eski suikastçı arkadaşıyla kurduğu kısa ilişkiden günahlar ve pişmanlıklarla dolu bir geçmiş yayılıyordu.

Nathan'ın ruhundaki eski yaralar. Savaşçının sabit bakışlarında gördüğü şey onurdu. Orada dile getirilmemiş bir anlayış, bir akrabalık da gördü. Sadece Knox ve laboratuvarıda doğmuş bir başka kardeşinin paylaşabileceği bir yakınlık.

Nathan'ın bakışları Leni'ye kaydı. "Görünüşe göre kardeşim iyi çiftleşmiş."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, kolları Knox'a daha sıkı sarıldı. "Ben de iyi çiftleştim."

Chase başını salladı. "Razor yol boyunca bize durum hakkında bilgi verdi. Tarikat ikinize de çalışmalarınız ve istihbaratınız için minnettar. Bu gece sadece kurbanların hayatını kurtarmakla kalmadınız, aynı zamanda bize ve kolluk kuvvetlerine bu çeteyi kaynağına kadar söküp atmamızda yardımcı olacağınızı umuyoruz."

Knox, "Elimden geleni yapmaktan memnuniyet duyarım," diye cevap verdi.

Belki de Parrish'lerden sınır ötesinde ve başka yerlerde birlikte çalıştıkları kişilere kadar olan izleri takip edebilirlerse, Shannon'a ne olduğuyla ilgili gerçeği de bulabilirlerdi.

Her bir Parrish'in kalbinde okuduklarının çirkinliğinden sonra Knox bu cevapların nereye varabileceğini düşünmekten nefret ediyordu. Ama Leni'nin onlara ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Zamanla, yeterince büyüdüğünde Riley'nin de onlara ihtiyacı olacaktı.

"Çok minnettarım," dedi Chase. Önce büyük elini Leni'ye uzattı ve onunkini nazikçe sıktı. Sonra aynısını Knox'a uzattı. "Size teşekkürlerimizi sunuyoruz. Bu da Lucan Thorne'dan geliyor."

Knox komutana ağırbaşlı bir şekilde başını salladı.

Chase elini bırakırken, "Biliyor musun," diye ekledi. "Boston'daki ekipte senin için bir yer açmaya çok istekli olurum. Ya da istersen Montreal'deki operasyon komutanına senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

Knox kıkırdadı. "Teşekkürler ama hayır. Ben yerimi çoktan buldum." Parmaklarının ucuyla Leni'nin çenesini kaldırdı. "Burada, Parrish Falls'ta, olağanüstü güzel eşimle birlikte."

EPILOG

Altı ay sonra . . .

"Claude, biraz daha kahve ister misin?" Lokantanın müşterileriyle dolu tezgâhın arkasında, Leni elinde taze bir demlik tutuyordu. Yaşlı adamın karısı Mable'a göz kırptı. "Yaban mersinli turta nasıl?"

"Tüm eyaletin en iyisi, tatlım. Annen ve büyükannen kesinlikle gurur duyardı."

Leni gülümsedi. "Biraz daha vanilyalı dondurma getireyim. Bana sorarsanız bu dilim çok yalnız görünüyor."

Mable kıkırdadı. "Bunun tek nedeni kocamın ilk kepçeyi burnumun dibinden çalmış olması."

Claude uzanıp onu şakacı bir şekilde çimdikleyince ciyakladı.

Leni yaşlı çifti flörtleriyle baş başa bıraktı ve geceyi kapatma vakti gelmeden önce diğer müşterilere hızlı bir son tur attı.

Muhteşem, ılık bir Ağustos akşamıydı, güneş sadece birkaç dakika önce batmıştı. Gün batımı ile akşam karanlığı arasındaki mavi saati çok severdi. Sadece lokantanın dışındaki yaz ağaçlarını alacakaranlığın serin bir gölgesine boyadığı için değil, aynı zamanda akşam eskortlarının gelip onu eve götürme zamanının neredeyse geldiği anlamına geldiği için.

Kapının üstündeki zil Knox ve Riley'nin gelişiyle şingirdayınca gülümsemesini engelleyemedi.

Sadece altı ay önceki küçük çocuk yaz tatili boyunca bir şekilde tam bir santim büyümüştü. O zamandan beri Fred'i ve diğer hayali arkadaşlarını bir kenara bırakmış, eskiden kaptisli bir çocukken şimdiki en iyi arkadaşı Knox'a hayranlık duyan ve onu idol olarak gören meraklı ve duyarlı bir genç olmuştu.

Ama yine de Leni'nin tanıdığı en iyi sarılmaları o yapıyordu. Adam onu selamlamak için yanına koştuğunda kollarını adamın omuzlarına doladı. "Gerçekten şişmanlıyorsun," dedi başını karnının yuvarlak kabarıklığına yaslayarak. "Bu bebeğin buraya gelmesi ne kadar sürecektir?"

Güldü. "Sadece birkaç ay kaldı."

Knox yaklaştı ve öpmek için yüzünü eğdi. "Merhaba aşkım."

Her zaman olduğu gibi onun içinde eridi. Birlikte yaşadıkları travmadan sonra, Knox'la paylaştığı her günün her saniyesinin tadını çıkarıyordu. Ve gecelerin.

Özellikle de geceleri.

Öpüşmelerini sadece onun kulaklarına hitap eden alçak bir hırıltıyla kesti. Güçlü kolları onu sarmış, sıcaklığı ve kokusu onu arzudan çılgına çevirmişti. Çocuğuyla birlikte ağırlaşırsa bile, kan bağıyla bağlı olduğu eşine doyamıyordu.

"Sana şişman mı görünüyorum?" diye fısıldadı.

Başını salladı, fırtınalı mavi-gri gözlerinde kehribar rengi kıvılcımlar dans ediyordu. "Çok güzel görünüyorsun. O kadar güzelsin ki, sanırım seni önümüzdeki on yıl boyunca hamile tutabilirim."

"Hamile ne demek?" Riley tezgâhtaki boş taburelerden birine zıplayarak sordu.

Leni ve Knox, birkaç müşteriyle birlikte güldüler.

Eşinin onu hamile bırakma konusunda tamamen yetenekli olduğundan bir an bile şüphe duymadı. Tanrı biliyordu, bunun için yeterince zaman harcamışlardı.

Geçmiş göz önüne alındığında, Knox'un bir aile kurmak konusunda isteksiz olabileceğinden endişelenmişti. Oysa bu onun önerisiydi. Onunla birlikte kök salmak, doğduğu günden beri evi olan bu kasabada birlikte bir hayat kurmak istiyordu.

Şimdi, sadece üç ay sonra, oğullarını da Parrish Falls'ta karşılayacaklardı.

Knox onun çözülmüş saçlarını okşadı ve onu sıcak, fazlasıyla seksi vücudunun sert çıkıntılarına doğru çekti. "Söylemiş miydin

Bugün seni sevdiğimi biliyor musun?"

"Öyle," diye mırıldandı. "Ama bunun sizi durdurmasına izin vermeyin."

"Seni seviyorum," dedi, bakışları öylesine ciddi ve vakurdu ki, yüreği göğsünde sıkıştıyordu.

"Ben de seni seviyorum, Knox. Sonsuza kadar."

Riley dramatik bir iç geçirdi. "Tanrım. İşte yine öpüşüyorlar."

Knox kıkırdadı. "Alış buna dostum. Leni Teyzeni öpmek benim en sevdiğim şey." Gözleri parladı ve dudaklarının yemyeşil kıvrımının ardında dişlerinin uçları parladı. "En sevdiğim şeylerden biri yani."

Ağzını tekrar onunkine indirdi ama büyük siyah bir Rover lokantanın önündeki park alanına girince durakladı.

"Tarikat böyle," dedi, aralarındaki bağdan gerginlik sızıyordu.

"Onları bekliyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"Hayır."

Boston'dan Sterling Chase ile düzenli olarak temas halindeydiler ama dışarıdaki cipin direksiyonundan inen iri sarışın savaşıcı farklı bir erkekti. Yanında çene hizasında, kuzguni siyah saçlı, uzun boylu, çarpıcı bir kadın vardı. Kadın da kendini bir savaşıcı gibi taşıyordu, tıpkı arkadaşı gibi siyah deri giysiler içindeydi. Kucağında bir bebek tutması dışında.

Ve sonra, arka koltuktan başka bir kadın belirdi.

Minyon, sarı saçlı. Parlak mavi gözleri Riley'ninkilerle aynı tonda.

Leni'nin nefesi ciğerlerinde sıkıştı. "Aman Tanrım. Bu olamaz. . . ."

Ama

öyleydi.

"Shannon."

Leni ona doğru koşmak istedi. Lokantanın dışına koşup kız kardeşini kollarına almak ve asla bırakmamak istiyordu

tekrar. Ama ayakları yere sabitlenmişti. Zayıf kadının araçtan birkaç adım uzaklaşmasını izlerken kalbi göğsünde belirsizlikle çarpıyordu.

Çok uzun zaman olmuştu.

Shannon çok şey atlatmıştı.

Knox, Boston ve Montreal'de Tarikat'la birlikte çalışıyor, savaşçıların kız kardeşine ne olduğunu ve Travis'in onun kaçırılmasını ayarladıktan sonra nereye gittiğini bir araya getirmelerine yardımcı olmak için elinden geleni yapıyordu.

Leni'ye fazla umutlanmamasını, Shannon'ı hayatta bulmanın, hele hele normal bir hayata devam edebilecek durumda bulmanın çok zor olduğunu söylemişlerdi.

Ama şimdi, buradaydı.

Evindeydi. Sonunda.

Knox, kız kardeşinin Montreal'den gelen çiftle birlikte lokantaya girmesi için geçen sonsuz süreyi beklerken, Leni'yi kendisine yaklaştırarak onu güçlendirdi.

Zil çaldı. Shannon sesle irkildi. Sonra gözlerini kaldırdı ve Leni'nin gözyaşı dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Leni." Shannon'ın eli titreyerek çatlamış, solgun dudaklarına gitti. İçinden tırtıklı bir çığlık koptu. Bir adım attı, sonra bir adım daha. Sonra öne doğru koştu ve Leni'yi sıkıca kavradı.

"Oh, Shannon. Seni çok özledim."

Kız kardeşi ağladı ve Leni de ağladı. Shannon'ın tutuşu nihayet gevşemeden önce sonsuz bir süre boyunca birbirlerine sarılmış gibi görünüyorlardı.

Geri çekildi, Leni'nin karnına baktı, sonra da Leni'nin yanındaki iri Tek Cins erkeğe soru sorar gibi baktı.

"Bu benim dostum, Knox."

Knox gülümsedi, derin sesi nazik ve yatıştırıcıydı. "Sizinle tanışmaktan onur duydum."

Shannon ona hafifçe başını salladı, sonra kırmızı çerçeveli bakışları tezgâha doğru kaydı. Yedi yaşındaki bir yetiškine göre

Bebekliğinden beri görmediği, ama kendisinden başka kimsenin çocuğu olduğu sanılmayan bir çocuk.

Çıkardığı ses sevinç ve üzüntünün bir karışımıydı.

"Riley," dedi Leni usulca. "Sana bir gün eve döneceğine söz vermemiş miydim?"

"Annem mi?"

Leni başıyla onayladı. Riley'nin küçük tatlı yüzü bir an için buruştu, sonra gözyaşlarının arasından bir gülümseme fıskırdı. Tabureden atladı ve annesine koştu, onu her zaman Leni'nin tüm sorunlarını ortadan kaldırmayı başaran o sarılışlarından biriyle sardı.

Kız kardeşinin de bu iyileştirici gücün bir kısmını hissetmesini umuyordu.

Shannon'ın oğluna kavuşmasını izlerken Leni Knox'a yaklaştı.

Shannon yine Riley'i almıştı ve evdeydi.

Leni ve Knox'a gelince, onlar da ihtiyaç duyabilecekleri her şeye sahipti.

Aile, ev ve sonsuza dek sürececek bir aşk.

~ * ~

EDGE OF DARKNESS'i okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Umarım Knox ve Leni'nin hikâyesini beğenmişsinizdir.

2020'de yola çıkacak yeni bir Hunter Legacy romanını izlediğinizden emin olun.

Ayrıca yakında çıkacak olan bir sonraki Midnight Breed romanını da kaçırmak istemeyeceksiniz. Bu ve diğer tüm yeni kitaplarımdan haberdar olmak için lütfen VIP Okuyucu Listeme abone olduğunuzdan emin olun.

[HABERDAR OLMAK İÇİN KAYDOLUN!](#)

LÜTFEN BİR İNCELEME İÇİN YARDIM EDİN

Edge of Darkness'ı veya diğer kitaplarımdan herhangi birini beğendiyseniz, lütfen sadece bir satır bile olsa bir yorum göndermeyi düşünün.

İki. Zamanınıza değer veriyor, geri bildiriminiz ve desteğiniz için teşekkür ediyorum.

Bu hikayeyi beğendiyseniz, diğer kitaplarımdan bazılarını da beğenebilirsiniz. Web sitemi (www.LaraAdrian.com) ziyaret ederek e-posta listeme katılabilir veya herhangi bir yorumunuz varsa, bana (Lara@LaraAdrian.com) adresinden bir satır bırakabilirsiniz. Okurlarımdan haber almaktan her zaman mutluluk duyarım! <3

* * * * *

BENİMLE BAĞLANTI KURUN!

Okurlarımdan haber almayı ve sosyal medyada sizlerle bağlantı kurmayı seviyorum. Orada Benimle iletişimde kalmak ve bir sonraki çalışmam hakkında bilgi almak için çeşitli yollar. Lütfen bir dakikanızı ayırıp bunlara göz atın ve tüm eğlence için bana katılın!

Bültenime Katılın

Tüm gelişmeleri öğrenmenin ve eğlenceli anketlere katılma şansını yakalamanın en iyi yolu, özel içerikler ve

fırsatlar. Bir abone olarak, VIP'ye özel çekilişlere ve kitaplarımı ücretsiz okuma ve inceleme fırsatlarına da hak kazanacaksınız!

[KAYIT OL](#)

Beni Sosyal Medyada

Ziyaret Edin

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Pinterest](#)

[Goodreads](#)

Beni Çevrimiçi Takip Edin

[Amazon](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

[Web sitem](#)

LARA ADRIAN TARAFINDAN DAHA FAZLASI

-- PARANORMAL ROMANTİZM --

Avcı Mirası Serisi

[Karanlığın](#)
[Doğuğu](#)
[Karanlığın Saati](#)
[Karanlığın Kıyısı](#)

Midnight Breed Serisi

[A Touch of Midnight \(ÜCRETSİZ prequel novella\) 3 kitaplık Midnight Breed](#)

[Başlangıç Paketi](#)

[Gece Yarısı](#)

[Öpücüğü Kızıl](#)

[Öpücük Gece](#)

[Yarısı Uyanışı Gece](#)

[Yarısı Yükselişı](#)

[Gece Yarısının Peçesi](#)

[Gece Yarısının Külleri](#)

[Gece Yarısının Tonları](#)

[Gece Yarısı](#)

[Taraşından Alınan](#)

[Gece Yarısından](#)

[Daha Derin Gece](#)

[Yarısının Tadı Gece](#)

[Yarısından Sonra](#)

[Daha Karanlık](#)

[Gece Yarısı Irkı Serisi Arkadaşı](#)

Midnight Breed - Yeni Nesil

[Edge of Dawn](#)

[Marked by Midnight](#)

[Crave the Night](#)

[Gece Yarısının Cazibesi](#)

Karanlığa Bağlı Gece
Yarısının Vuruşu
Şafağa Meydan Oku
Gece Yarısı
Evcilleşmemiş

[Gece Yarısı](#)
[Bağlanmamış Gece](#)
[Yarısı Serbest](#)
[Bırakılmış .](#)
[Gölgelerde](#)
[Sahiplenilmiş Günü](#)
[Kır](#)

...Ve daha fazlası gelecek!

** Kindle Unlimited ile aşağıdaki başlıkları ÜCRETSİZ okuyun!
**

-- ÇAĞDAŞ ROMANTİZM --

100 [Gün İçin](#)
[100 Dizi](#) [100](#)
[Gece İçin](#) [100](#)
[Neden](#)
[100 Serisi e-Kitap Kutulu Set](#)

100 Serisi Standalone
[Sana Koşmak](#)

-- ORTAÇAĞ ROMANTİZMİ --

Ejderha Kadehi Serisi
[Avcının Kalbi](#)
[Alevin Kalbi](#)
[Güvercinin Kalbi](#)
[Ejderha Kadehi Kutulu Set](#)

Savaşçı Üçlemesi

[Beyaz Aslan'ın](#) .
[Leydisi Siyah](#)
[Aslan'ın Gelini](#)
[Cesaretin Leydisi](#)
[Savaşçı Üçlemesi Kutulu Set](#)

Bağımsız Romanlar

[İntikam Lordu](#)

Yazar Hakkında

LARA ADRIAN, dünya çapında yaklaşık 4 milyon kitabı basılan ve 20'den fazla ülkede lisanslı çevirileri bulunan, New York Times ve uluslararası alanda 1 numaralı en çok satan yazardır. Kitapları düzenli olarak New York Times, USA Today, Publishers Weekly, Wall Street Journal, Indiebound, Amazon.com, Barnes & Noble, vb. dahil olmak üzere tüm önemli çok satanlar listelerinin en st sıralarında yer almaktadır. Eleştirmenler Lara'nın kitaplarını "bağımlılık yaratacak şekilde okunabilir" (Chicago Tribune), "olağıanst" (Fresh Fiction) ve "piyasadaki en iyilerden biri" (Romantic Times) olarak nitelendirmiştir.

Mayflower'a ve Kral 8. Henry'nin sarayına kadar uzanan bir soyu olan yazar, eşiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

Yazarın web sitesini ziyaret edin ve yeni yayın duyuruları için şu adresten kaydolun

www.LaraAdrian.com

TELİF HAKKI

KARANLIĞIN KENARI

© 2019 Lara Adrian, LLC

Kapak tasarımı © 2019 CrocoDesigns

tarafından yapılmıştır eKitap ISBN:

978-1-939193-28-5

Tüm hakları saklıdır. Bu çalışmanın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, izinsiz olarak kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

www.LaraAdrian.com

E-kitap, ticari ciltsiz kitap ve kısaltılmamış sesli kitap baskıları mevcuttur.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.